PK 2575
.S8

Vol. 1

FT MEADE
ASIAN

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

TRACTS

IN THE

ORIYA LANGUAGE.

କବିତାମୃତବିନ୍ଦୁ ।

ଦୋଷାନ୍ଧକାରବ୍ୟପସାରଣେନଗୁଣାମ୍ବୁଜୋନ୍ମୀଳନନବଦ୍ୟଦକ୍ଷାଃ ।
ସନ୍ତଃ ପ୍ରବନ୍ଧଂ ମମ ଶୋଧୟନ୍ତୁ ଲୋକଂ ମଯୂଖାଇବ ଚଣ୍ଡରଶ୍ମେଃ ।

POETICAL SERIES.—VOL. I.

CUTTACK:

PRINTED FOR THE ORISSA TRACT SOCIETY.

1843.

PK2575
.I58
vol. 1
Orien
Ori

*** The expense of publishing these Volumes is chiefly furnished by the LONDON and AMERICAN TRACT SOCIETIES.

ନିର୍ଘଣ୍ଟ ପତ୍ର ।

	ପତ୍ରାଙ୍କ ।
ଆଶ୍ରୟ କର୍ଣ୍ଣଯୁ	୧୫୫
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା	୮୫୧
ଖେଦଯୁକ୍ତ ଲୋକର ପ୍ରାର୍ଥନା	୮୪୫
ଚୌବିଶା	୮୭୩
ଛତ୍ତିସାର	୮୭୪
ଜ୍ଞାଣଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ	୭୫
ଜ୍ଞାଣଛତ୍ତି	୮୫୦
ଦ୍ରବ୍ୟବର୍ଣ୍ଣମାଳା	୮୩୫
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରସାର	୮୭
ଧର୍ମବ୍ୟବସ୍ଥା	୮୭୭
ନାନାଦ ଭୁଲ୍ନ	୧୭୭
ନଛଣିଷାଦ	୧୭୧
ନସ୍ତାର ରତ୍ନାକର	୧
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମମାଳା	୧୫୭
ଭଗବତାଦ ଲେଖନ	୧୭୭
ମନର ଚେତନା	୧୩୧
ମହା ପ୍ରାପ୍ତିଶ୍ଚିତ୍ତ	୮୭୮
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନବେଦନ	୧୫୩
ସତ୍ପରାମର୍ଶ	୮୭୧

	ପଦ୍ୟାଙ୍କ ।
ସଦ୍ଗୁରୁ	୧୭୧
ସତ୍ୟଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ . . .	୩୭
ସତ୍ୟଜ୍ଞାପ୍ତି	୧୭୮
ସଦସତ୍ ଭରସା . . .	୧୭୯

THE

JEWEL-MINE OF SALVATION.

ନସ୍ତାର ରତ୍ନାକର ।

ଶୁଣହେ ଜଗତ ଲୋକ କରହେ ବଗ୍ଧର ।
ଘୋର ପାପର କେମନ୍ତେ ପାଇବ ନସ୍ତାର । ୧ ।

ଇହଁରେ ଉଦ୍ଦେଶକାଣ୍ଡ ନାହିଁ କେହ ଜଣ ।
ନରବଧେ ପରଶ୍ରମୀ ସଂସାର କାରଣ । ୨ ।

ସଂସାର ସାମଗ୍ରୀ ନାହ ସତ୍ୟ ଅଧିକାର ।
ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାଣ୍ଡ ଚକ୍ଷୁ ମୁଦିଲେ ଅନ୍ଧାର । ୩ ।

ଅଳ୍ପଦିନ ଭୋଗ ହେଉ ଛାର ପ୍ରୟୋଜନ ।
ମରଣ ଉତ୍ତରେ ସଙ୍ଗେ ନ ଯିବଟି ଧନ । ୪ ।

ଜନ୍ମୁଲେ ମରଣ ଅଛୁ ଦେଖ ସବୁ ଜନ ।
ମରଣାନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଅବା ନରକେ ଗମନ । ୫ ।

ସଦାଶ୍ରୟ ବନ୍ଧା କେହ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନ ଯିବେ ।
ଅଧୋମୁଖ ହୋଇ ଘୋର ନରକେ ପଡିବେ । ୬ ।

ନରକ କେମନ୍ତ ସ୍ଥାନ କେମନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।
ନବୋଧ ହୋଇଲେ କାର କଛୁ ନୋହେ ଜଣା । ୭ ।

ଭୟଙ୍କର ନରକରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନଳ ।
ଛାର ନବୋଧ ନ ହେବ ଜ୍ୱଳେ ସଦା କାଳ । ୮ ।

ତହିଁରେ ପଡିଲେ ଭଇ ରକ୍ଷା ନାହିଁ କାର ।
ଅନନ୍ତ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କରେ ହାହାକାର । ୯ ।

ଭଟ୍ଟ କର ଯେହ୍ନେ ଘୋର ନରକେ ନ ପଡ ।
ସାବଧାନ ପରମାଣ ଯେମନ୍ତେ ନ ହୁଡ । ୧୦ ।

ମଜେ ଭବ ନରନ୍ତର ସବଂ ନରଗଣ ।
ଆସିଛନ୍ତ ଜଗତରେ ସତ୍ୟ ମହାଜନ । ୧୧ ।

ନାମେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଖ୍ୟାତ ପାପିର ଉଦ୍ଧାରେ ।
ନରରୂପ ମୁକ୍ତି କର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମ ଅବତାରେ । ୧୨ ।

ଆଶ୍ରପ୍ଟ କର ହେ ଶୀଘ୍ର କର ହେ ଅଶ୍ରପ୍ଟ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଶରଣ ଛଡ ନାହିଁ ସଦାଶ୍ରପ୍ଟ । ୧୩ ।

ହିନ୍ଦୁ ଲୋକଙ୍କର ଅଛି ନାନା ଅବତାର ।
ତାହାର ବୃତ୍ତନ୍ତ ଶୁଣ କହିବା ବସ୍ତାର । ୧୪ ।

ପ୍ରଥମରେ ମୀନରୂପ ହେଲେ ନାରପ୍ଟଣ ।
ସତ୍ୟବ୍ରତ ରକ୍ଷା ହେତୁ ତାହାର କାରଣ । ୧୫ ।

ଦ୍ୱତୀୟରେ କୂର୍ମପୃଷ୍ଠେ ଧରଣୀ ତୋଲିଲେ ।
ତୃତୀୟେ ଶୂକର ଦନ୍ତେ ତାହାକୁ ଧଇଲେ । ୧୬ ।

ଚତୁର୍ଥରେ ନରସିଂହ ହିରଣ୍ୟ ବଦାଣ୍ଡ ।
ପଞ୍ଚମେ ବାମନ ବଳୀ ଗ୍ପି ଛଳ ପୁଣ୍ଡ । ୧୭ ।

ଷଷ୍ଠେ ପ୍ରଶୁ ରାମ କ୍ଷତ୍ରି ବଂଶ ସଂହାରଣ ।
ସପ୍ତମରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମାଇଲେ ରାବଣ । ୧୮ ।

ଅଷ୍ଟମରେ ଗୋପୀନାଥ ନାଶିଲେ କଂସକୁ ।
ନବମରେ ବୁଦ୍ଧହେଲେ ଦୂଷିଲେ ବେଦକୁ । ୧୯ ।

ଏହିରୂପେ ଅବତାର ଯେତେ ସତ୍ୟଜ୍ଞାଣ ।
ତେବେ ତହିଁ ନରକର ନାହି ପରମାଣ । ୨୦ ।

ଯେହେତୁ ସେମାନେ କଛୁ ଜ୍ଞାଣ ନ ସାଧିଲେ ।
ମାତ୍ର ନଜ ଅଭିଳାଷ କାମାଦ ପୂରଲେ । ୬୫ ।

ନାନା ସ୍ଥାନେ ନାନା ଜଗେ ନାନାଦ ରଚନ ।
ଜ୍ଞାନ ଅପାର ପ୍ରକାର କରେ ଅନୁମାନ । ୬୬ ।

ଅନେକ ଲୋକର ଏହି ମତ ଶାସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ।
ଜ୍ଞାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଆନ୍ତେ ସେ ସବୁ ପକାଇଲେ । ୬୩ ।

ତାହାର ପ୍ରସଙ୍ଗ କଛୁ କର ହେ ଶ୍ରବଣ ।
ମନ ଦେଇ ବୁଦ୍ଧି ଧର ଅମିଅ ବଚନ । ୬୪ ।

ପ୍ରଥମରେ ବଣ୍ଧ କର୍ତ୍ତା ସବ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଯେତେ ଆଜ୍ଞାରେ ସୃଜଲେ । ୬୫ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଏକ ନାଣ୍ଡି ଏକ ନର ।
କଲେ ନଜ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ନସ୍ତାପି ଅନ୍ତର । ୬୬ ।

ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ କଛୁ ଦୋଷ ନ କରନ୍ତେ ।
ରୋଗ ଦୁଃଖ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଜଗତେ ଆସନ୍ତେ । ୬୭ ।

ତେବେ ଶୟତାନ ଫାନ୍ଦେ ନରନାଣ୍ଡି ପଡ଼ ।
ଅଧର୍ମ ଆଗ୍ଭର କଲେ ସୁସ୍ପ୍ରଭବ ଶୁଭ । ୬୮ ।

ଏହି ଦୁଇ ଜଣଠାରୁ ସବୁ ଜାତ ହେଲେ ।
ପାପିଷ୍ଠ ସନ୍ତାନ ମାତ୍ର ସଦା ଜନ୍ମାଇଲେ । ୬୯ ।

ଏହି ହେତୁ ଜଗତରେ ଯେତେ ନରଗଣ ।
ସବୁ ଠାରେ ସଦା କରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ । ୩୦ ।

ମିଥ୍ୟା ବାକ୍ୟ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ପରଧନ ହର ।
ବଧ ପରଦାର ହିଂସା ସବୁ ଜନ କର । ୩୧ ।

ଏଥୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲେ ।
ଆଠ ପ୍ରାଣି ବନ୍ଧୁ ସବୁ ଜଳେ ବୁଡାଇଲେ । ୩୨ ।

ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ପୁଣି ଧୂରଲେ ଧରଣୀ ।
ପୁନବ୍ବାର ପାପ କଲେ ସେହ୍ନ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ । ୩୩ ।

ଅପାର ପ୍ରକାର ମିଥ୍ୟା ଆରାଧନା କଲେ ।
ଏନମନ୍ତେ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୩୪ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଟଳ ବାକ୍ୟ ମାନ ସବଁ ଜନ ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଭଲ ମନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବଧାନ । ୩୫ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଉବାଚ ।

ଆମ୍ଭର ଗୋଚରେ ଆନ ଦେବତା ନ ହେବ ।
କୌଣସି ପ୍ରତିମା ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା ନ କରିବ । ୩୬ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହାନାମ ବଅର୍ଥି ନ ଘେନ ।
ରବିବାର ଧର୍ମ ରୂପେ କରିବ ପାଳଣ । ୩୭ ।

ଆପଣାର ମାତା ପିତା କର ସମାଦର ।
ଅକାରଣ ନର ପ୍ରାଣ ବଧହଁ ନ କର । ୩୮ ।

କେବେ ନ କର କାହାର ସଙ୍ଗେ ପରଦାର ।
ଚୋର ନ କର କଞ୍ଚିତ ପଦାର୍ଥ କାହାର । ୩୯ ।

ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ କହିବ କୌଣସି କାରଣେ ।
ଲୋଭ ନ କର କାହାର ନାଶ ଅବା ଧନେ । ୪୦ ।

ଏହାର ବରତ୍ତେ ଯେତେ ଶାସ୍ତ୍ର ନରୂପିତ ।
ଜାଣିବ ଅଧର୍ମ ସବୁ ମଥ୍ୟାରେ କଳ୍ପିତ । ୪୧ ।

ଦଶାଜ୍ଞା ଈଶ୍ୱର ଦେଲେ ଏହ୍ନ ଜଗତରେ ।
ତାର ଅଭିପ୍ରାୟ ଶୁଣ କହ୍ନ ସାରୋଦ୍ଧାରେ । ୪୨ ।

ସବୁ ଆତ୍ମା ଦେଇ ସବୁ ବଳ ସବୁ ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କର ପ୍ରେମ ଯେତେକ ଜୀବନ । ୪୩ ।

ସ୍ନେହରୂପେ ପଡୁସୀକ ବହୁ ପ୍ରେମ ଚିତ୍ତ ।
ନଜ ପ୍ରାଣ ଗୁଲ୍ଲ ସବୁ ବେଳେ କର ହୁଡ । ୪୪ ।

ସତ୍ୟ ପଥେ ସତ୍ୟ ମତେ ଥାଅ ସବୁ ଜନ ।
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପୁଣି କହନ୍ତି ବଚନ । ୪୫ ।

କେହ ଯେବେ ନସ୍ତାତକ ଧର୍ମ ଆଚରିବ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନେ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଅନନ୍ତ ଗୌରବ । ୪୭ ।

କୋହ୍ଲେ ପାତକ କର୍ମ ଯେ ଜନ କରିବେ ।
ଘୋର ନରକରେ ଦଣ୍ଡ ନଡାନ୍ତ ପାଇବେ । ୪୭ ।

ଏହି ମତେ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକାଶଲେ ।
ପୁନରପି ଲୋକ ସବୁ କଦାକାର କଲେ । ୪୮ ।

ନ ମାନନ୍ତେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କେବେ ଏକ ଜଣ ।
ଏନମନ୍ତେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସବୁ ନର ଗଣ । ୪୯

ମରଣ ଉତ୍ତରେ ଘୋର ନରକେ ପଡନ୍ତି ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୋପାନଳେ ପ୍ରଚଣ୍ଡେ ଜ୍ୱଳନ୍ତି । ୫୦ ।

ପୃଥିବୀସ୍ଥ ସବ୍ବ ଲୋକ ଏହି ମନ ପଣେ ।
ଜର୍ଭଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ପାପ କଲେ ଅନୁକ୍ଷଣେ । ୫୧ ।

ଏହି ହେତୁ ପୃଥିବୀର ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ।
ଈଶ୍ୱରର କ୍ରୋଧ ପାତ୍ର ମହା ଶାପଗ୍ରସ୍ତ । ୫୨ ।

ଏଦଶାରେ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଲେ ବଦ୍ୟମାନ ।
ନଜ ପୁଣ୍ୟ ଦେଇ କେବେ ନ ପାଇବେ ତ୍ରାଣ । ୫୩ ।

ଯେହେତୁ ସେମାନେ କୁସ୍ତ୍ରୀଦରେ ଜଉଡ ।
ତହିଁ ପାଇଁ କ୍ରିୟା ଶୁଦ୍ଧ ନାହିଁ କଦାଚିତ । ୫୪ ।

ପୁଣ୍ୟ କରିବାକୁ ନ ପାରଇ କେହି ଜଣ ।
ଅବଧାନ କର କହି ତାହାର ପ୍ରମାଣ । ୫୫ ।

ସୁକ୍ରିୟାର ମୂଳ ମନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହଇ ।
ମନ ଶୁଦ୍ଧ ବନା ଫଳ ଶୁଦ୍ଧ ନ ହୁଅଇ । ୫୬ ।

ମିଥ୍ୟାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଯେ ଯାହାର ମନ ।
ସତ୍ୟ କ୍ରିୟା କେମନ୍ତ କରବ ସେହ୍ନ ଜନ । ୫୭ ।

କାମାନଳେ ଅର୍ଗ୍ନି ମପ୍ ଦୁରଗ୍ଧର ମନ ।
କପ୍ରକାରେ ଥିକ ଉହଁ ଧର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ୫୮ ।

ନର୍ମଲ ଈଶ୍ୱର ଶୁଦ୍ଧ ଅଟ ସଦାଗ୍ଧର ।
ନସ୍ତ୍ୱାପୀ ନଷ୍ଟାମୀ ନଟ୍ୟ ସତ୍ୟ ନରୁକାର । ୫୯ ।

ଅପେ ନର୍ଦୋଶୀ ହୋଇଲେ ସଦୋଷିର କାର୍ଯ୍ୟ ।
ବଗ୍ଧର କରହେ କେବେ ନ କରବ ଗ୍ରାହ୍ୟ । ୬୦ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ଯାବତ୍ ହୁଅନ୍ତ ।
ତାବତ୍ ତାହାଙ୍କ ଦୁଖ୍ଖ କେହ୍ନ ନ ପାରନ୍ତ । ୬୧ ।

ଏନମନ୍ତେ ନରେପାପ୍ ଯେତେକ କର୍ତ୍ତିତ ।
ସବୁ ପାଲିଲେ ନସ୍ତାର ନାହଁ କଦାଚିତ । ୬୨ ।

ଦେଦୀ ଦେବା ମିଥ୍ୟା ସେବା ଲୌକିକ ଆଶ୍ରପ୍ୟେ ।
ଦାନ ଧ୍ୟାନ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ ବ୍ୟର୍ଥ ଜଣା ଯାପ୍ୟେ । ୬୩ ।

ଏହ୍ନ ସବୁ କ୍ରିୟା କଲେ ନୋହ୍ନିବ ନସ୍ତାର ।
ଅଧିକ କ ହେବ କହ୍ନ ଏହ୍ନ ସାରୋଦ୍ଧାର । ୬୪ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସମସ୍ତେ ହୁଅନ୍ତ ।
ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଶୁଣ କହ୍ନିବା ଏଘାନ୍ତ । ୬୫ ।

ସବ ପ୍ରାଣୀ କ୍ଲାନ୍ତିଯୁକ୍ତ ବବଧ ରୋଗରେ ।
ଅତ୍ ମନ ଦୁଃଖି ସଦା ନାନାବ ଦୁଃଖରେ । ୬୬ ।

ପ୍ରଲପ୍ ସମପ୍ ଜଳ ବ୍ୟପିଲ୍ ଯେମନ୍ତ ।
ପାପ ମୂଳ ଏହ୍ନ ଦୁଃଖ ସବଁ ତେମନ୍ତ । ୬୭ ।

ତେଣୁ ମୃତ୍ୟୁ ଅଧିକାରୀ ସବୁ ପ୍ରାଣି ଠାରେ ।
ବଯୋଗ ସମୟେ ଯେନ ଯୀଶୁର ବଶ୍ରେ । ୬୮ ।

ସେହ୍ନ ଅଦାଲତଠାରୁ ନରକରେ ଯାଇ ।
ମହା ବଶ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଗାରେ ଥାଇ । ୬୯ ।

ଜଗତର ଶେଷ ଦିନେ ଜଣେ ମହା ଦୂତ ।
ଭୀମ ଭୟଙ୍କର ତୁରୀ ବଜାଇ ଅଦ୍ଭୁତ । ୭୦ ।

ସମସ୍ତ ମାନବ ଦେହ ଉଠି ସେହ୍ନ କ୍ଷଣେ ।
ନିଜ ଆତ୍ମାରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୁଡା ଜଣେ ଜଣେ । ୭୧ ।

ଆହେ ସେହ୍ନ ଧର୍ମରୂପ କ୍ରୋଧ ମହା ଦିନ ।
ଅସୁଅଛ ମହାବାୟୁ ଯେମନ୍ତ ଗର୍ଜ୍ଜନ । ୭୨ ।

ତେଜୋମୟ ମେଘାରୂଢ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।
ଅଗ୍ନି ପର ମହା ସିଂହାସନେ ଉପବିଷ୍ଟ । ୭୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ରକ୍ତପାଉ ଦେଖ ସୁର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର ।
ସବୁ ସୃଷ୍ଟି କମ୍ପେ ଘୋର ଚମତ୍କାର । ୭୪ ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନିର କୁଣ୍ଡ ନରକ ଦିଶଇ ।
ଭୂମି ସିନ୍ଧୁ ମେଘ ଢାପେ ଉରଳି ବହଇ । ୭୫ ।

ବଡ ସାନ ଯେତେ ଜନ ନାଶ୍ ଅବା ନର ।
ମହା ସିଂହାସନ ଆଗେ ଯାଇବେ ବଶ୍ର । ୭୬ ।

ଆହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ସବୁ ଭାବ ନରନ୍ତରେ ।
ସେହ୍ନ ମହା ଦିନେ ସ୍ଥିର ହେବ କିପ୍ରକାରେ । ୭୭ ।

ମିଥ୍ୟା କଥା ବସମ୍ବାଦ ଦମ୍ଭ ଅହଙ୍କାର ।
ଯୁଆ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ହିଂସା ଚୌର୍ଯ୍ୟ ଲୋଭ ପରଦାର । ୭୮ ।

କୃତ ପାପ ଯେତେ ଗୁପ୍ତ କିବା ପ୍ରକାଶିତ ।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଲେଶ ମାତ୍ର ନାହିଁ ଅବଦିତ । ୭୯ ।

ଈଶ୍ୱର ଜାଉର କଥା ନାହିଁ ପତ୍ତରବେ ।
କ୍ରିୟା କଥା ମନ ମାଣ୍ଡ ସେହି ବତ୍ତରବେ । ୮୦ ।

ସମସ୍ତ ପାପର ଭୋଗ ଉପଯୁକ୍ତ ମଚେ ।
ନଶ୍ଚୟ ବତ୍ତର ଦେବେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯେଚେ । ୮୧ ।

ଯାର ପାପ ଭାର ଶାପ ନରକେ ଅନନ୍ତ ।
ବଡ ଷୁଦ୍ର ବପ୍ର ଶୂଦ୍ର ଚ୍ଣାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୮୩ ।

ସୁବଚ୍ଚର କର ମନେ ପ୍ରିୟ ନରଗଣ ।
କ ପ୍ରକାରେ ପାର ହେବ ସେହି ମହାବନ୍ଧ । ୮୩ ।

ପାପିଷ୍ଠ ମନ ହୋଇଲା ଦୁରତ୍ମ ଆଚ୍ଚର ।
କ ପ୍ରକାରେ ନରକର ପାଇବ ନସ୍ତାର । ୮୪ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୁଉପ କ୍ରୋଧର ସନ୍ତୁଖେ ।
ତୃଣ ତୁଲ୍ୟ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାଲ୍ପଣିକ ଲୋକେ । ୮୫ ।

ସେହି ଅଉ ଧର୍ମରୂପ ଦଣ୍ଡର ହେ ଭାଇ ।
ପଲାଅ ପଲାଅ ସବୁ ପଲାଅ ତ୍ୱରାଇ । ୮୬ ।

ପୁଣି ସେହି ଦଣ୍ଡଠାରୁ କେ ରକ୍ଷା କରବ ।
କୌଠାରେ ପଲାଇ ଯିବ କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବ । ୮୭ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଶାପଠାରୁ ମୁକ୍ତ କେ କରି ପାରବ ।
ଅନନ୍ତ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି କରୂପେ ସହିବ । ୮୮ ।

ପାପିଷ୍ଠର ପରବର୍ତ୍ତେ କେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବ ।
ଉପଯୁକ୍ତ ରକ୍ଷା କର୍ତ୍ତା କୌଠାରେ ପାଇବ । ୮୯ ।

ଦେବତାର ମଧ୍ୟେ କେହୁ ଅବା ଋଷିଗଣ ।
ଅବା ଗୁରୁ ଅବା ବପ୍ର ଅବା ମହାଜନ । ୯୦ ।

କେହି ନ ପାରବ ସବୁ ସ୍ୱପାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି ।
ଅନ ପାପିଷ୍ଠର ପାପ ଭୋଗିବେ କେମନ୍ତି । ୯୧ ।

କେ ଜନ୍ମବେ କେ ଭେଗିବେ କେ ଲଭ୍‌ବେ ଭାର ।
ଅଇଲେ ଅନାଥ ନାଥ ଯୀଶୁ ଅବତାର । ୪୩ ।

ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ପାପିର ଅଶ୍ରୟ ।
ଏନମନ୍ତେ ପ୍ରକାଶିଲେ ଈଶ୍ୱର ଉପାୟ । ୪୩ ।

ଦେଖ ପ୍ରେମ ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ଦୟାମୟ ।
ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ପଠାଇଲେ ଆପଣା ତନୟ । ୪୪ ।

ଅବନୀରେ ଜନ୍ମ ଘେନ ସେହ୍ନ ମହାଜନ ।
ଅଭିଷେକୀ ତ୍ରାତା ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୪୫ ।

ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଦାଉଦ ନଗରେ ।
ଧର୍ମଆତ୍ମାଠାରୁ ଜାତ ନାସ୍ତର ଗର୍ଭରେ । ୪୬ ।

ଯେତେ ଦନ ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ।
ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ ସେହ୍ନ ସ୍ଥାନେ। କଲେ । ୪୭ ।

ପଙ୍ଗୁକୁ ସେ ଦେଲେ ପାଦ ଅନ୍ଧକୁ ନୟନ ।
କୁଷ୍ଠକୁ ସେ ଦେଲେ ହାତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୀବନ । ୪୮ ।

ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।
ନାନା ବଧ ଦୟା ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୪୯ ।

ଦୋଷିଙ୍କର ଦଣ୍ଡ ଭେଗି ସେହ୍ନ ମହାଜନ ।
ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କର ହସ୍ତେ ହୋଇଲେ ନଧନ । ୧୦୦ ।

ନାନାମତ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ପ୍ରାଣକୁ ତେଜିଲେ ।
ପୁନରପି ତନଦନେ ସଜୀବ ଉଠିଲେ । ୧୦୧ ।

ପାପିର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯେତେ ଦେହ୍ନରେ ଥଉଲେ ।
ଏନମନ୍ତେ ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ସେହ୍ନ ଖ୍ୟାତ ହେଲେ । ୧୦୨ ।

ଦେଖ ମହତ୍ତ୍ୱ ବଶିଷ୍ଟ ଅନାଦ ଅନନ୍ତ ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଭଗବନ୍ତ । ୧୦୩ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଚାହାଙ୍କଠାରେ ପଡିଲକା ପ୍ରାପ୍ତେ ।
ତେବେହେଁ ଧରଲେ ସେହ୍ନ ନରରୂପ କାପ୍ତ । ୧୦୪ ।

ପାପିଙ୍କର ହେତୁ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ସେହ ପୁଣି ।
ଏମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୃପା ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି । ୧୦୫ ।

ଦେଖ ଆପଣାର ବଜ୍ଜୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ।
ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କେହ୍ନ ଜନ ନାହିଁ । ୧୦୬ ।

ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରୂପ ପାପି ପାପର ମୋଚନ ।
ଏ ଅଦ୍ଭୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସମର୍ପିଲେ ପ୍ରାଣ । ୧୦୭ ।

ଏ ବଡ ଅପୂର୍ବ କଥା ବଶ୍ୱରକ ଯେହୁ ।
ଦୋଷିମାନଙ୍କର ଦୋଷ ଭୋଗ କଲେ ସେହୁ । ୧୦୮ ।

ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗ ପ୍ରଜା ହେତୁ ଯୀଶୁ ଅଭିଷିକ୍ତ ।
ଆପଣେ ହୋଇଲେ ନର ମେଧ ପ୍ରାପ୍ତଶ୍ଚିତ୍ତ । ୧୦୯ ।

ଆପଣାର ସୁଚ୍ଚୋପରେ ଜଗତର ସଜା ।
ବସାଇଲେ ସବୁ ପାପି ପ୍ରଜାଙ୍କର ବୋଝା । ୧୧୦ ।

ତହିଁରେ ଶାସକ କର୍ମ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ।
ନ୍ୟାପ୍ତ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଦପ୍ତା ମିଳଣ ପାଇଲେ । ୧୧୧ ।

ଦେଖା ଗଲେ ଧର୍ମମପ୍ତ ଦପ୍ତାଳୁ ଈଶ୍ୱର ।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିନା ନାହିଁ ଜଗତର ପାର । ୧୧୨ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତାର ପ୍ରେମ ବର୍ଣ୍ଣି ଅଦ୍ୟନ୍ତ ।
ମାନବ ମାତ୍ରକ ତାହା କହିବ କେମନ୍ତ । ୧୧୩ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଲେ ନାହିଁ ଆନ ଲୋକ ମତ ।
ପାଇଲେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ମଲେ ସେ ଅଦ୍ଭୁତ । ୧୧୪ ।

ଯେତୁକାଳେ ଭୋଗ କଲେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭର ।
ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଦୁଃଖ ହୋଇଲା ଅପାର । ୧୧୫ ।

ପଙ୍କଡ ଉପରେ ପଙ୍କଡର ଭର ଯେଡେ ।
ଜଗଡର ପାପ ଦଣ୍ଡ ହୋଇଲ୍ ସେ ମଡେ । ୧୧୬ ।

ମହା ଭର ଡଲେ ସେହ୍ନ ସ୍ୱେଦ କଲେ ରକ୍ତ ।
ହୋଇଲେ ମନର ବ୍ୟଗ୍ର ଅଡ ଶଂକାଯୁକ୍ତ । ୧୧୭ ।

ଡାଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭୋଗ ପାପିର ନମନ୍ତେ ।
ଅକଥ୍ୟ ଅଭବ୍ୟ ମହାସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତେ । ୧୧୮ ।

ଯନ୍ତ୍ରଣାର ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ସେ ଡାକ ବୋଇଲେ ।
ଅହେ ପିଡା ମୋଡେ କଥାଁ ଶ୍ଚଡୁଚ୍ଛ ଏକାଲେ । ୧୧୯ ।

ପାପିଙ୍କର ହସ୍ତେ ଡାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଶ୍ଚଉଲେ ।
ଡାଙ୍କ ମୁଖେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ଚ୍ଛେପ ପକାଇଲେ । ୧୨୦ ।

ଅନେକ ଧିକ୍କାର କର ଡାହାଙ୍କୁ ନଦ୍ଧଣ ।
କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ଡାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବାନ୍ଧିଣ । ୧୨୧ ।

ହସ୍ତ ପାଦେ କଣ୍ଟା ମାର ଗଚ୍ଛରେ ଝାଙ୍ଗିଲେ ।
ଅପାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ଡାହାଙ୍କୁ ହାଣିଲେ । ୧୨୨ ।

ପାଶ୍ୱଁ ଦେଶେ ଶୂଲ ମାର ଡାଙ୍କୁ ବଦାରଲ୍ ।
ରକ୍ତ ଜଲ ସେହ୍ନ ବାଟେ ବହୁ ବାହାରଲ୍ । ୧୨୩ ।

ଦକ୍ଷିଣ ବାମରେ ବାନ୍ଧି ଦୁଇ ଜନ ଚୋର ।
ଏହ୍ନଠାରେ ବଧ କଲେ ଜଗଡର ସାର । ୧୨୪ ।

ଯେଡୁ ସମସ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ କୃଶେ ଝଙ୍ଗା ହେଲେ ।
ନଜ ପାଉକର କ୍ଷମା ନବେଦନ କଲେ । ୧୨୫ ।

ଅହେ ପିଡା କ୍ଷମା କର ଏହ୍ନ ପାପି ଜନ ।
ଯାହା କରନ୍ତି ଏମାନେ ଡହିଁରେ ଅଜ୍ଞାନ । ୧୨୬ ।

ଏହ୍ନଠାରେ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ଜଗଡର ଏାଡା ।
ନଜ ଅଙ୍ଗେ ଭୋଗ କର ପାଉକର ବ୍ୟଥା । ୧୨୭ ।

ଶୁଣ ପିତୃ ଭ୍ରାତାମାନେ ଆପଣାର ପ୍ରଭ ।
ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଇଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ସଂପ୍ରଭ । ୧୬୮ ।

ନାମ ବୋଲି ଏହାର ମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ଭର ।
ତାର ହେତୁ ଶୁଣ ଭବ କହିବା ବସ୍ତାର । ୧୬୯ ।

ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଜପ ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ହୋମ ନାନା ସ୍ନାନ ।
ତପସ୍ୟା ପୂଜନ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ବଳିଦାନ । ୧୭୦ ।

ଆନ ନାନା କର୍ମ କ୍ରିୟା ମନୁଷ୍ୟ କଲ୍ପିତ ।
ପରିତ୍ରାଣ ହେତୁ ଯେତେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥିତ । ୧୭୧ ।

ଏହି ସବୁ କଲେ ଯେତୁ ଫଳ ନ ଉଦୟେ ।
ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଗ୍ଭରେ ସେହି ଫଳ ପାଏ । ୧୭୨ ।

ପାପ କ୍ଷମା ଶୁଦ୍ଧ ମନ ସତ୍ୟ ଆଚରଣ ।
ମରଣାନ୍ତେ ପରଂଗତି ପାଇବ ପ୍ରମାଣ । ୧୭୩ ।

ଆହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ଜନ କର ସତ୍ୟ ମନ ।
ସୁମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ଭର କର ହେ ଗ୍ରହଣ । ୧୭୪ ।

ପାପଠାରୁ ବମୋଚନ ଯେବେ ଅନ୍ୱେଷଣ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ହେ ଶରଣ । ୧୭୫ ।

ତାଙ୍କର ଯେ ବଳିଦାନ ରକ୍ତଝରା ଘର ।
ପାପ କଳୁଷ ସମସ୍ତ ଦେବେ ପରିଷ୍କାର । ୧୭୬ ।

ପାପ ଭେଟିବା ନମନ୍ତେ ଯେବେ ଲଗା ଚ୍ଛୋଟ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମକର ଭଜ । ୧୭୭ ।

ସେହି ସତ୍ୟ ପ୍ରତିନଧି ପାପିର ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟ ।
ତୃଣ ସବୁ ଶୋଧନାର୍ଥେ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି । ୧୭୮ ।

ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବାକୁ ଯେବେଉ କାତର ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଦପଦ୍ମ ଧର । ୧୭୯ ।

ଯେବେ ଆପଣାର ପାପ ପର୍ବତ ସମାନ ।
କଅବା ଅଗଣ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ବାଲିର ପ୍ରମାଣ । ୧୪୦ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଇ ଧର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।
ତେବେ ସବୁ ପାପଠାରୁ ହେବ ପରିତ୍ରାଣ । ୧୪୧ ।

ଯେବେ ଅନ୍ୱେଷଣ କର ସାଧୁ ପୁରୋହିତ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ସମ୍ବୋଧନ । ୧୪୨ ।

ପୌରହିତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନୟମ ଡାକର ।
ତହିଁରେ ଈଶ୍ୱର ତୁଷ୍ଟି ଅଛନ୍ତି ଅପାର । ୧୪୩ ।

ତାଙ୍କ ଲଗି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାର୍ଥନା କ ସ୍ତୁତ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ହେବ ସବୁ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଅଟ । ୧୪୪ ।

ତୁମ୍ଭେ କ ନମ୍ରିଲ ଚିତ୍ତ କର ଅନ୍ୱେଷଣ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେବେ ନୂଆ ମନ । ୧୪୫ ।

ତହିଁରେ ପାପର ଇଚ୍ଛା ସର୍ବନାଶ ହେବ ।
ଦୟା କ୍ଷମା ଶାନ୍ତି ସବୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ୧୪୬ ।

ମରଣର ହେତୁ କ ତୁମ୍ଭର ମନେ ଉପୁ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ହେ ଅଶ୍ରୟ । ୧୪୭ ।

ତେବେ ମହା ସ୍ଥିର ମନେ ମୃତ୍ୟୁ କ ଡରିବ ।
ନରକର ଭୟ ଘୋର ସବୁ ନାଶ ଯିବ । ୧୪୮ ।

ମନର ସମସ୍ତ ପାପ ମାର୍ଜନା ହୋଇଲେ ।
ପରଂଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ତହିଁ ମରଣର କାଳେ । ୧୪୯ ।

ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନ ମିଳି ପରିତୃପ୍ତ ହେବ ।
ସଦା ସ୍ୱର୍ଗେ ମହାନନ୍ଦେ ଅମର ରହିବ । ୧୫୦ ।

ଦେଖ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଜନ ଯୀଶୁ ଅବତାର ।
ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଛାଡ଼ ବଡ଼େ ଦୁଃଖ ଅଙ୍ଗୀକାର । ୧୫୧ ।

ସେହି ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ଅପ୍ରିୟ ମାନଲେ ।
ପାପି ନରଗଣ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୧୫୬ ।

ଏତାଦୃଶ ପ୍ରେମକାରୀ ମହା ଦୟାବନ୍ତ ।
ସମର୍ପିଲେ ନିଜ ପ୍ରାଣ ତୁମ୍ଭର ନମନ୍ତ । ୧୫୩ ।

ତେବେ କ ତାହାଙ୍କ ନାମେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନ କରିବ ।
ତେବେ କ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମେ ପ୍ରେମୀ ନହୋଇବ । ୧୫୪ ।

ତେବେ କ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଚିହ୍ନ ନ ଧରିବ ।
ତାଙ୍କ ପାଦେ ଅନୁସର ଅବା ତା ଖଣ୍ଡିବ । ୧୫୫ ।

ଏହା ବାଟା ଜାଣ ଭାଇ ଯେଣୁ ମହାଜନ ।
ଧର୍ମାତ୍ମକୁ ଦାନ କରେ ମନର ଶୋଧନ । ୧୫୬ ।

ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦଣ୍ଡ ଧରେ କଲେବରେ ।
ଯୀଶୁ ବନା ଏହା ବାଟା ନାହିଁ ଏସଂସାରେ । ୧୫୭ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାର ସେହି ଥିଲେ ନଯୋଜିତ ।
ଏନମନ୍ତେ ଗ୍ରାହ୍ୟ କାଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ୧୫୮ ।

ତାହାଙ୍କର ପ୍ରହାରରେ ପାପିର ମୋଚନ ।
ତାହାଙ୍କର ମରଣରେ ମୃତ୍ୟୁର ଜୀବନ । ୧୫୯ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ତଳେ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଯେତେ ନରଗଣ ।
ତାଙ୍କ ନାମ ଧର ହେବେ ଅଟ୍ଟ ପରିତ୍ରାଣ । ୧୬୦ ।

ପୃଣି ତାଙ୍କ ନାମ ବନ୍ଧୁ ଆନ ନାମ ନାହିଁ ।
ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗମାର୍ଗ ଖଣ୍ଡ ଆନ ମାର୍ଗ କାହିଁ । ୧୬୧ ।

ଅସ ସବୁ ଭରାକାନ୍ତ ପାପୀ ଦୀନ ହୀନ ।
ଝଙ୍କା ବନା ଏହା ରତ୍ନ ଆସ ଆସ କଣ । ୧୬୨ ।

ମରଣ ସମୟେ ଗତି ପାଇବ ନଶ୍ଚୟେ ।
ତେଜିଲେ ଅନନ୍ତ ଦୁଃଖ ସଦା ସୁଖ ପାଏ । ୧୬୩ ।

ଅହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ଜନ ସଂସାର ମାଧ୍ୟରେ ।
ଅବା ଜାତି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଅବା ଲୋକର ନନ୍ଦାରେ । ୧୬୪ ।

ଭୟରେ ଭୀତ ନ ହୁଅ ମନରେ ବଶ୍ୟର ।
କ ହେଉ ଅନେକ ଖଣ୍ଡ ଅଳ୍ପ ବାଞ୍ଛାକର । ୧୬୫ ।

ଜାତି ନାହିଁ ପରକାଳେ ଭଣ୍ଡଲ ବଚନ ।
ସଜାତିର ସାର ଜାଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣ । ୧୬୬ ।

ସମସ୍ତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏକ ଭଗବାନ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କଲେ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତାନ । ୧୬୭ ।

ନାହିଁ ଯେବେ ଦୁଷ୍ଟର ମନ କର୍ମ କର ।
ଶୟତାନୀ ଜାତି ହେବ ଏହି ସାରୋଦ୍ଧାର । ୧୬୮ ।

ଏବେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଥାନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଦକ୍ଷିଣେ ।
ନଜ ଭକ୍ତର ନମନ୍ତେ ନତ୍ୟ ନବେଦନେ । ୧୬୯ ।

ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ପାଏ ଯେତେ ମରନ୍ତି ଏଠାରେ ।
ଧର୍ମ ଦୂତେ ବୁହା ଯାଏଁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ । ୧୭୦ ।

ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ଶୁଣ ଶୁଣ ହେ ବଚନ ।
ଏହାର ବସ୍ତାର ଗ୍ରନ୍ଥ ମଙ୍ଗଳ ଅଖ୍ୟାନ । ୧୭୧ ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅରୋହ ଗଲେ ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ।
ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ ପ୍ରତି ଏହିଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ୧୭୨ ।

ଯାଇ ସବୁ ଜଗତେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣି ଗୋଚରେ କରବ ପ୍ରଚାର । ୧୭୩ ।

ତହିଁରେ ବଶ୍ୱାସି ସବୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନେ ଯିବେ ।
ଅବଶ୍ୱାସି ସବୁ ଘୋର ନରକେ ପଡିବେ । ୧୭୪ ।

ଆଦ ଗ୍ରନ୍ଥ ବକ୍ତା ପୁଣି ଶ୍ରୀକ ଭାଷେ ଥିଲା ।
ତହିଁରୁ ଇଂରାଜ ଭାଷେ ତର୍ଜମା ହୋଇଲା । ୧୭୫ ।

କେବଲ ଛାହା ନୋହଲା ଅନ ନାନା ପ୍ରାଣୀ ।
ଉର୍ଜମା କଲେ ନସ୍ତାର ଶାସ୍ତ୍ର ଚୂଡାମଣି । ୧୭୭ ।

ରୁସ୍ୟ ଫରାସିସ ଆଉ ହଲାନାଜ ଗଣ ।
ଜର୍ମିନୀ ଦେନ୍ମାର୍କ ଆରମାଣି ବହୁଜନ । ୧୭୭ ।

ଅମେରକା ଆଫ୍ରିକା ଆଶିଯା ନାନା ସ୍ଥାନ ।
ଆଉ ଯେତେ ଉପଦ୍ୱୀପ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ । ୧୭୮ ।

ସଂପ୍ରଦ ସଂସ୍କୃତ ଆଉ ବଙ୍ଗଳା ଉତ୍କଳ ।
ଅସାମ ହିନ୍ଦୀ କାଶ୍ମୀର ପଞ୍ଜାବ ନେପାଳ । ୧୭୯ ।

କର୍ଣାଟ ତେଲଙ୍ଗ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଜୟପୁର ।
ବକନେର ଗୁଜରାଟ ପୋଷ୍ଟ ମାଉଆର । ୧୮୦ ।

କଙ୍କଣ ଉଦୟପୁର ମଗଧ ବଲୋଚ ।
ଢାଢାର ମାଲଦ୍ୱୀପ ଚିନା ମଲେଓପୁା ଓଚ । ୧୮୧ ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଭାଷାରେ ଉର୍ଜମା ହୁଅନ୍ତୁ ।
ପୁଣି ଛପା ଗଲେ ଅନେକେ ଛାହା ପଉନ୍ତୁ । ୧୮୨ ।

ଏବେ ହେ ବଗ୍ଧର କର ସବୁ ନରଗଣ ।
ଏହି ଉପଦେଶ ଗ୍ରନ୍ଥ କେମନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣ । ୧୮୩ ।

ଆନ ଆନ ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଭେଜବ ଭୁରଡ ।
ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ସତ୍ୟ ମାନ କେବଲ ଉଚିତ । ୧୮୪ ।

ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟେ ଆଶା କର ।
ମରଣାନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଭୋଗ ନରନ୍ତର । ୧୮୫ ।ଇତି ।

No. 2.

THE

ESSENCE OF THE BIBLE.

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ କର୍ତ୍ତା ପାଳକସଂହର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଏକ ଈଶ୍ୱର ।
ତାଙ୍କ ଆରାଧନେ ସଦ୍ଗତି ପାଇଣେ ସାଧୁ ହୁଅଇ ତତ୍ପର ।
ପର ଦତ୍ତବାଣୀ କହିବା ପ୍ରମାଣି ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ।
ସମସ୍ତ ସୁଜନ କରହେ ଶ୍ରବଣ ମନେ କର ସୁବିଚାର ।

ପୟାର ।

ପଢ଼ିଲନ୍ତୁ ନଉ ନଉ ଅନେକ ସୁଜନ ।
ଈଶ୍ୱର କାହାକୁ ଜାଣ କରହେ ପ୍ରମାଣ ।

ନିର୍ଗୁଣ ଅଟନ୍ତି ସେହ ଜିବା ଗୁଣବନ୍ତ ।
କେଉଁ ସ୍ଥାନେ ତାଙ୍କ ଧାମ କହ ହେ ତତ୍ତ୍ୱନ୍ତ ।

କେମନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ତାଙ୍କ କେମନ୍ତ ଆକାର ।
ତାଙ୍କ ନାମ କିଅ। ଜ୍ଞାନ କରହେ ବିସ୍ତାର ।

ଯାର ବଚନ ତାହାଙ୍କୁ ପଢ଼ିର ।
ତୁମ୍ଭ ଜନ୍ମ ଜୀବାଦ୍ଦ କହ ସ୍ଥିର କର ।

ସେ କ କହ୍ନ ଗୁଣଶ୍ମାନ କବା ଗୁଣବନ୍ତ ।
କ ଆକାର କ ପ୍ରକାର ସ୍ୱଭାବ କେମନ୍ତ ।

ଯେବେ ନଜ ଜୀବାତ୍ମାର ଚକ୍ଷୁ ନ ସମ୍ଭବେ ।
ତେବେ ଅନନ୍ତର ଚକ୍ଷୁ କେମନ୍ତେ ପାଇବେ ।

ପୁଣି ସତ୍ୟ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥେ ଲେଖା ଅଛୁ ଯାହା ।
କହ୍ନ ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ବୁଝାଇବା ତାହା ।

ବିପଦ୍ଧା ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ସ୍ୱଭାବ ଯଥାର୍ଥ ବର୍ଣନା କରିବା ଶୁଣ ।
ଚିତ୍ତସ୍ଥିର କର ଶାସ୍ତ୍ରପଥ ଧର ବୁଝିବ ତାଙ୍କର ଗୁଣ ।

ପଯ୍ଟାର ।

ଈଶ୍ୱର ବଷୟେ ଅଛୁ ନାନା ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ ।
ପଞ୍ଚ ଚକ୍ଷୁରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ଅନେକେ କହନ୍ତ ।

ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯାହା ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରେ କହେ ।
ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଜାଣ ନଃସନ୍ଦେହେ ।

ପରମ ଚୈତନ୍ୟମୟ ରୂପ ନାହିଁ ତାଁର ।
ତେଜୋମୟବାସୀ ନର ନେତ୍ର ଅଗୋଚର ।

ଉପମା ରହିତ ଧ୍ରୁବ ସତ୍ୟ ନରଞ୍ଜନ ।
ସଦାନନ୍ଦ ସ୍ୱୟଂଜୀବୀ ସକଶକ୍ତିମାନ ।

ଚରାଚର କର୍ତ୍ତା ଏକ ମାତ୍ର ନରାମୟେ ।
ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଦ୍ୱୈତ କାର ଗମ୍ୟ ନାହିଁ ହୋଯେ ।

ଅସୀମ ସର୍ବଜ୍ଞ ସେହ୍ନ ନଭ୍ୟ ଭଗବନ୍ତ ।
ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବଶ୍ୱକର୍ତ୍ତା ଅନାଦ ଅନନ୍ତ ।

ଦେଖ ସର୍ବଜ୍ଞ ସଚଳ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଅଇ ।
ଅଚଳ ଈଶ୍ୱର ସଦା ସର୍ବାଶ୍ରୟ ସେହ୍ନ ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ ସୃଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ ଯେତେ ।
ସେହ୍ନ ମାତ୍ର ନଭ୍ୟାନନ୍ଦ ଦୁଃଖାଦ ରହିତେ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଧୀନ ସବୁ ସେହ୍ନ ନରଧୀନ ।
ସର୍ବଦର୍ଶୀ ଅନଶ୍ୱର ମହତ ପ୍ରମାଣ ।

ଯଦ୍ୟପି ସାମର୍ଥ ଅଛି ସର୍ବ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ।
ତଥାପି ଅନନ୍ତ ବଳ କେବଳ ତାଙ୍କର ।

ସେହ୍ନ ଯଥା ଶୁଦ୍ଧସତ୍ତ୍ୱ ତଥା ଜ୍ଞେୟାତ୍ମମାନ ।
ତେମନ୍ତ ତେଜସ୍ୱୀ ସତ୍ୟ ବଶ୍ୱାସୀ ପ୍ରଧାନ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଜାତ ନାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାତ ତାଁର ।
ଅଟଳ ବଚନ ପ୍ରଭୁ ସଂସାରର ସାର ।

ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଯେତେ ଦେଖ ଦତ୍ତ ଧର୍ମଜ୍ଞାନ ।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ହେଲେ ତେତେ ପ୍ରଭୁର ଯେ ଦାନ ।

ଅନାଦ କାରଣ ସେହ୍ନ ସର୍ବଜ୍ଞ ବଧାତା ।
ଦତ୍ତାମୟ ସିନ୍ଧୁ ପୁଣି ପ୍ରତିଫଳ ଦାତା ।

ସେହ୍ନ ସଦାନଭ୍ୟସ୍ଥାୟୀ ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।
ଯୀହୁହ୍ନା ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ।

ଯଦ୍ୟପି ଈଶ୍ୱର ତତ୍ତ୍ୱ ସଦା ଏକ ମାନ ।
ତଥାପି ତ୍ରିବିଧରୂପ ଈଶ୍ୱରତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି ।

ଏକ ଭାବେ ତିନ ଜଣ ଗୌରବ ସମାନ ।
ମନେ ଧ୍ୟାନ ନରନ୍ତର ଗମ୍ଭୀର ବଚନ ।

ଏକର ବଖ୍ୟାଡ ନାମ ପିଢା କୁହା ଯାଉ ।
ଦ୍ୱିତୀୟର ନାମ ପୁଣ କ ବାକ୍ୟ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ତୃତୀୟର ନାମ ପୁଣି ଧର୍ମାଗ୍ଦ ବଖ୍ୟାଡ ।
ସୃଷ୍ଟି ଜ୍ଞାଣ ଜ୍ଞାନ କର୍ତ୍ତା ଶାସ୍ତ୍ରର କଥିଡ ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ଈଶ୍ୱରର ଗୁଣ ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ଆଉ ସ୍ୱଭାବ ଢାଙ୍କର ।
ସୃଷ୍ଟିର ରଞ୍ଚନ କହ୍ନ ବବରଣ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଅନୁସାର ।

ପୟାର ।

ଦେଖ ଆଦ ନାନା ଶାସ୍ତ୍ର ଅନେକ ପୁରାଣ ।
ନାନା ଗ୍ରନ୍ଥେ ବହୁ ଜ୍ଞାନ ବସ୍ତାର ବଚନ ।

ନଜବୁଦ୍ଧି ଅନୁସାରେ କର ଅନୁମାନ ।
ନାନାମତ ପ୍ରଚାରଲେ ଯାର ଯଥା ଜ୍ଞାନ ।

କେହ୍ନ କେହ୍ନ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ନ ମାନନ୍ତୁ ।
ସୃଷ୍ଟିକୁ ଅସୃଷ୍ଟି ଅଡ ଅଜ୍ଞାନେ ବୋଲନ୍ତୁ ।

ଯହ୍ନଂରେ ବର୍ଣିଡ ଅଛୁ ସୃଷ୍ଟିର ବିସ୍ତାର ।
ସେହ୍ନ ଚାର ବେଦ ନାହିଁ ଏକଇ ପ୍ରକାର ।

ବହୁବିଧ କହନ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନ ।
ସକଲ ସନ୍ଦେହ ଯୁକ୍ତ ଢାହାର ବଚନ ।

କିଶ୍ୱର କଲେ ହୁଅର ଏହା ପ୍ରକାଶିଡ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ଢହିଁ କୁହର ରଚିଡ ।

ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯେ ବର୍ଥ ବଚନ ।
ତାହା ସାର କର କହୁ ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।

ପ୍ରଥମେ ସୃଜଲେ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ କ୍ଷିତି ।
ଅନନ୍ତରେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ତେଜୋମୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ।

ଜ୍ୟୋତିଠାରୁ ତମୋ ଭିନ୍ନ ହେଲେ ସେହୁକ୍ଷଣି ।
ଜ୍ୟୋତିକୁ କହିଲେ ଦିନ ତମକୁ ରଜନୀ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ପୁଣି ପ୍ରାତଃକାଳ ତହିଁରେ ହୋଇଲେ ।
ପ୍ରଥମ ଦିବସ ଦେଖ ଏହି ଖ୍ୟାତ ହେଲେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନରେ ବ୍ରହ୍ମ ଆକାଶ ସୃଜଲେ ।
ଦୁଇ ଭାଗ କର ଅଧେ ଉପରେ ରଖିଲେ ।

ତୃତୀୟ ଦିନରେ ଦେଖ ସେହି ଆଜ୍ଞା କଲେ ।
ଏକତ୍ର ହୋଇଲେ ଜଳ ସିନ୍ଧୁ ତହିଁ ହେଲେ ।

ଅନନ୍ତରେ ହେଲା ଦେଖ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ସ୍ଥଳ ।
ତହିଁରେ ଜନ୍ମଲେ ବୃକ୍ଷ ତୃଣାଦି ସକଳ ।

ଚତୁର୍ଥ ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ ଆପଣା ଆଦେଶେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କର ରଖିଲେ ଆକାଶେ ।

ଦିନନାଥ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ନକ୍ଷତ୍ରପତି ।
ତହିଁ ହେଲେ ଦିନ ମାସ ବରଷ ପ୍ରଭୃତି ।

ପଞ୍ଚମ ଦିନରେ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
ଜଳଚର ଖେଚରାଦି ଜନମ ପାଇଲେ ।

ଷଷ୍ଠ ଦିନେ କ୍ଷିତି ତଳେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ବଶେ ।
ସମସ୍ତ ଭୂଚର ଜନ୍ତୁ ଜନ୍ମଲେ ବଶେଷେ ।

ସୃଜଲେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟ ତହିଁରେ ।
ପିତୁଳା ବନାଇ ଏକ କ୍ଷିତିର ଧୂଳୀରେ ।

ଚାର ନାକେ ଫୁଙ୍କ ଦେଇ ମହା ପ୍ରାଣୀ କଲେ ।
ଆଦମ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଅମର ହୋଇଲେ ।

ସବୁପ୍ରାଣିଙ୍କର ରଜା ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପିଲେ ।
ଶାସନ କାରକ ଭାର ତାର ହସ୍ତେ ଦେଲେ ।

ତାହାର ପାଁଜର ନେଇ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ନାରୀ ।
ହୋଇଲେ ତାହାର ପତ୍ନୀ ହବା ଯେ ସୁନ୍ଦରୀ ।

ଏହିରୂପେ ପତିପତ୍ନୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ଘଟିଲା ।
ନରଠାରୁ ମାତା ପିତା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା ।

ସେହି ଦୁଇ ଜଣ ସଦା ଏକ ବସତ ।
ଏକ ଭାବ ଏକଚର୍ଯ୍ୟା ଏକପ୍ରୀତ ମାତ ।

ହୋଇଲା ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ଯଥା ମନସ୍କାମ ।
ସପ୍ତମ ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ କଲେ ଯେ ବିଶ୍ରାମ ।

ଏନମନ୍ତେ ସବୁଦେଶେ ଏହି ବ୍ୟବହାର ।
ଦେଖା ଯାଏ ସପ୍ତଦିନେ ସପ୍ତମାଂଶ ବାର ।

ବିପଦ୍ଧୀ ।

ପାପରେ ବିନଷ୍ଟ ସୁସ୍ଥଭାବ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଦେଖ ସବୁ ନର ଗଣ ।
ନସ୍ତାପ ନର୍ମିତ କରୁପେ ପଡିତ କହି ସ୍ଥିର ରଖ ମନ ।

ପଦ୍ୟାର ।

ପାପର ବଷଯେ ଅଛୁ ନାନାମତ ଜ୍ଞାନ ।
ଜଗତର ଲୋକେ କହି କରଇ ପ୍ରମାଣ ।

ଅନେକ ପଣ୍ଡିତ କହେ ବୁଝି କର ସ୍ଥିର ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟର ମିଳଣେ ହୋଇଲେ ଶରୀର ।

ପୂର୍ବର କୃତ୍ତନ୍ତ କେହ କଛୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
ନାନା ଅପାର ପ୍ରକାର ବଉନ୍ନ ମାନନ୍ତି ।

ଈଶ୍ୱରର ଲୀଳା ସବୁ କହଇ ବିସ୍ତର ।
ନାନା ମାୟା କୃତ କହ ମନ ମଧ୍ୟେ ଧର ।

ଯାର ମନେ ଯେ ଭାବିଲେ ଢାହା ସେ ରଚିଲେ ।
କେହ କଛୁ ପ୍ରକୃତାର୍ଥ କହ ନ ପାରଲେ ।

କୃଷ୍ଣ କହିଥିଲେ ଯାହା ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରତି ।
ଗୀତା ନାମେ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଦେଖ ସେହି ଧର୍ମ ନୀତି ।

ସଂସାରରେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କଛୁ ନ ମାନିବ ।
ଯେ କଛୁ ଦେଖ ହେ ପାର୍ଥ ଆମ୍ଭରେ ଜାଣିବ ।

ମୋର କୃତ ଏ ଜଗତ ମୋତେ ଅଛୁ ଭ୍ୟାଇ ।
ନଷ୍ଟ ପୁତୁଳିର ତୁଲ୍ୟ ସମସ୍ତ ନଶ୍ୱର ।

ଗୌଣ୍ଡକୁ କହିଲେ ଶିବ ଦେଖ ଘମାୟୁଣେ ।
ହେ ପାଞ୍ଚ ଶୁଣ କାଷ୍ଠ ପିତୁଳୀ ସମାନେ ।

ନଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ଘମ ସଂସାର ଢାବଳ ।
ବେଦ କହନ୍ତି ସେଥିପେ ନଷ୍ଟ କପିବଳ ।

ନଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ଘମ କୃଷ୍ଣ ଆଦ ସବେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ବାକ୍ୟ କଛୁ ନାହିଁ କେବେ

ମୁଣଲମାନଠାରେ ଯେବେ ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ଥାନ୍ତି ।
ତେବେହେଁ ପାପ ପୁଣ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଭ୍ରାନ୍ତି ।

ନରବଶ ପାପଶୀଳ ହୋଇଲେ କେମନ୍ତି ।
କେଉଁଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କଛୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ।

ଏନ୍ନମନ୍ତେ ଦେଖ ସବୁ ଏହି କଥା ବୋଲେ ।
ପାପହୀନ ଜନ୍ମ ପାନ୍ତ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ କାଳେ ।

ଏମନ୍ତ ଯେବେ ହୁଅନ୍ତେ ଜଗତ ସଂସାରେ ।
କେହି ଶିଶୁ ନ ମରନ୍ତା ତେବେ କଘଁା ମରେ ।

ଚଉର ହୋଇଣ ଜେବେ ପାପ ନ କରନ୍ତେ ।
ପାପେ ମରେ ଦୁଃଖ ପାଏ ବଖ୍ୟାଇ ଏମନ୍ତେ ।

ଉତ୍ତମ ବୃକ୍ଷରେ ମନ୍ଦ ଫଳ ନ ଫଳଇ ।
ମନ୍ଦ ବୃକ୍ଷେ ଭଲ ଫଳ କେବେ ନ ମିଳଇ ।

ଯେବେ ବାଳକରେ ପାପି ଭାବ ନାହିଁ ଆନ୍ତା ।
ତେବେ ପାପ ଆଚରଣ କେବେ ନ କରନ୍ତା ।

ଏହିମତେ ବିଚାରଲେ ଜଣା ଯାଏ ମନେ ।
ପ୍ରକୃତ ସଜ୍ଞାନ କିଛୁ ସେମାନେ ନ ଜାଣେ ।

ପୂର୍ବେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ନର ।
କଲେ ନଜ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ଅନ୍ତର ।

ନାନା ଜୀବଜନ୍ତୁ ତାର ବଶରେ ରଖିଲେ ।
ଜଗତ ପ୍ରଧାନ କରି ତାହାକୁ ସ୍ଥାପିଲେ ।

ଅନନ୍ତରେ ବନାଇଲେ ବଗିଚା ସୁନ୍ଦର ।
ଏଦନ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଅତି ମନୋହର ।

ଆଦ୍ୟ ପୁରୁଷକୁ ତହିଁ ଦେଲେ ସେ ବସତି ।
ସେଠାରେ ଛଡ଼ା ପୁରୁଷ ଦୁଇ ଜଣ ସ୍ଥିତି ।

ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଏମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ।
ସମସ୍ତ ବୃକ୍ଷର ଫଳ ଖାଅ ନରନ୍ତର ।

ଖୁଣି ମନା ବୃକ୍ଷ ଫଳ କେବେ ନ ଖାଇବ ।
ଯେବେ ଖାଇବ ସେ ଫଳ ନଶ୍ଚୟେ ମରିବ ।

ଅନନ୍ତରେ ଶୟତାନ ସର୍ପରୂପ ଧର ।
ଆସି ବଗିଚାରେ ଦୂତ ନାନା ଛଳ କର ।

କପଟ ଭାଷାରେ କହେ କେଡେ ମାୟା କର ।
ଶୁଣ କହ ହଉ କଥା ହବା ହେ ସୁନ୍ଦର ।

ଏ ବୃକ୍ଷର ଫଳମାନ ଯେଜନ ଖାଇବ ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ସେହ କେବେ ନ ମରବ ।

ଦୂଣି ଭଲ ମନ୍ଦ କଥା ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହେବ ।
ଫିଟା ଯିବ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ସମସ୍ତ ବୁଝିବ ।

ମୋ କଥା ଶୁଣିଲେ ହେବ ଈଶ୍ୱର ସମାନ ।
ଏନମନ୍ତେ ନବାରଲେ ଜାଣିବ ପ୍ରମାଣ ।

ଚାର କପଟ ବଚନେ ନାରୀ ଭୁଲ ଗଲା ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ମିଥ୍ୟା ଚହିଁରେ ମାନଲା ।

ଶୟତାନ ଦୁଷ୍ଟ ଫାନ୍ଦେ ପଡ ଏହରୂପେ ।
ପଡିକ ଖୁଆଇ ଫଳ ଖାଇଲାକ ଆପେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଲଘିଂ ଉପୁଜଲା ପାପ ।
ପ୍ରବେଶିଲା ଜଗତରେ ଅପାର ସନ୍ତାପ ।

ଆଦ ପିତା ମାତା ହେଲେ ମହାଶାପଗ୍ରସ୍ତ ।
ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତ ।

ଏହରୂପେ ଯେତେ ଦେଶ ସବୁ ନର ଗଣ ।
ସବୁଠାରେ ସବେ କରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ।

ବାଳକ ବୃଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନର ନାରୀ ଯେତେ ।
ପାପେ ନରକାଧିକାରୀ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ।

ବିପଦ୍ଦୀ ।

ଦେଖ ପାପେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ନରବଂଶ ନଷ୍ଟ ଧର୍ମ ଅଜ୍ଞା ଲୋପ ହୋଏ ।
ଏଣୁ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତ କର ନାନାଦ ଉପାଏ ।

ପଏାର ।

ବେଳଁୁ ବେଳେ ନରବଂଶ ପୃଥ୍ୱୀରେ ବଢିଲେ ।
ସବୁଠାରେ ନର ନାଣ୍ଡି ମନ୍ଦ ଆଚରଲେ ।

ଆଦ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ନର ନାଣ୍ଡିଙ୍କର ମନ ।
ଆପଣାର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ।

ଭଲ ମନ୍ଦ ଦୋଷାଦୋଷ। ବଷୟର ଜ୍ଞାନ ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ଅଧିଷ୍ଠାନ ।

ପୁଣି ଏହ ଅନୁଜ୍ଞା ନ ପାପରେ ମଲିଣ ।
ଦନେ ଧର୍ମ ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ହେଲଣ ।

ଏନମନ୍ତେ ନାନା ନନ୍ଦା ମାଚ ଉପାସନା ।
ଭୂଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଲୋକେ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମ ଆରଧନା ।

ଅପାର ପ୍ରକାର ମଚେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଚେଜ୍ଞଲେ ।
ଏହ ହେତୁ ଧର୍ମ ବଧି ଆପେ ଜଣାଇଲେ ।

ଆମ୍ଭର ଗୋଚରେ ଅନ୍ୟ ଦେବତା ନୋହିବ
କୌଣସି ପ୍ରତିମା ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା ନ କରବ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହା ନାମ ବଅର୍ଥ ନ ଘେନ ।
ବଶ୍ରାମ ଦବସ ମାନ୍ୟ କରବ ପାଳଣ ।

ଆପଣାର ମାତା ପିତା କର ସମାଦର ।
ଅକାରଣ ନରପ୍ରାଣ ବଧହିଁ ନ କର ।

କେବେ ନ କର କାହାର ସଙ୍ଗେ ପରଦାର ।
ଚୋର ନ କର କଞ୍ଚିତ୍ର ପଦାର୍ଥ କାହାର ।

ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ କହିବ କୌଣସି କାରଣେ ।
ଲୋଭ ନ କର କାହାର ନାରୀ ଅବା ଧନେ ।

ଏହି ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନର ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ।
ବଡ ସାନ ଯେତେ ଜନ ଘୋର ଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ।

ଏଣୁ ମୁକ୍ତିର ବିଷୟ ଆଉ ନାନା ଗଡ ।
କହିଛନ୍ତି ନାନାମତେ ଯାର ଯଥା ସ୍ପଡ ।

ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଲୋକଙ୍କର ନୋହେ କଦାଚିତ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହେ ଯେତେକ କଲ୍ପିତ ।

ସଂସାରରେ ରଚିଲେ ଯେ କଥା ଦୁଇ ମତ ।
କେହି ମନ ମତ କହେ କର୍ମ ମୁକ୍ତି ପଥ ।

ଏହି ହେତୁ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ପୂଜା ବ୍ରତ ଦାନ ।
ନରକ ନସ୍ତାରେପାଏ ଜପ ତପ ଧ୍ୟାନ ।

ଆଉ କେହି କହେ ଦେଖ ନାହି ଧର୍ମାଧର୍ମ ।
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଜ୍ଞ ଆପେ ନରକାର ବ୍ରହ୍ମ ।

ଏହି ଦୁଇ ଜ୍ଞାନ ମିଥ୍ୟା କଲ୍ପଣା ରଚିଲେ ।
କେହି ସତ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ କହି ନ ପାରଲେ ।

ନାନା ବିଧି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ କର ନଜ ଜ୍ଞାନେ ।
ତଥାପି ନନ୍ଦତ କର୍ମେ ବେଷ୍ଟିତ ସେମାନେ ।

ଯୋଗ ସମାଧି ପୂଜନ ତପ ଜପ ତୀର୍ଥ ।
କେହି ପାପ ନବାରଣେ ନୁହନ୍ତି ସମର୍ଥ ।

ଅନେକ ସୁକ୍ରିୟା କର ଖଣ୍ଡଣେ ଦୁସ୍କୃତ ।
ପୁଣି କ୍ରମେ ବଢି ପାପ ଆଉ ବପଜ୍ଜିତ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ୟବାଣୀ କହନ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟେ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନ ପାଳିଲେ ପଡେ ତାଙ୍କ ଶାପେ ।

କର୍ମରେ ଲଗାଇ ମନ ସ୍ୱର୍ଗର ଲାଳସେ ।
ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅଇ ଅପଣା ବଶେଷେ ।

ଅମ୍ଭେ ପାପ ନାହିଁ ମାନ ଯେବେ କେହି କହେ ।
ଉହିଁରେ କ ପାପ ଶୁଭେ କବା ଡାକୁ ସହେ ।

ଦେଖ ଜରା ମୃତ୍ୟୁ ଯାହା ଛଡାଇ ନ ହୋଏ ।
ନ ମାନିଲେ ସେ ନ ଘଟେ ପାପେ କବା ଭୟେ ।

ନାହିଁ ମଲେ ନାହିଁ ଭୟ ମୃତ୍ୟୁ ଡାର ବଡ଼ ।
ମୃତ୍ୟୁ ଯାର ପାପ ଡାର ଶୁଭଲେ ନ ଶୁଭେ ।

ଏହିମନ୍ତେ କହି ଶୁଣ ଈଶ୍ୱର ବଚନ ।
ମୁକ୍ତି ଉଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶିଲେ ପାପ ନସ୍ତାରଣ ।

ନିପଦ୍ଧା ।

ସର୍ପ ନାଶ କାଣ୍ଡି ଯୀଶୁ ଅବଉର ଦେଖ ଅନାଦ ଅନନ୍ତ ।
କାଣ୍ଡି ବଂଶଜାତ ହୋଇଲେ ଅଦ୍ଭୁତ ନରରୂପ ଭଗବନ୍ତ ।

ପଯ୍ୟାର ।

ମନଷ ହୋଇଲେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁବେଳେ ।
ଦୀନ ଦୟାଳୁ ପ୍ରକଟ ପ୍ରଭୁ ଡେଉଁବେଳେ ।

ସେହି ନଜେ ମୁକ୍ତି ପଥ ପ୍ରକାଶିଲେ ଜାଣ ।
ଏହି ମହାଗୁଢ଼ ବାକ୍ୟ ଭକ୍ତି ଭାବେ ମାନ ।

ନରର ଉପରେ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ଭଗବାନ ।
ବୋଇଲେ ବ୍ୟଥାରେ ନାଣ୍ଡି ପ୍ରସବ ସନ୍ତାନ ।

ପୁନରପି ଧୂଳିରେ ଯାବତ୍ ନ ମିଶିବ ।
ତାବତ୍ ମୁଖର ଘର୍ମେ ଭକ୍ଷଣ ପାଇବ ।

ଭୂମିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କଣ୍ଟା ନାନା ରୂପ ବନ ।
ପଶୁ ମଧ୍ୟେ ଜନ୍ମହେବେ ନାନାବିଦ ଦୁର୍ଜ୍ଜନ ।

ଶତ୍ରୁଘାନ ସର୍ପରୂପେ କାଶ୍ମିକୁ ଭଣ୍ଡିଲେ ।
ଏହି ହେତୁ ଧର୍ମରଜା ତାହାକୁ ଦୁଷିଲେ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କର ଅଛୁ ଥରେ ତୁହ ଦୁଷ୍ଟ ।
ଏଣୁ ସବଂ ପଶୁଠାରୁ ହୁଅ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ।

ପେଟ ଦେଇ ତୁହ ସଦା କରବୁ ଗମନ ।
ଭକ୍ଷଣ କରବୁ ଧୂଳି ଯାବତ୍ ଜୀବନ ।

ସଦା ତୋର ବଂଶେ ପୁଣି କାଶ୍ମର ସନ୍ତତ ।
ହେଉ ଏକକୁଆରେକ ଘୋର ହିଂସା ମତ ।

ତୁହ ତାର ଗୋଇଠିରେ କର ପାରୁ କ୍ଷତ ।
ତାର ବଂଶେ ତୋର ମୁଣ୍ଡେ କରବେ ଆଘାତ ।

ଏହି ନପୃମର ବାକ୍ୟ ଦୁଇ ଭବ ସାର ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାଚିତ୍ତ ଦେଇ ଶୁଣ କହିବା ବସ୍ତାର ।

ଯେସନେକ ସର୍ପାଘାତେ ନଷ୍ଟ ମହା ପ୍ରାଣ ।
ତେସନେକ ସର୍ପ ତୁଲ୍ୟ ଜାଣି ଶତ୍ରୁଘାନ ।

ତାର ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରବଞ୍ଚନେ ମନୁଷ ଦଂଶିତ ।
କାୟ ମନ ବାକ୍ୟ ହେଲା ଗରଲେ ପୂରିତ ।

ପଦାଘାତେ ସର୍ପ ମୁଣ୍ଡ ହେବାରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣିତ ।
ଜ୍ଞାଣକର୍ତ୍ତା ପରାକ୍ରମ ଏହି ନଦର୍ଶନ ।

ପୁରୁଷ ସଂସର୍ଗ ବିନା କୁମାରୀ ଗର୍ଭରେ ।
ହୋଇଲେ ଉଦ୍ଭବ ସେ ଧର୍ମାଗୁର ବଳରେ ।

କାଶ୍ମର ବଂଶରେ ଜାତ ସେହି ମହାଜନ ।
ସଙ୍ଗଜାଣ କରାଇବେ ସର୍ପଶତ୍ରୁଘାନ ।

ଏହିରୂପେ ଜଣାଇଲେ ପିତା ଭଗବାନ ।
ମୁକ୍ତି ଦାତାର କେମନ୍ତେ ହେବେ ଅଗମନ ।
ଖ୍ୟାତ ଅଭିଷେକୀ ପ୍ରଭୁ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର ଶିଶୁ ।
ଏହି ବଚନର ଉତ୍ତ କେମନ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ ।
ଦେଖ ବ୍ରହ୍ମ ପଠାଇଲେ ଆପଣାର ସୁତ ।
ନାସ୍ତିଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ଅନାଦ୍ୟ ଅନନ୍ତ ।
ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ନରରୂପୀ ସେହି ଭଗବନ୍ତ ।
ଶୟତାନର ସ୍ଥାନରୁ ଛଡାଇ ନଅନ୍ତ ।
ନରେ ମୁକ୍ତି ଦେଇ ପାପ ମାର୍ଜନା କରନ୍ତ ।

ବିପଦ୍ଧା ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ ଶିକ୍ଷା କର୍ମ ଏହି ତାଙ୍କର ଯେ ଧର୍ମ
ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ପୁନଶ୍ଚ ଉତ୍ଥାନ
ନଜ ରାଜ୍ୟେ ଶୁଭ ଯାତ୍ରା କ୍ରମେ ଏହି ସବୁବାର୍ତ୍ତା
ବରଣ କରିବା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ ।

ପୟାର ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ କାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ।
ପଠାଇଲେ ନଜ ସୁତ ବ୍ରହ୍ମ ତେତେବେଳେ ।
ନାମେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଖ୍ୟାତ ପାପିର ଉଦ୍ଧାରେ ।
ଅଭିଶେକୀ ମୁକ୍ତିକର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମ ଅବତାରେ ।
କୁମାରୀର ଗର୍ଭେ ଜନ୍ମ ହୋଇଲା ତାଙ୍କର ।
ପାପଘ୍ନ ଦେହ ଅଟ୍ଟ ପ୍ରଭୁ ନରାକାର ।

ଯୌବନରେ ପ୍ରେମ ଜ୍ଞାନ ଢାଙ୍କର ଅଭୂତ ।
ତେବେ ପିତା ମାତାଠାରେ ହେଲା ବଶୀଭୂତ ।

ଉତ୍ତୀଣ ବରଷେ ପ୍ରଭୁ ଅଭିଷେକ ହେଲେ ।
ଶୁଣ ଢାଙ୍କ ଦବ୍ୟଗୁଣ ଯେହ୍ନେ ପ୍ରକାଶିଲେ ।

ନାନା ଗ୍ରାମେ ନଗରରେ ଦେଉଲେ ଦାଣ୍ଡରେ ।
ଘରେ ବାଟେ ସିନ୍ଦୁଟେ ପଦ୍ଦତେ ନାବରେ ।

ମଙ୍ଗଲ ସୁସମାଚାର ଉପଦେଶ ଦେଇ ।
ଭ୍ରମିଲେ ସେ ବହୁ କ୍ଲେଶେ ଉପକାରି ହୋଇ ।

ଯେମନ୍ତେ କୌଣସି ପାପୀ ନରକେ ନ ଯାଏ ।
ବୋଇଲେ ହେ ମିଥ୍ୟା ଶ୍ରୁତ ଧର ସଦାଶ୍ରୟେ ।

ନୂଆ ମନ ବନା ପୁଣି ନୂଆନ ଆଚାର ।
ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ କାର କେବେ ନାହିଁ ଅଧିକାର ।

ଯେତେ ଦନ ଏ।ଣକର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଜଗତରେ ।
କଲେ ଅପାର ସୁକର୍ମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ।

ପଙ୍ଗୁକୁ ସେ ଦେଲେ ପାଦ ଅନ୍ଧକୁ ନୟନ ।
ନଲାକୁହିଁ ଦେଲେ ହସ୍ତ ମୃତକୁ ଜୀବନ ।

ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ପକ୍ଷାଘାତ କୁଷ୍ଠୀ ନାନା ରୋଗୀ ।
ଅରୋଗୀ ହୋଇଲେ ଯେତେ ଢାଙ୍କୁ ଅନୁରାଗୀ ।

ବନ୍ଧ ଅଭୂତ କ୍ରିୟା ସ୍ଥାନେ କଲେ ।
ତଥାପି ସଂସାର ମୁତେ ଢାଙ୍କୁ ନ ଚିହ୍ନଲେ

ହାତରେ ଘେନଣ ଗୋଟା ପାଞ୍ଚ ସାତ ରଟୀ ।
ଭାଙ୍ଗିକେତେ ସହସ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଲେ ବାଣ୍ଟି ।

ଖାଇଣ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ଯେତେ ଭୋକ୍ତାମାନ ।
ସେଥିପେ ସମୁଦ୍ରେ ଢାଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗମନ ।

ଏଡ ଉରଙ୍ଗର ଶାନ୍ତ ଆଉ ଚମତ୍କାର ।
ଶୁଣା ନାହିଁ କାର କର୍ମ ଯେମନ୍ତ ତାଙ୍କର ।

ବିପଦ୍ ।

ଯୀଶୁର ଚରିତ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ଗୁଣଶୀଳ ମନୋହର ।
ଶୁଣ ମନ ଦେଇ ଉପୁଚିହ୍ନ ପାଇ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ ସୁନ୍ଦର ।

ପଯ୍ଯାର ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମେ ଶତ୍ରୁ ତାନ ହୋଇ କଂସମାନ ।
ଯୀଶୁକୁ ପଠାଇଲ ଅନେକ ଦୁଃଖମାନ ।

ଚିରକାଳ ଧନହୀନ ହେଲେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ।
ନିବାସର ଘର ଦ୍ୱାର ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର ।

କହିଥିଲେ ନିଜ ମୁଖେ ନମ୍ରଭାବେ ଯୀଶୁ ।
ଶୃଗାଳେ କନ୍ଦରରେଁ ଥାପେ ଯେତେ ବନ ପଶୁ ।

ଶୂନ୍ୟ ପକ୍ଷି ବସା ଅଛି ବାସ କରିବାଇ ।
ମୁଣ୍ଡ ପାଇବାର ସ୍ଥାନ ନୁହଇ ଆମ୍ଭର ।

ଦେଖନ୍ତେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବଉପରସ୍ଥ ।
ଦାସାକାର ଧର ଦୁଃଖ ଶୋକ ପରିହତ ।

ତାଙ୍କ ମୁଖେ ପାପିଗଣ ଛେପ ପକାଇଲେ ।
ନାନା ପୀଡା ନିନ୍ଦା ଖେଦ ସବୁ ସେ ସହିଲେ ।

ଦ୍ୱେଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ବଧ କରିବାକୁ ।
ଦଇ ପାଞ୍ଚ ଚୋର ଗୁଲ୍ଲି ଧରଲେ ତାହାଙ୍କୁ ।

କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ତାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଦେଲେ ।
ଗଞ୍ଜେପରେ ହସ୍ତ ପାଦ ଗୋଜରେ ବାନ୍ଧିଲେ ।

ଶୂଳ ମାର ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଶେ କର ଛର ଛର ।
ରକ୍ତଜଳ ସେହ୍ନ ବାଟେ ହୋଇଲା ବାହାର ।
ଅପାରଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ କରଲେ ସଂହାର ।
ଛ ହା ଦେଖି ଦନମଣି ହେଲେ ଅନ୍ଧକାର ।
ପ୍ରହର ଦୁଇ ଉତ୍ତରେ ସମର୍ପିଲେ ପ୍ରାଣ ।
ସେହ୍ନ କାଳେ ଭୂଧରାଦି ଶୋକେ କମ୍ପମାନ ।
ଉଠିଲେ ସମାଧିଠାରୁ ବହୁ ସାଧୁଜନ ।
ଅନେକ ଲୋକ କଉରେ ଦେଲେ ସୁଦର୍ଶନ ।
ତୃତୀୟ ଦନରେ ପ୍ରଭୁ ସଜୀବ ହୋଇଲେ ।
ପୁନଃବାର ଚମତ୍କାର ବଜୟୀ ଉଠିଲେ ।
ଶୂଲିଶ ଦନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରହିଲେ ପ୍ରକାଶ ।
ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ ପ୍ରତି କରଲେ ଆଦେଶ ।
ସମସ୍ତ ଜଗତେ ଯାଅ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଚରେ ।
ସୁମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା ପ୍ରଚାରେ ।
ତାହା ଶୁଣିବାରେ ଯାର ବଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମିବ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ତାର କ୍ଷୟ ନ ହୋଇବ ।
ଏଥି ନୋହିବ ବଶ୍ୱାସ ଯାର ଊଣ୍ଟା ଜ୍ଞାନେ ।
ଅନନ୍ତ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ମହା ଘୋର ସ୍ଥାନେ ।
ଆଉ କହି ଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ନଜ ଭକ୍ତଗଣେ ।
ଦୟାମୟ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗମ୍ଭୀର ବଚନେ ।
ଜଗତ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଜାଣିବ ନଶ୍ଚୟ ।
ଆମ୍ଭେ ରହି ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ କରବା ସହାୟ ।
ଆଉ ନାନା ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ନାଥ ମହା ତେଜ ବଳେ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ସିଂହାସନେ ।
ନର ହିତାର୍ଥେ କରନ୍ତି ନତ୍ୟ ନିବେଦନେ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଦାହାଙ୍କଠାରେ ପିପୀଲିକା ପ୍ରାୟେ ।
ତଥାପି ଧରଲେ ସେହି ନରରୂପ କାୟେ ।
ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ଦେଖ ପର୍ବତ ସମାନ ।
ଯାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦେଲେ ନିଜପ୍ରାଣ ।
ପାପର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯେତେ ଦେହରେ ଧରଲେ ।
ଏକମନ୍ତ୍ରେ ଜ୍ଞାନକର୍ତ୍ତା ସେହି ଜ୍ୟାତି ହେଲେ ।
ସେହି ସତ୍ୟ ମୁକ୍ତିଦାତା ଜଗତର ପତି ।
ଦୀନ ଅନାଥର ବନ୍ଧୁ ଅଗତିର ଗତି ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପାପ ଆଉ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ।
ପରଜ୍ଞାନର ଉପାୟ ଯାହା ।
ମହା ବଗ୍ଧରର ଦନ୍ଦ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକେ ଗମନ
କହି ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ତାହା ।

ପୟାର ।

କଳି ଧର୍ମ କଳି କର୍ମ କଳି ଆରାଧନ ।
ଏପ୍ରକାରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରେ ବହୁ ବହୁ ଜନ ।
ମନୁଷ୍ୟର ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଖଣ୍ଡଣ ଯେସନେ ।
ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସାର କର କହିବା ସସ୍ଥାନେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନର୍ମଳ ।
ପର ଲୋକେ ସୁଖୋଦୟ ଅକ୍ଷୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।

ଏହି ଧର୍ମ ଆଚରଣ ସୁଗମ ସାଧନ ।
ଧନବ୍ୟୟେ ଉପବାସେ ନାହି ପ୍ରୟୋଜନ
ଲୌକିକ କର୍ମରେ ଦୁଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ।
ଶୁଦ୍ଧ ମନେ ପରମାର୍ଥି ସାଧନ ଡାଙ୍କର ।
ସବ୍ବ ଆତ୍ମ ସବ୍ବ ଶକ୍ତି ଦେଇ ସବ୍ବ ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କର ପ୍ରେମ ଯାବତ୍ ଜୀବନ ।
ନିଜ ପ୍ରାଣ ସୁଖ ଚେଷ୍ଟା ଯେହ୍ନେ କର ନତ୍ୟେ ।
ପର ପ୍ରାଣ ହିତକାରି ହୁଅ ସେହି ମତେ ।
ପୁଣ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଧର ଦୁଷ୍ଟ କ୍ରିୟା କର ତ୍ୟାଗ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ହିଂସା ଲୋଭ ତେଜ ବେଗ ବେଗ ।
ପାପରେ କରିବ ଖେଦ ଛାଡ ମିଥ୍ୟା ଆଶା ।
ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ମୁକ୍ତି ଦାତା ଏଥିରେ ଭରସା ।
ପିତା ପୁତ୍ର ଧର୍ମାତ୍ମାର ନାମରେ ଆଶ୍ରିତ ।
ସ୍ଥିର ମନ ରଖି ଜଳେ ହୋଇବ ଡୁବିତ ।
ଧରିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଧର୍ମ ପବିତ୍ର ଲକ୍ଷଣ ।
ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କର ନିତ୍ୟମ ପାଳଣ ।
ମରଣ ଉତ୍ତରେ ଜାଣ ବିଚାରର ଦିନେ ।
ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ଉଭା ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଅଧୀନେ ।
ତେବେ ଡାକ ଦୂତଗଣ ତୁରୀ ବଜାଇଲେ ।
କବରେ ପୋତିଲେ ଅବା କେହୁ ଜଳ ସ୍ଥଳେ ।
ଯାର ଯେତେ ମୃତ ଦେହ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନେ ଥିବେ ।
ସେହି ଦେହ ଧର ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଉଠିବେ ।
କି ଧନୀ କି ଧନହୀନ ଜ୍ଞାନୀ କି ଅଜ୍ଞାନ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ପ୍ରତିଫଳ ପାଇବେ ପ୍ରମାଣ ।

ବଶ୍ୟାସେ ପାଇବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସବୁ ଭକ୍ତ ଗଣ ।
ଅବଶ୍ୟାସିଙ୍କର ହେବ ନରକେ ଗମନ ।

ପପିଙ୍କର ସେହ୍ନ ଦନେ ଭସ୍ମଙ୍କର ଯେତେ ।
ଅକଥ୍ୟ ଅହ୍ଲାଦ ହେବ ଧାର୍ମିଙ୍କର ଚେତେ ।

ଆହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ସବୁ କରଯୋଡ଼େ ଡରବ ।
କ ଉତ୍ତର ଦେବ ତେବେ କଗଡ଼ ପାଇବ

ଏବେହେଁ ବଶ୍ୟାସ କର ଛଡ଼ ପାପମନ୍ତ ।
ବଶ୍ୟାସେ ପାଇବ ଂାଣ ଂାଣରେ ସୁଗନ୍ତ ।

ଉହିଁରେ ପାପର କ୍ଷମା ହୋଇବ ହେ ଭାଇ ।
ପାପ ଶାପ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ଦଣ୍ଡ ନାହ୍ନ ।

ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନ ପାଇ ପରଉଲ୍ଲାସ ହେବ ।
ସ୍ୱର୍ଗିଗଣ ସଙ୍ଗେ ନଚ୍ୟ ଆନନ୍ଦେ ରହ୍ନବ ।

କରଯୋଡ଼ କହୁଁ ଆମ୍ଭେ ବନମ୍ର ବଚନ ।
ଧର ସବୁ ମୋର ସତ୍ୟ ମଙ୍ଗଳ ଆଖ୍ୟାନ ।

ଶୁଣ ବନ୍ଧୁଜନ ମନେ କରବ ପ୍ରତ୍ୟୟ ।
ଯୀଶୁକୁ ଭଜିଲେ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନଶ୍ଚୟ ।

ସମସ୍ତ ନରକ ଭସ୍ମ ଆଉ ନ ରହ୍ନବ ।
ସଦାସ୍ୱର୍ଗେ ମହାନନ୍ଦେ ବସତ କରବ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ସଦୁପଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

No. 3.

AN

EPITOME OF THE TRUE RELIGION.

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ ।

ଆରମ୍ଭଃ ।

ଶୁଣ ଶୁଣ ହେ ବନ୍ଧୁଗଣ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ହେଲେ ମତ ।
ଜାତ ହୁଅନ୍ତେ ବହୁ ଲୋକେ ।
ଶସ୍ତ୍ରେ ବଂଶତ ପରମାଣ ।
ହେଲେ ଆୟୁଷ ବଡ ଦୀର୍ଘ ।
ଅଦ୍ୟ କଅବା ଦିନାନ୍ତରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ମରଣ ହୋଇବ ।
ଇହ ଲୋକରେ ଅଳ୍ପକାଳ ।
ଅପାର ସ୍ଥିତ ପରକାଳେ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ଅନନ୍ତ କାଳସ୍ଥିତ ।
ନଶ୍ଚେ ହୁଅଇ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ।
ଦେଖ ଏ ପାପ ଭୋଗ ଘୋର ।
ତହିଁରେ ମଙ୍ଗଳେଶ୍ୱୀ ଭାଇ ।
ଘୋର ନରକ ଦୁଃଖ ସିନ୍ଧୁ ।
ବହଇ ପାପ ଅଗ୍ନି ଘୋରେ ।
ଏହେତୁ ଦେଖ ବୁଝି ମନେ ।
କେହ୍ନେ ପାଇବ ପରିତ୍ରାଣ ।
ପାପସ୍ୱରୂପ ଘୋର ପଙ୍କେ ।

ଏକାନ୍ତେ କର ଦୃଢ ମନ ।
ଖଣ୍ଡେ ପାପ ଭୋଗ ଦୁର୍ଗତ ।
ମରି ଅଛନ୍ତି ଏକେ ଏକେ ।
ଜୀବର ପରମାୟୁ ଜାଣ ।
ଏଥୁ ଅଧିକ ନୋହେ ଭୋଗ ।
କଅବା ଆବର ବର୍ଷରେ ।
ସକଳେ ମନେ ଜାଣି ଥିବ ।
ରହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସକଳ ।
ନ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଆଉବେଳେ ।
ଅଥବା ନରକେ ବସତ ।
ନ ଜନ୍ମ ମରଣ ଆବର ।
ନାହିଁ ଏହାର ପାରବାର ।
କେବେ ନସ୍ତାର ଆଉ ନାହିଁ ।
ତହିଁରେ ନାହିଁ ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ।
ଧୂମ୍ର ଉଠଇ ଅନ୍ଧକାରେ ।
ସକଳେ ବଶ୍ୟର ସୁଜନେ ।
ସେଠା ବଶ୍ୟରେ ବନ୍ଧୁଗଣ ।
ନ ବୁଝି ମଜୁଛନ୍ତି ଲୋକେ ।

ଛ

ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ସବୁଜୀବେ । ବଷୟୁ କାମ କ୍ରୋଧ ଭବେ ।
ଦେଖ କେ ଅବା ସୃଷ୍ଟି କରେ । କେ ଅବା ପାଲେ କେ ସଂହରେ ।
ଭବ ନ ଦେଖି ଏହା ଜୀବେ । ଅତୁ ବଞ୍ଚକ ହୋଇ ସବେ ।
ଏହେଉ ଉଦ୍ଧାର କାରଣ । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯାହା ତାହା ଶୁଣ ।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ମୋତା ଜଗତର । ଉଦ୍ଧାରେ ତାଙ୍କୁ ଆଣ୍ଠେ କର ।
ଶୁଦ୍ଧ ମନରେ ଭକ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱେ । ତାଙ୍କୁ ଭଜବ ନତ୍ୟେ ନତ୍ୟେ ।
ତେବେ ହୋଇବ ନଶ୍ଚେ ପାର । ପାପର ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାର ।

ଶରୀରର ଅଙ୍ଗର ବଷୟୁ ।

ହେଉ କରଣ ଶୁଣ ମୋହୋର ବାକ୍ୟ ।
ମନେ ବବେଚି ତୁମ୍ଭେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ ହେ ।
କଅବା ବସ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କେ ତୁମ୍ଭ ଦେହ ।
ଯହିଁରେ କର ଏତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ନେହ ହେ । ୧ ।
କଷ୍ଟପେ ହୋଇଲ ଏ ରୂପ କର୍ମାଣ ।
ଯାହା ସୁଶୋଭିତ ବୁଦ୍ଧି ଅଗମ୍ୟ ହେ ।
ଅଙ୍ଗ ଥିବାରୁ ତହିଁ ଅଧିକ ଶୋଭା ।
ଚମତ୍କାର କେଶ କଣୋର ଆଭା ହେ । ୨ ।
ପିଣ୍ଡରେ ପ୍ରାଣ ତେସନେକ ଅସ୍ଥିର ।
ନଳିନୀ ଦଳେ ଥାପେ ଯେସନେ ନର ହେ ।
ସୁସ୍ଥିର ପ୍ରାପ୍ତେ ହୋଇଅଛ ତହିଁରେ ।
ଅଜର ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣୁଅଛ ଅନ୍ତରେ ହେ । ୩ ।
ଯହିଁର ଅଙ୍ଗ ଗଲେ ମଡା କହିବେ ।
କାଣ୍ଠ ପଥର ପ୍ରାପ୍ତେ କର ତେଜିବେ ହେ ।
ତହିଁରେ ଏତେ ଅଭିମାନ କଘାଁଇ ।
ଅଟାରେ ସାର ଜ୍ଞାନ ସାର ନୁହଇ ହେ । ୪

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ଲେଖନ । ଏହି ବଷୟେ କହୁଁ ଶୁଣ ।
ଆତ୍ମଶ୍ରୀ ଅଜର ଅକ୍ଷୟେ । ଅମର ପୁଣ ନଚ୍ୟମୟେ ।
ନର୍ମଲ ସ୍ୱଭାବେ ଆବର । ଆତ୍ମକୁ ସୃଜଲେ ଈଶ୍ୱର ।
ଜ୍ଞାନ ଗମ୍ୟରେ ଯାହା ହୋୟେ । ଆତ୍ମଶ୍ରୀ ସବଦା ଅଜୟେ ।
ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମ ଗୁଣେ । ଥିଲେ ଆଦମ ନାମେ ଜଣେ ।
ଆଦ୍ୟ ପୁରୁଷ ମନୁଷ୍ୟର । ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତି ଥା ଅପାର ।
ସନ୍ତାନୁଃକରଣରେ ଜ୍ଞାନେ । ଈଶ୍ୱରେ ପ୍ରେମ ପ୍ରଚ ଦନେ ।
ପୁଣିହଁ କେତେ କାଳ ଅନ୍ତେ । ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ନ ପାଳନ୍ତେ ।
ଆଦମ ଥାହାର ସନ୍ତତ । ଘୋର ନରକେ ହେଲା ଗତ ।
ଈଶ୍ୱରେ ନର୍ଦୋଷ ନୁହନ୍ତି । ପାପର ଘଣ୍ଟାରେ ଥାନ୍ତି ।
ପଡୁଅଛନ୍ତି ଉମ ଘୋରେ । ପାପ କୁମ୍ଭିର ଗ୍ରାସ କରେ ।
ଏହି ନମନ୍ତେ ନରଗତେ । ମନ ବକାର ପାନ୍ତି ଏତେ ।
ସବେ ପାଷାଣ୍ଡ ହୋଇଛନ୍ତି । କଛୁହଁ ବୁଝି ନ ପାରନ୍ତି ।
ମାନବ ଜନ୍ମର ଏଫଳ । ଈଶ୍ୱରେ ଭଜନା ଅଟଳ ।
ସେ କଥା ଦୂରେ ଡେଜ ପୁଣ । କେହି ନ କରନ୍ତି ସ୍ମରଣ ।
ପରକାଳର ଚେଷ୍ଟା ମାନ । କଛୁହଁ ନ କରନ୍ତି ଜନ ।
ଦଣ୍ଡେହେଁ ମନେ କେ ନ ଭାଳେ । କସ ଘଟିବ ପରକାଳେ ।
ନରକ ଘୋର ଭୟଙ୍କର । କାହାର ଡାକୁ ନାହଁ ଡର ।
ହାହା କ ହେଲା ଭବ ଦେଖ । ହେ ଭାଇ ହୋଇଲ ନରେଖ ।
କେବଣ ଠାବେ ଅଛ ଏବେ । ଆବର ଯିବ କେଉଁ ଠାବେ ।
ସେଠାରେ କେ ଅବା ରଖିବ । କା ସଙ୍ଗେ ଅଛ ସଖ୍ୟ ଭାବ ।
ଘୋର ଯାତନା ପାପ ଭୋଗ । ନଶ୍ଚୟେ ତହଁ ହେବ ଯୋଗ ।
ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦୃଢ଼ ଚିତ୍ତେ । ଈଶ୍ୱର ଆରାଧନା ଅର୍ଥେ ।
ଆତ୍ମ ଆବର ଦେହ ପାଁଇ । ତାଙ୍କ ଭଜନା କଲ ନାହିଁ ।
ମନରେ ଏହି ବବେଚନା । କର ସମସ୍ତେ ଏକ ମନା ।
ଶେଷର ଦବସେ ବଶ୍ୱର । ଘଟିବ ସବ ଲୋକଙ୍କର ।

କାୟେ ମନରେ ବାକ୍ୟେ ଜୀବ । ଯେ କର୍ମ ଯେବା କର ଥିବ ।
ସୂକ୍ଷ୍ମ ନଜରିହି ଯେ ତାହାର । ଦେବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶ୍ରୁତର ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ଯାହାର କଲୁଷ । ନଶ୍ଚୟେ ହୋଇବ ପ୍ରକାଶ
ଶସ୍ତ୍ରଦାନ ନାମ ଯାହାର । ତାହାର ଯେପରି କଙ୍କର ।
ଅନନ୍ତ ନରକେ ସେମାନେ । ପଡିବେ ନଶ୍ଚେ ଦୁଃଖଗଣେ ।
ଯେମନ୍ତ କର୍ମ ତଥା ଫଳ । ଭୁଞ୍ଜିବେ ଯାତନା ସକଳ ।
ଆବର ସୁକର୍ମେ ଯେଜନ । ନଶ୍ଚୟେ ଦେଇ ଥାନ୍ତ ମନ ।
ତାର ଅନନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରେ ଅଶେଷ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟ ଶୁଣ ସୃଜନେ ।
ଏକାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ବିବେଚ ମନେ ହେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବଖାଣନ୍ତି ଯାର ଚରିତ୍ର ।
ଅତି ନର୍ମଲ ସେ ଅପୂର୍ବ ପବିତ୍ର ହେ । ୧ ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମାଦି ଅନନ୍ତ ଜୀବ ।
ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରକେ ପ୍ରଭୁ ସୃଜଲେ ସବୁ ହେ ।
ଯାହାର ଯେତେ ଶକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।
ତାହା ସଦୃଶ ଗୁଣ ତାଙ୍କରେ ଅଛି ହେ ୨ ।
ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ଞାନ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପୀ ।
ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ସେ ସକଳ ବ୍ୟାପୀ ହେ ।
ମହା ବଳିଷ୍ଠ ପରାକ୍ରମ ଈଶ୍ୱର ।
ଶାସ୍ତ୍ରେ କହନ୍ତି ରୂପ ନାହିଁ ଯାହାର ହେ । ୩ ।
ବଚ୍ଚାନେ ମହିମାରେ ପ୍ରତାପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଆବରଞ୍ଚନ୍ତି ତହିଁ ସମସ୍ତ ଗୁଣ ହେ ।

ଏହା ଜାଣନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକେ ଡାକ୍ତର ।
ତେଜ ନୁହଇ ଦେଖ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ହେ । ୪ ।

ଖଗୋଳ ଆଦ ଜାଉ କେତେ । ଦୃଶ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଯେତେ ।
ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ଜାଉ ସବୁ । ଏକଥା ନଶ୍ଚୟେ ଜାଣିବ ।
ଉର୍ଦ୍ଧେ ଆକାଶ ସୃଷ୍ଟି କଲେ । ତହିଁରେ ସକଳ ରଖିଲେ ।
ସେ ପୁଣି ନରଧାରେ ଅଛୁ । ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀକ ଘୋଟିଛୁ ।
ଏଥି ସକଳେ ଖୁଜି ଦେଖ । ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ ବକେକ ।
କେମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ । ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶକ୍ତି ପୁଣି ଗୁଣ ।
ଦେଖ କେମନ୍ତ ଚମତ୍କାର । ଜଗତ୍ର ମଣ୍ଡଳ ବସ୍ତାର ।
ତଥି ମଧ୍ୟରେ ରଖିଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶେ ମହାଜ୍ୟୋତି ।
ରାତ୍ର ନମନ୍ତେ ନଶାକର । ରଖିଲେ ନକ୍ଷତ୍ର ସଙ୍ଗର ।
ତହିଁରେ ହୋଇ ଜ୍ୟୋସ୍ନା ଆଭ୍ର । ଦେଖ ପାଉଛୁ କେତେ ଶୋଭ ।
ଆବର ଦେଖ ଏହି ମତେ । ଈଶ୍ୱର ଦୟା ଗୁଣ କେତେ ।
ଯହିଁରେ ଯେ ତୋଷ ହୁଅନ୍ତି । ବହୁଯ ବୁଦ୍ଧି ଦାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ।
ଉଚିତ ଯେ ସ୍ଥାନ ଯାହାର । ତାକୁ ତା ଦଅନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ।
ଗୃହ ପବତ ବୃକ୍ଷ ବନ । ଜଳ ଅକାଶ ଆଦ ସ୍ଥାନ ।
ତୃଣ ଶସ୍ୟାଦ ସାକ ଜଳ । ଆହାର ଅର୍ଥେ ଦ୍ୟନ୍ତି ଫଳ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଆଦ ଜନ୍ତୁ ଯେତେ । ଭୋଗ କରନ୍ତୁ ନାନାମତେ ।
ଦେବାକୁ ସବୁସ୍ଥାନେ ଜଳ । ସୃଜଲେ ପ୍ରଭୁ ମେଘମାଳ ।
ସେ ପୁଣି ଯଥାକାଳେ ବୃଷ୍ଟି । କର ରଖଇ ସବୁସୃଷ୍ଟି ।
ଏହେତୁ ନୁଚ୍ଛ ସ୍ତୁତି କର । ସେବା ଧନ୍ୟବାଦ ଆବର ।
ତାହାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାର ପାଳଣ । କର ଅହ୍ଲାଦତ ହୋଇଣ ।
ତାଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ଅପାର । ଜାଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମସ୍ତର ।
ତାହାଙ୍କ ଯେତେ ଦୟା ଗୁଣ । ଶୁଣ କହିବ ତା ପ୍ରମାଣ ।
ମାନବ ସବୁ ପାପେ ନଷ୍ଟ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ପତିତ ପାପିଷ୍ଠ ।

ତେବେ ଦେବାକୁ ପରମାଣ । ଯେତେ ଅଛନ୍ତୁ ପାପି ଗଣ ।
ଏକଇ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗଜାତ । ତାହାଙ୍କୁ ପେଶିଲେ ଜୁଦତ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ମାଣକାଣ୍ଡ । ସଂସାରେ ଅଇଲେ ଉଦ୍ଧାର ।
ଯେମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଦୟାୟୁତ । ତେସନ ତାହାଙ୍କର ସୁତ ।
ଏମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୟନେ । ନ ଦେଖି ଶୁଣି ନାହୁଁକର୍ଣେ ।
ଦୃଢ଼ ବଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କ ପ୍ରତ । ଏକାନ୍ତେ ଯେ ପ୍ରାଣି କରନ୍ତ ।
ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ସେହି ଜନ । ଭୁଞ୍ଜିବେ ଏହି ତାଙ୍କ ମନ ।
ଏକାନ୍ତେ ଭାବ ଦେଖ ଚିତ୍ତେ । ଏଥିରେ ଅନୁଗ୍ରହ କେତେ ।
ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ ଯେ ସ୍ତବ । କର ସମର୍ଥ କେବା ହେବ ।
ତଥାପି ସାଧ୍ୟ ଅନୁସାରେ । ଯାବତ୍ ପ୍ରାଣ ଏ ଶରୀରେ ।
କର ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନ । ଅବର ଅଙ୍କାର ପାଲଣ ।
ଶୁଦ୍ଧ ଭକ୍ତିରେ ଧନ୍ୟବାଦେ । ସଦା ଚେଷ୍ଟିତ ଅପ୍ରମାଦେ ।
ଶୁଣ ଏହି ବାକ୍ୟ ସାର । ଭୋ ଭ୍ରାତ ସ୍ୱର୍ଗ ପଥ ଧର ।
କେବେହେଁ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କର । ଚିନ୍ତା ନ କଲ ଏକ ବାର ।
ତେବେ କାହିଁରେ ମାଣ ହେବ । ଏ ବୃଥା ସଂସାର ଜାଣିବ ।
ଈଶ୍ୱରେ ତେଜ୍ୟା କଲେ ପୁଣ । ହୁଅଇ ତାଙ୍କ ଅପମାନ ।
ତହିଁରେ କେବେ ରକ୍ଷା ନୋହେ । ଏକଥା ଜାଣିବ ନଶ୍ଚୟେ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଛଡ ତେବେ ଆର । କପାଁ ଦେବତା ପୂଜା କର ।
କେମନ୍ତେ ଲଙ୍କା କର୍ମ ମାନ । କରୁଛ ଦେବତା ଭଜନ ।
ଦେବତା ପୂଜଲେ ଅଶେଷ । ନ ଜାଣ ଘଟଇ କଲୁଷ ।
ହାହା କକର୍ମ ଏ ଭୁମ୍ଭର । ନଶ୍ଚୟେ ଛଡଲ ଈଶ୍ୱର ।
ଏତେକ ଭ୍ରାନ୍ତି ହେ ତୁମ୍ଭର । ହାହା କ ଦୁର୍ଦଶା ଏଘୋର ।
ପରଶ ମଣି ଥୋଇ ଦଲେ । ସୀସା ଘେନଲ ତା ବଦଲେ ।
ଆପଣା ଭଲ ଯେବେ ଲୋଡ । ଏମନ୍ତ କର୍ମ ଶୀଘ୍ର ଛଡ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରୋଧ ଘୋର । ଜଳୁଛ ଅତ ଖର ତର ।
ତହିଁପଡବେ ତେତେ ଲୋକ । ଯେତେକ ଦେବତା ପୂଜାକ

ଏବେ ଉପାୟ ତାର ଶୁଣ । ସେ ସବୁ ତେଜ ଏହିକ୍ଷଣ ।
ସୁପ୍ରାମାଣି ବାକ୍ୟ ଘେନ । କର ସତ୍ୟେଶ୍ୱର ଭଜନ ।
ତାଙ୍କର ଆରାଧନା କର । ଭୂତକୁ ନ ପୂଜ ଆବର ।
ତେବେ ହୋ ଦେଖ ହେଲ ଗତ । ହେବ ତୁମ୍ଭର ଶୀଘ୍ର ଅନ୍ତ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶୁଣ ହୋ ବିଷୟ ସାର
ମନୋଯୋଗ କରିସ ବିଶେଷ ।
ଶୁଭ ସବୁ ଅଭିମାନ ଶୁଣିଲେ ଜନ୍ମିବ ଜ୍ଞାନ
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ହରିବ ଅଶେଷ ।

ଈଶ୍ୱର କ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବିବେଚନା ଦେଇ ।
ନ ସୃଜିଲେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କ ନ ଦେଲେ ବୁଝାଇ ।

ଯହିଁର ଭଜନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କର ସ୍ତୋତ୍ର ଆଦି ।
ଅବଶ୍ୟହି ଦେଲେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକାଦି ।

ଯହିଁରେ ପାପିଙ୍କ ଅଛୁ ନାଶର କଥନ ।
ନାନା ଉପଦେଶ ଅଛୁ ଦେଖ ବିଦ୍ୟମାନ ।

ବିଧି ନିଷେଧର ଅଛୁ ତହିଁରେ ବିସ୍ତାର ।
କେବେହେଁ କ ବିବେଚନା ନ କଲ ତାହାର ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆରାଧନ ।
କୃପେ କର ହୁଅଇ ଧର୍ମ ଆଚରଣ ।

ଏନମନ୍ତେ ଦଶ ଆଜ୍ଞା ସେହୁ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ଏକେ ଏକେ କହିଁ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ।

ମୋର ବିନୁ ନ ମାନିବ ଈଶ୍ୱର ବୋଲିଣ ।
ନ ପୂଜିବ ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିମା କରିଣ ।

ନରର୍ଥକ ଈଶ୍ୱରର ନାମ ନ ଘେନିବ ।
ପୁଣ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ରହିବାରେ ଅବଶ୍ୟ ମାନିବ ।
ପିତୃର ମାତାଙ୍କୁ ସଦା କର ସମାଦର ।
ନର ପ୍ରାଣ ହିଂସା ଭାବେ ସଂହାର ନ କର ।
ନ କରିବ ପରଦାର ଚେଷ୍ଟ ନ କରିବ ।
କାହାର ଜନ୍ମନ୍ତେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟହିଂ ନ ଦେବ ।
କାହାର ଦ୍ରବ୍ୟରେ କଛୁ ଲୋଭହିଂ ନ କର ।
ଜାଣ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦଶ ସବୁ ଧର୍ମ ସାର ।
ବାହ୍ୟ ଦୋଷ ମାତ୍ର ଏଥି ନଷେଧ ନୁହଇ ।
ପୁଣି ମନେ ଯେତେ ମନ ଭାବନା ଉଠଇ ।
ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପାଳ ଥିବ ମାନ୍ୟ ସଭିଙ୍କର ।
ତାହାକୁ ଲଘିଂଲେ ପାପ ହୁଅଇ ଅପାର ।
ଦୁଇ ଅଡେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଧାର ଖଣ୍ଡାର ସମାନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ହୋଏ ଏଥି ନାହିଂ ଅନ ।
ଅଭିପ୍ରାୟ କୁଚେଷ୍ଟାଦି ମନ ଯେ ଯାହାର ।
ବୁଝିଣ ଯେ ସବୁ ବାକ୍ୟ କରନ୍ତି ବଶ୍ୱର ।
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେ କର୍ମ ହୋଏ ନଷେଧ ଯେ ଅବା ।
କରନ୍ତି ଯେ କର୍ମ ତାଙ୍କ ବପଦ୍ଗତ ସେବା ।
ସେ ପାପୀ ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ୟ ମାନିବାକୁ ହୋଏ ।
ରୋଗକୁ ଜାଣିଲେ କେବା ଔଷଧ ନ ମାଗେ ।
ପାପ ଜ୍ଞାନ ହେଲ ମାତ୍ରେ ଉପାୟ ଶ୍ୱାଶର ।
ଅବଶ୍ୟ କରିଲେ ପାପୁଁ ତେବେ ହୋଏ ପାର ।
ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଆପଣାର ମାନ ସେହି ପାପ ।
ଶ୍ୱାଶର ଉପାୟ ଚେଷ୍ଟା ନ ଥିବ ସନ୍ତାପ ।

ଦୋଷାଦୋଷ ଜ୍ଞାନ ବଷୟ୍

ବବେକ ନାମରେ ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତରେ ଯାହାର ସ୍ଥାନ
ଦୋଷାଦୋଷ ଯହିଁ ଜଣା ଯାଏ୍ ।
ଅଚ୍ଛ ଚାହା ସମସ୍ତର ବବେଚନା କର ଚାର
ସାର ତ୍ୟଗ ଯହିଁରେ ବୁଝାଏ୍ ।
ଯାହାର ବବେକ ନାହିଁ ପଶୁ ସମ ସେ ଅଟଇ
ଭଲ ମନ ବୁଝି ନ ପାରଇ ।
ସୁବବେକ ହୋଏ୍ ସୁଖୀ ଅବବେକୀ ସଦା ଦୁଃଖୀ ।
ପରଲୋକେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପଇଇ ।

ସେହ୍ନ ଜ୍ଞାନ ଯାହା ଯାହା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜଣାଉଁ ।
ଶୁଣିଲେ ଜାଣିଲେ ଶୁଭ ପାଇବଟି ଇହୁଁ ।
ନ ଶୁଣି ନ ମାନଲେ ଏମନ୍ତ ହେବ କାଲ ।
ଅବଶ୍ୟ ମାନବ ପଚ୍ଛେ ଘଟିବ ଜଞ୍ଜାଲ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ଯେବେ ତୁମ୍ଭ ନାହିଁ ବବେଚନା ।
ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ଦୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ସିନା ।
ଯଦି କେହି ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ ଜାଣି ନ ପାରୁଛ ।
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ଲଜ୍ଜା ଭରେ ଡର କ ନୋହୁଛ ।
ସ୍ୱକର୍ମୀଦ ଗୁଣ ଦୋଷ ଜାଣିଣ ମନରେ ।
ବବେକ ଥାଅନ୍ତେ କଥାଁ ନ ଭଜ ଈଶ୍ୱରେ ।
ହାହା ଦେଖ ଦେଖି ତୁମ୍ଭ କେତେ ବଡମ୍ବଣ ।
ଈଶ୍ୱର ବଷୟେ କିଛୁ ନ କର ସ୍ମରଣ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନରେ କେବେ ନାହିଁ ସୁଖ ।
କେବଲ ନରକେ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟ ଘୋର ଦୁଃଖ ।

ପରଦାର ମିଥ୍ୟା ଗଣ ବେଶ୍ୟାରେ ରମଣ ।
କ୍ରୋଧ ଗ୍ଲେର ବଞ୍ଚନ ଠକାଇ ଦୁଷ୍ଟପଣ ।

ଇତ୍ୟାଦ ଦୁଷ୍ଟ୍ଟ କର୍ମେ କେ ଭୟ୍ ନ କରେ ।
ତୁମ୍ଭେ କ ମନକୁ ବାନ୍ଧିଅଛ ପାଷାଣରେ ।

ଦେଖ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଛୁ ଆପଣାକୁ ଦୟ୍ । ।
ତୁମ୍ଭର ନାହିଁ କପାଁଇ କ କଠିଣ ହୃୟ୍ । ।

ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚିଲ୍ ହୋ ସ୍ୱର୍ଗ ବଷୟ୍ରେ ।
ହାହା କ ହୋଇବ ଦଶା ମୃତ୍ୟୁ ସମୟ୍ରେ ।

ଜାଣି ନାହଁ କ ହୋ ପାପ ଦୋଷ ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ।
ତେମନ୍ତ କ ଜ୍ଞାନ ନାହଁ ବୁଝ୍ ମନେ ମନେ ।

ତାହା ହେଲେ ପଶୁଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ।
ପଶୁ ନଜ ଭଲ ଲୋଡେ ତୁମ୍ଭେ ତା ନ ଘେନ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ଈଶ୍ୱର ଶାସନ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ।
ପାପ କଲେ ବୁଝି ସବୁ ପ୍ରତ୍ୟପଳ ଦ୍ୟନ୍ତି ।

ବରକ୍ତ ଭାବରେ ଘୃଣା ପାପକୁ ଯେ କରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ଅଛୁଇ ଧର୍ମେ ମିଳଇ ଈଶ୍ୱରେ ।

ସେହି ଦବ୍ୟଜ୍ଞାନେ କପାଁ ନ ପାଅ ଚେତନ ।
ଦେହେ ଅଗ୍ନି ଅଛୁ ପକ୍ଷୀ ପିଞ୍ଜରେ ଯେସନ ।

ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମ ଫଳ ଘଟିବ ତହଁରେ ।
କଲେ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ହୋଏ ନୋହେ ଖଣ୍ଡବାରେ ।

ଦେଖ ମୃତ୍ୟୁ ଆସୁ ଅଛୁ ନକଟେ ଘନାଇ ।
କେ ଅମର ଅଛୁ ଜନ୍ମ ଘେନ ନ ମରଇ ।

ଇହକାଳେ କ କରଲ କ ତୁମ୍ଭ ଉପାୟ୍ ।
ତୁମ୍ଭର ଯେ ପରକାଳେ ହୋଇବ ସହାୟ୍ ।

ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ କାଳ ବହି ଗଲା ଦେଖ ଏବେ ।
ସାଧିବ ଜ୍ଞାଣ ଉପାୟ କାଳ ଗଲେ କେବେ ।

ଏବେ କହୁଁ ଶୁଣ କଥା କର ଜ୍ଞାଣୋପାୟେ ।
ନରକରେ ନଜ୍ଜ ପାପ ଯେହ୍ନେ ନ ବୁଡାୟେ ।

ସୁବେକ ଏହି କଥା ବୁଝ ହୋ ସତ୍ତ୍ୱର ।
ଶୁଭଣ ଦୁଷ୍କର୍ମ ମାନ ଭଜ ହୋ ଈଶ୍ୱର ।

କାହା ଭରସାରେ ସ୍ଥିର ଅଛ ତୁମ୍ଭ ମନ ।
ଖେଦଯୁକ୍ତ ହୋଇ କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ମରଣ ।

ତାଙ୍କ ବନୁ ଏସଂସାରେ ନାହିଁ ପରଜ୍ଞାଣ ।
ଦେଖ ଆଉ କେହି ନାହିଁ ଦେବାକୁ ଶରଣ ।

ଜଗତ୍ତର ବିଷୟ ।

ଏହିତ ସଂସାର ଦେଖହୋ ଅପାର ମନରେ କରତ୍ତାବନା ।
ଭଲ କ ସେ ମନ୍ଦ ଭାଙ୍ଗ ଏହି ଧନ ନୋହିଲେ ଘଟେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ଦେଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଲଘିଂଲେ ସକଳେ ।
ଶାପେ ପୂର୍ଣ ହୋଇଲା ଜଗତ୍ତ ସବଁକାଳେ ।

ପାପ କର୍ମ ଭଲ ପାନ୍ତି ପାପେ ସବେ ରତ ।
କରୁଛନ୍ତି ପାପ ଦବା ରାତ୍ରିରେ ଅଭ୍ୟତ ।

ଧର୍ମ ପ୍ରତି ନାହିଁ ମନ ନ ଡରେ ଈଶ୍ୱରେ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ରୁଚଇ ମରନ୍ତି ପାପରେ ।

ଅଧର୍ମ ବର୍ତ୍ତୁ ଅଛି ପାପିଙ୍କର ଚିତ୍ତେ ।
ଯାତନା ମରଣ କ୍ଲେଶ ଭୁଞ୍ଜୁଛନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।

କେଅବା ଦରଦ୍ର କେହୁ ପୀଡାରେ ବ୍ୟାକୁଳ ।
କେଅବା ଅନ୍ୟାୟେ ଗ୍ରସ୍ତ ଖେଦରେ ଆକୁଳ ।

ଦେଖ ପାନ୍ତ୍ର ଅପମାନ କେ ଭ୍ୟେ କଲିଓ ।
ଏହ୍ନରୁପେ ବହୁ ଲୋକ ଅଛ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖିତ ।

ମରଣ ଅନଳ ଦହୁଅଛୁ ବଶେଷେଣ ।
ଚ୍ଛଣକୁ ଦହଇ ଅଗ୍ନି ଯେହ୍ନେ ନଃଶେଷେଣ ।

ଏହି ହେତୁ ବୁଝ ଭାଇ ଅନତ୍ୟ ସଂସାରେ ।
ପ୍ରେମ ନ ବଢାଅ ଆଉ ଅପାର ଦୁଃଖରେ ।

ଦେଖି ଶୁଣି ଜପାଁ ଏତେ ପାପ ପଥେ ଚଲ ।
ପାପ କର କେହୁ ସୁଖି କାହିଁ ଅଛୁ ବୋଲ ।

ଛଡ ଛଡ ଦୁଷ୍ଟ କର୍ମ ଧର ସତ୍ୟ ପଥ ।
ଈଶ୍ୱରେ ଭଜଲେ ପୂର୍ଣ ହେବ ମନୋରଥ ।

ଅନନ୍ତ ପରମ ସୁଖ ସ୍ୱର୍ଗର କାରଣେ ।
ବଲମ୍ବ ନ କର ଚେଷ୍ଟା କର ଅନୁକ୍ଷଣେ ।

ଅମର ଆତ୍ମକୁ ଅଳ୍ପ ଦନ ସୁଖ ପାଁଇ ।
ବକ୍ରିୟ୍ କରୁଛୁ ଶୟ୍ତାନ ହସ୍ତେ ନେଇ ।

ପାପିଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ସେ ଆତ୍ମକୁ ଘେନ ଯିବ ।
ତୁମ୍ଭକୁ ବୁଡାଇ ପଛେ ଅପଣେ ବୁଡବ ।

ସୁଖ ଲେଶ ନାହିଁ ତହିଁ ଦୁଃଖର ସାଗର ।
ସେ ସକଳ ନାଶ ମୂଳ ଦୁରାତ୍ମ ପାମର ।

ଯେ ତାହା ମତେ ଚଲଇ ସେ ନରକେ ଯାୟେ୍ ।
ନ ପାନ୍ତ୍ର କୌଣସି କାଲେ ନସ୍ତାର ଉପାୟେ୍ ।

ଏନମନ୍ତେ ବୁଝାଇଣ ଅପଣା ମନକୁ ।
ଛଡାଅ ନନ୍ଦତ ପଥ ରଖ ଆପଣାକୁ ।

ସ୍ୱର୍ଗେ ନତ୍ୟ ସୁଖ ଭୋଗେ ରହିବା ନମନ୍ତେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରଧନା କର ହେ ଏକାନ୍ତେ ,

ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ବିଷୟ ।

ଏବେଉ ସୁଧୀର ଧର୍ମପୁସ୍ତକର କର ବିଷୟ ବିଚାର ।
ଯହିଂରେ ଈଶ୍ୱର ଗୁଣ କ୍ରିୟା ଆର ଜ୍ଞାଣ ପ୍ରାପ୍ତି ଲେଖାସ୍ଥିର ।

ଧର୍ମାଧର୍ମ ଜାଣିବାକୁ ଦୟାଳୁ ଈଶ୍ୱର ।
ନରଠାରେ ଦେଲେ ଯେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ।

ନୂଆ ମନ ପବନ୍ଦ ଆଚାର ପାପକ୍ଷୟ ।
ଉହିଂରେ ପ୍ରକାଶ ପରଜ୍ଞାଣର ଉପାୟ ।

ଆହୁର ଯାଉଛୁ ଜଣା ଯେତେ ସାଧୁଗଣ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଉହିଂ କରିଲେ ମିଳଣ ।

ସୃଷ୍ଟି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଧର୍ମ ଗ୍ଲାଣି ପୂଜା ବ୍ୟବହାର ।
ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖା ଅଛୁ ଯେତେକ ଜ୍ଞାନସାର ।

ଭବିଷ୍ୟତ କାଳ କଥା ଯାହା ଅଛୁ ଲେଖା ।
ଅଦ୍ୟାବଧି ଫଳୁଅଛୁ ଯାଉ ଅଛୁ ଦେଖା ।

ସେହି ଲେଖା ଅନୁସାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତାର ।
ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ବଲିରୂପେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ଭାର ।

ଯିହୁଦୀ ଲୋକ ଭ୍ରମନ୍ତୁ ତେଣୁ ନାନା ଦେଶେ ।
ଭୁଞ୍ଜୁଛନ୍ତୁ ନାନା ଶାସ୍ତି ଅଶେଷ ବିଶେଷେ ।

ସେହିରୂପେ ହୋଇଲା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ।
ଲେଖା ଅନୁସାରେ ସବୁ ଦେଶରେ ପ୍ରଚାର ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ନ ଥିଲେ ପୂର୍ବେ ଏତେକ ଦେଶରେ ।
କ୍ରମଶେ ହୋଇଲା ବୃଦ୍ଧି ତାହାର ପ୍ରଚାରେ ।

ଏବେ ଅଛନ୍ତି ସେହୁ ଛତ୍ରଶ କୋଟି ହୋଇ ।
ସବୁ ଦେଶେ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି କାହି ଛଡା ନାହିଁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ପୁଣ୍ୟପୁରୁଷ ଯେ ଥାନ୍ତେ ।
ପ୍ରତିମା କରଣ ସଙ୍ଗେ ଦେବତା ପୂଜନ୍ତେ ।

ନାନା ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାର ମାନ କରି ଥିଲେ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନାମ ସମସ୍ତ ଛେଡ଼ଲେ

ସେ ବଷୟେ ଲେଖିଥିଲେ ଯେତେ ଦେଶେ ରାଜା ।
ଉଜବେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆଉ ଯେତେ ପ୍ରଜା ।

ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରବକ୍ତା ଯେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦେଶେ ।
ନାନା ସ୍ଥାନେ ନାନା କାଳେ ଜନ୍ମଲେ ବଶେଷେ ।

ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ଧର୍ମ ପରାୟଣ ।
ଏକଇ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମିଳଣ ।

ପାପର ଉପାୟ ପାପ ଦଣ୍ଡ ଆରାଧନା ।
ଆଜ୍ଞା ଉପଦେଶ ତୁଲ୍ୟ ନ ଲେଖନ୍ତି ଭିନ୍ନ ।

ନ ସମ୍ଭବେ ଏହୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ନର ରଚନାରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ଥାଆନ୍ତା ଦୋଷ ମନ କଳ୍ପଣାରେ ।

ନତୁନ ଈଶ୍ୱର ଏହା କରିଲେ ପ୍ରକାଶ ।
ନ ମାନିଲେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଘଟେ ସର୍ବ ନାଶ ।

ନରର ରଚନା ହେଲେ ନ ଫଳନ୍ତା କାଳେ ।
ଏନମନ୍ତେ ସେ ପ୍ରମାଣ ବୁଝି ହେ ସକଳେ ।

ଆଉ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥେ ଲେଖା ଏକଇ ଈଶ୍ୱର ।
ଅଛ ମନୋହର ନାନା ଗୁଣ ତାହାଙ୍କର ।

ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରେ ନାନା ମନ୍ଦ ବଷୟ କୀର୍ତ୍ତନ ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଷୟେ ଅଛୁ ବରଞ୍ଚ ଲେଖନ ।

ଏହି ହେତୁ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ।
ନୁହଇ ଈଶ୍ୱର ଦତ୍ତ ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚିତ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଛି ସୁନ୍ଦର୍ମଲ ।
ତହିଁ ତାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ଗୁଣ ମାହାତ୍ମ କେବଲ ।

ସକଲ ଲେଖନ ଅଛୁ ଉପଯୁକ୍ତମତେ ।
ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଜାଣିବାର ଅବଶ୍ୟକ ଯେତେ ।

ସକଲ ଲୋକଙ୍କ ପିତା ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ।
ସକଲ ଲୋକଙ୍କ ହୁତେ ଏକ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୟନ୍ତି ।

ଏହି ହେତୁ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ସଦାକା ବହୁତ ।
ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ପାଲଣ କରିବା ଉଚିତ ।

ଏହା ଯେବା ନ ମାନନ୍ତି କେବଣ ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ।
ମଣିହର୍ ସର୍ପ ପ୍ରାୟେ ମରନ୍ତି ଶେଷରେ ।

ନାହିଁ ତାର ପରିତ୍ରାଣ ଆଉ ଅନ୍ୟଗତି ।
ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଭ୍ରାନ୍ତି ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜାଇ ଦୁର୍ଗତି ।

ଏହି ପରମର୍ଶେ ଚଳ ନ କର ଲଙ୍ଘନ ।
ପରାଣୋପାୟ ଚେଷ୍ଟା କର ଶୁଭ ପାପ ମନ ।

ତାଙ୍କୁ ହେଳା କରି ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ନ ମାନିଲ ।
ତେବେ ତାଙ୍କ ସହ୍ୟ ଦେଖ ଅଦ୍ୟାପି ବଞ୍ଚିଲ ।

ହରାଇଲେ ଜୀବାତ୍ମକୁ ଆଉ ନ ପାଇବ ।
ଆତ୍ମ ପ୍ରତି ଦୟା କର ନୋହିଲେ ବୁଡିବ ।

କେ ଜାଣଇ ତାଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଯଦି ଶୀଘ୍ର ହୋଏ ।
ସବୁନାଶ ହେବ ବେଗେ କର ହେ ଉପାୟେ ।

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଖ ତାଙ୍କ ନଜ ଉପଦେଶ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବକ ହୁଅ ତରିବ ଅବଶ୍ୟ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ବଷୟ୍ ।
ଶୁଣ ଶୁଣ ଦୁଷ୍ଟ ପଣ ବବେଚ ମନେ ମନେଣ
ଶୁଣ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବଷୟ୍ ।
ଯହିଁରେ କରଣ ଭକ୍ତି ପାପିଗଣେ ପାନ୍ତ ମୁକ୍ତି
ଯାହାଙ୍କ କରୁଣା ଅଦ୍ଭଶୟ୍ ।

ଜଗତକୁ ପ୍ରେମ କଲେ ଈଶ୍ୱର ଏମନ୍ତେ ।
ନଜ ପୁତ୍ର ସମର୍ପିଲେ ଉଦ୍ଧାର ନମନ୍ତେ ।
ପାପିଙ୍କର ପ୍ରତ ଏତେ ସ୍ନେହ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ତାଙ୍କୁ ବୋଦା ରୂପ କର ଏଥିକ ପେଶିଲେ ।
ସେହ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଯେ ବଶ୍ୱାସ କରଇ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଏ୍ ନଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ ।
ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଅପରାଧୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲଘିଂଣ ।
ଏହାଉ ଜଣାଏ୍ ତୁମ୍ଭ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଗୁଣ ।
ଯହୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅଦମ ଲଘିଂଲା ।
ତହୁଁ ବସଂସାରେ ନାନା ପାପ ପ୍ରବେଶିଲା ।
ଦେହରେ ଅଗ୍ନରେ ମୃତ୍ୟୁ ତହିଁର ପ୍ରକାଶେ ।
ବଲିଷ୍ଠ ହୋଇଣ ମୃତ୍ୟୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗ୍ରାଶେ ।
ତହୁଁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଲଣରେ ।
ବହୁତ ନଦୋଷ ହେବ ବଶ୍ୱାସ ଫଲରେ ।
ଆଦମଙ୍କ ଅଦ ପାପୁଁ ପାପୀ ସବ ନର ।
ଜନ୍ମୁଛନ୍ତ ମରୁଛନ୍ତ ନ୍ତହନ୍ତ ଅମର ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁତଙ୍କୁ ତେମନ୍ତ ଭକ୍ତି କଲେ ।
ପାପୁ ମୁକ୍ତ ନଶ୍ଚେ ହେବ ବଶ୍ୱାସର ଫଲେ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନସ୍ତ୍ରାପୀ କରିବାର ପାଁଇ ।
ନସ୍ତ୍ରାପ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରଭୁ ପାପ ନେଲେ ସେହି ।

ପାପିଙ୍କର ପାପ ସଜା ଆପେଁ କଲେ ଭୋଗ ।
ଏଡେ ଦୟାଳୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର କର ମନୋଯୋଗ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଶ୍ରୁପୂ ଧର କର ପାପେ ଦୁଃଖୀ ।
ତ୍ରାଣ ପାଇ ଶାନ୍ତି ହେବ ଛୁଟିବ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ଅହେ ଦେଖ ତାହାଙ୍କର କେଡେ ଦୟା ପଣ ।
ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧାରଣେ ପାପିଗଣ ।

ଦେଖ ଅଙ୍ଗୀକାର କର କହିଲେ ଲୋକଙ୍କୁ ।
ଯେ ଆସିବ ମୋ ନକଟେ ନ ଡେଇବା ତାକୁ ।

ଯିବାକୁ ତାଙ୍କ ନକଟେ ନ କରିବ ଭୟେ ।
ତାଙ୍କ ଯହିଁ ପ୍ରେମ ତାର ସଦା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଏ ।

ଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କର କେବେ ନ ପାଶୋର ।
ସତ୍ୟ ଭକ୍ତି ପ୍ରିୟ ସେହୁ ପ୍ରଭୁ ବଣ୍ଧାସିର ।

ଅହେ ଭାଇ ଶୁଣ ମଙ୍ଗଳ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଏଥ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ମରଣେ କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ ।

ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ତହିଁ ତତ୍କ୍ଷଣେ ପାଇବ ।
ଆହା କର ସୁଖାର୍ଣବେ ସୁଖରେ ରହିବ ।

ଦୂରନ୍ତ ପାପର ଜ୍ୱାଳା ଯିବ ଏକା ବେଳେ ।
ଯେହ୍ନେ ବଷ ଉଡ ଯାଏ ମହୌଷଧି ବେଲେ ।

ଅନୁଗ୍ରହ କର ସେହୁ ଭକ୍ତେ ତ୍ରାଣ ଦିଅନ୍ତି ।
ହୋଇଲେ ଶରଣାଗତ କୋଳ କରି ନ୍ୟନ୍ତି ।

ଆର କେଉଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ଅବା ଧନ ଦାନେ ।
ପରତ୍ରାଣ ନ ପାଇବ ସୁନିଶ୍ଚା ବଧାନେ ।

ସେଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ କାହା ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ ।
ଆପଣା ଗାଣ୍ଠିରୁ କେବା କଣ୍ଟ ପାରେ ଉହିଁ ।

ଅନୁଗ୍ରହଠାରୁ ହୋଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସରେ ମୁକ୍ତି ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କଛୁ ନାହିଁ ଉହିଁ ଶକ୍ତି ।

କଲ୍ପିତ ଆଶ୍ରୟ ସବୁ ତେଜ ନେଇ ଦୂରେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହସ୍ତେ ମୁକ୍ତି ନଯୁ ବିଶ୍ୱାସ ଅନ୍ତରେ ।

ସେହୁଣ୍ଡି ମନୁଷ୍ୟ ଭବେ ଈଶ୍ୱରବଡାର ।
ନ କରିବ ନରଜ୍ଞାନ ତେବେହିଁ କସ୍ତାର ।

ମନୁଷ୍ୟ କ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉଠାଇ ପାରଇ ।
ପ୍ରସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତର କ ପାଟ କରି ହୋଇ ।

ଆପେଁ ଯେ ପାପେ କାତର ନ ପାଏ ଭରସା ।
ସେ କ ପରେ ଦେଇ ପାରେ ପରିତ୍ରାଣ ଆଶା ।

ଦୁଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟେ ଯାର ହୋଇଥି କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ସେ ଅନ୍ଧ ଅନ୍ଧକୁ ପଥ ଦେଖାଏ କେମନ୍ତି ।

ସେହି ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ନ ହୁଅନ୍ତେ ।
ପାପିଙ୍କର ତ୍ରାଣ ଅର୍ଥେ ପ୍ରାଣ କିପାଁ ଦିଅନ୍ତେ ।

ତେଣୁ ଈଶ୍ୱର ନଡାନ୍ତୁ ଜଣା ଯାଉ ଅଛୁ ।
କେ ପର ନମନ୍ତେ ମରେ କାହିଁ ଶୁଣା ଅଛୁ ।

ଲୋକ ବ୍ୟବହାରେ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଦେଖ ଆଉ ।
ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ନାମ ଡାକୁ ନ ଦିଅନ୍ତେ କେହୁ ।

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଯାହା ଲେଖାଅଛୁ ଡାହା ଶୁଣ ।
ଏକେ ଏକେ କହୁଅଛୁ ସେ ସବୁ ପ୍ରମାଣ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ ଲେଖେ ଗୁଣ କ୍ରିୟା ଜ୍ଞାନ ।
ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବ ଜ୍ଞାନୀ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ।

ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ନତ୍ୟ ପ୍ରେମ ମୟ୍ ।
ଇତ୍ୟାଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖଇ ତାଙ୍କର ବଷୟ୍ ।

ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଶକ୍ତିବନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ବୋଲିଣ ।
ତେଜସ୍ୱୀ ଈଶ୍ୱର ଲେଖେ ଈଶ୍ୱର ଜାଣିଣ ।

ରାଜାଙ୍କର ରାଜା ଲେଖେ ସତ୍ୟେଶ୍ୱର ବଭୁ ।
ସାଗ କର୍ତ୍ତା ବୋଲ୍ ଲେଖେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ।

ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ପୁଵେଁ ଆକାଶ ବାଣିରେ ।
ଯୀଶୁ ପ୍ରିୟ୍ ପୁତ୍ର ଅମ୍ଭ ସନ୍ତୋଷ ତହିଁରେ ।

ଅପଣା କଥାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଉ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ଆପେ ସେହି ଅପଣାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ।

ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛୁଁ ଇତ୍ୟାଦି ଆଦେଶ ।
ପ୍ରଭୁ କଲେ ନଜ ନାମେ ଦବ୍ୟ ଉପଦେଶ ।

ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖର ଶିକ୍ଷା ଏସନ ନର୍ମଲ ।
ଉହ୍ନମ ଜ୍ଞାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ୍ କର୍ଣ ଶୀତଲ ।

ଶତ୍ରୁ ଲୋକେ ଉପଦେଶ ଶୁଣିଣ ବୋଇଲେ ।
କେବେ ନର ଏହା ସମ ଶିକ୍ଷା ନାହିଁ ଦେଲେ ।

ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ଅଛ ବଚକ୍ଷଣ ।
ତେବେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ହୃତ ହେଲ ଯହିଁରେଣ ।

ପାଦେ ଚଲି ଗଲେ ପ୍ରଭୁ ସମୁଦ୍ର ଜଲରେ ।
ଡଙ୍ଗାବାଡ ସ୍ଥିର ହେଲ ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ।

ପଞ୍ଚ ରୁଟି ନେଇ ସେହୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ।
ପଞ୍ଚ ସହସ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ତୃପ୍ତ ତହିଁ ହେଲେ ।

ନାନା ରୋଗୀ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ।
ଜନ୍ମାନ୍ଧ ପାଇଲ ନେତ୍ର ପଙ୍ଗୁ ପାଦ ପୁଣି ।

ଘୋଙ୍ଗାମ୍ବେ କହିଲେ କଥା ବମ୍ବର ଶୁଣିଲେ ।
ଶ୍ୱର ଦବସର ମଡା ବଞ୍ଚିଣ ଉଠିଲେ ।

ପୂବ୍ବାପରେ କେହୁ କର ନାହିଁ ଏତେ କର୍ମ ।
କେ ପାପ ଖଣ୍ଡି ପାରଇ ଦେଇ ନଜ ନାମ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଉପାଖ୍ୟାନ ଶୁଣ ବନ୍ଧୁଗଣ ।
ଏସବୁ କ୍ରିୟାରେ ନଜେ ଦେଲେ ସେ ପ୍ରମାଣ ।

ପେଶିଲେ ଆମ୍ଭକୁ ଆମ୍ଭ ପିତା ଭଗବାନ ।
ମୋରକ୍ଟଇ କ୍ରିୟା ସବୁ ଆମ୍ଭରେ ପ୍ରମାଣ ।

ଏୀଡାଙ୍କ ବଷପ୍ଟେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେତେ ଲେଖା ଥିଲା ।
ସେ ସବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ଯୀଶୁରେ ଫଳିଲା ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମବାର କୁଳ ଜନମୀ ଜନନ ।
ଶିକ୍ଷା କ୍ରିୟା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କୃଶରେ ନଧାନ ।

ପୁଣି ତାଙ୍କ ଉଠିବାରେ ଯେତେ ଲେଖା ଥିଲା ।
ସେ ସବୁ ବଷପ୍ଟ ତହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟିଲା ।

ମଙ୍ଗଳ ସମ୍ବାଦେ ତାହା ଅନୁରୂପେ ଲେଖେ ।
ଏନମନ୍ତେ ପୂବ୍ବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଆଲୋଚନେ କର ସୁବଶ୍ୱର ।
ପ୍ରମାଣ ଦେଉଛି ସେତ ବଷପ୍ଟେ ଆମ୍ଭର ।

ପୂବ୍ବେ କହିଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ଯେ ଭବଷ୍ୟ ବାଣୀ ।
ସେ ସବୁ ଘଟିଲା ଶୁଣ ପୂବ୍ବର କାହାଣୀ ।

ସବ୍ବ ଜଗତ୍ର ମଙ୍ଗଳ ସମାଶ୍ୱର କଥା ।
ପ୍ରକାଶ ହୋଇଣ ଏହା ଜାଣିବ ସବ୍ବଥା ।

ବଶ୍ୱର ଦନର କଥା ବସ୍ତାର କହିଲେ ।
ଜଗତ୍ରର ଅନ୍ତ କଥା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଶ୍ୱରଲେ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ନରକର କଥା କରିଲେ ବସ୍ତାର ।
ହେଉ ଅଛୁ କେଉ କେଉଁ ବଷୟ ତାହାର ।

ସକଳ ଅବଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇବ ତାହାର ।
ଏଥିରେ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ କରଣ ବଚ୍ଚର ।

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛଁ ଏସକଳ କଥା ।
ଘଟିଲେ ଜାଣିବ ସତ୍ୟ ମୁହିଁ ଏକା ତାତା ।

ଆଉ ଦେଖ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦୟା ଧର୍ମାଚ୍ଚରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ହୋଯେ ଈଶ୍ୱରବଚାରେ ।

ଆପେ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୋଇ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନଥି ।
ପାଲିଲେ ଦୟା କରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଧି ।

ଦେଲ ନଜ ଉପଦେଶ ପ୍ରମାଣ ତହିଁକୁ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଲ ଧର୍ମାଚରବାକୁ ।

ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ତାଙ୍କର ।
ଦେଖ ସେହୁ ନ କରିଲେ ହିଂସାଦ କାହାର ।

ବହୁ ତହିଁ ଗାଳି ଖାଇ ଗାଳିହିଁ ନ ଦେଲେ ।
ଶତ୍ରୁର ନମନ୍ତେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନାହିଁ କଲେ ।

ଦୋଷିଙ୍କର ଉପକାର କଲେ ବଶେଷରେ ।
ତାରବାକୁ ପାପିଙ୍କି ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ଶେଷରେ ।

ପ୍ରକାଶି କହିଲେ ସବେ ତାଙ୍କ ଶତ୍ରୁଗଣ ।
ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ।

ଏହି ହେତୁ କୁହୁ ତୁମ୍ଭେ ଏସବ ବଚନ ।
ନରକ ତାରଣ ଅର୍ଥେ ଅଇଲେ ଆପଣ ।

ସେହି ଏକାକର୍ତ୍ତା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଉ କେ କୁହନ୍ତୁ ।
ସକଳ ଲୋକଙ୍କ ଏକା ତାହାଙ୍କୁ କହନ୍ତୁ ।

ମନଫେରାଇବାର ବିଷୟ ।

ଯେମନ୍ତ ଫେରଇ ଚିତ୍ତ କହୁଁ ଶୁଣ ତାର ତତ୍ତ୍ୱ ।
ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିବେଚନା କର ତାର ।
ତହିଁ ହେବ ପୁନର୍ଜ୍ଜନ୍ମ ଆଉ ହେବ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ
ନଷ୍ଟ ହେବ ଧର୍ମେ ଅଧିକାର ।

ଶୁଣି ଅଛ ଶବ୍ଦ ମାତ୍ର ଏହି ଦୁହିଙ୍କର ।
ଅର୍ଥ କହୁଁ ଶୁଣ ଆଗେ ମନ ଫେରିବାର ।

ଜାଣିଣ ଆପଣା ପାପ ମନ ସନ୍ତାପରେ ।
ବିମୁଖ ହୋଇଣ ମନ ବଚନ ଆଚରେ ।

ଈଶ୍ୱର ଭଜନରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହୋଇବାର ।
ମନ ଫେରାଇବାର ଏ ନରକ ଖଣ୍ଡଣର ।

ଆଉ ଧର୍ମାଙ୍ଗଙ୍କ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ହେଲା ନର୍ମଲ ତତ୍ତ୍ୱକ୍ଷଣ ।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣରେ ଛାଡ ପାପ ଜୁହା ।
ହୋଯେ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱଭାବ ପୁନର୍ଜ୍ଜନ୍ମ ଏହା ।

ଜନ୍ମହୁଁ ପାପିଷ୍ଠ ଭାବେ ନରେଚ୍ଛନ୍ତି ରହ ।
ତାହା ଗଲେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଭାବ ତାର ହୋଇ ।

ଏହି ହେତୁ ଅହେ ଭାଇ ପଚାରଁ ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଏବେହେଁ ତୁମ୍ଭର ମନ ଅଛ ସଂସାରକୁ ।

ତାହାର ବଦଳେ ମନ ନୋହିଲେ କୁତ୍ତନ ।
ନ ପାରିବ ନେଇ କେବେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରଣ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା ନ ପାରିବ କର ।
ଏମନ୍ତ କ ତୁମ୍ଭ ବୋଧ ନୋହେ ଚିନ୍ତା କର ।

ଏଥିପାଇଁ ବୁଝି ଦେଖ କୁଅଭିଳାଷେଣ ।
ଦୁଷ୍ଟ କର୍ମେ ମତ୍ତ ସବେ କାହୁଁ ହେବ ତ୍ରାଣ ।

ଉତ୍ତମ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇବାକୁ ଯେବେ ମନେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବଶ୍ୱାସ ଡେବେ କର ଦୃଢ ଜ୍ଞାନେ ।

ଧର୍ମୀଗ୍ଭ ତୁମ୍ଭ ମନକୁ କଲେ ପରିଷ୍କାର ।
ଡେବେଡ ଚଲି ପାରିବ ଅଙ୍କାରେ ଡାଙ୍କର ।

ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ପୂର୍ବେ ମୁହଁ ପୁଣ୍ୟ ମଯ୍ ।
ଏହି ହେତୁ ପୁଣ୍ୟ ହେଉ ତୁମ୍ଭର ନଶ୍ଚଯ୍ ।

ଅଛି ପୁଣ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନ ।
ଉହିଁ ବସଡ କରନ୍ତି ଯେଡେ ପୁଣ୍ୟବାନ ।

ପୁଣ୍ୟାଗ୍ଭ ନୋହିବ ଯେବେ ଡେବେଡ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।
ନ ପାରିବ କେବେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ।

ନରକର ମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭ ହୋଇବ ବସଡ ।
ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଏହା ଲେଖୁଅଛୁ ସତ୍ୟ ଶ୍ରୁତ ।

କୁକୁର ବଞ୍ଚକ ଆଉ ବଗ୍ରହପୁଜକ ।
ମିଥ୍ୟା ପ୍ରିଯ୍ ବେଶ୍ୟାଗାମୀ ମାଯ୍ାବି ଘାଡକ ।

ଏମାନେ ସକଲେ ଥାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ବାହାର ।
ଏନମନ୍ତେ ଆହେ ଭଇ କର ପୁଣ୍ୟାଗ୍ଭର ।

ଉତ୍ତମ ସ୍ୱଭାବ କର ଗୁଣ ବୁଦ୍ଧି ଦଯ୍ା ।
ଶୀଘ୍ର ଶ୍ରୁତ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଚୌର୍ଯ୍ୟାଦି କୁକ୍ରିଯ୍ା ।

ମିଥ୍ୟା କଥା ଶ୍ରୁତ ଆଉ ପରସ୍ତ୍ରୀ ହରଣ ।
ଆଉ ମିଥ୍ୟାଶ୍ରଯ୍ ଶ୍ରୁତ ଦେବଡା ପୂଜନ ।

ଜଘ ଯଜ୍ଞ ତୀର୍ଥ ଯାଏ। ଉପ ବଲିଦାନ ।
ସହ୍ମରଣାଦି କର୍ମ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ।

କରିବାକୁ ଜୋହୁ ଏହା ଜାଣିବ ଅନ୍ତରେ ।
ଶୁଦ୍ଧ ହିଂସା ରାଗ ଲୋଭ ଦ୍ୱେଷ ଈର୍ଷାପରେ ।
ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାର ଶୁଦ୍ଧ ସବୁଠାରେ ତ୍ୟାଜ ।
କର ସଙ୍ଗ କର୍ମେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସୁଶୀଳ ସୁମଜ ।
ଦୟା ଶାନ୍ତ ସତ୍ୟଚାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଣ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପଥ ଧର ମନ ଫେରାଇଣ ।
ଆଉ ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଅବା ଅନ୍ୟ କେହ ହୋଇଥି ।
କୁପଥ ଛାଡିଣ ଯେବେ ସୁପଥରେ ଯାଇଥି ।
ପାପେ ମନସ୍ତାପ କର ଏକାନ୍ତ ମନରେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନକଟେ ଆସଇ ଶରଣ ନେବାରେ ।
ମନ ଫେରାଇବ ସେହୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଚେବେ ।
ଜାଣିବ ସେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗଧାମ ପାଇବେ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ବିଷୟ ।

ଏବେ ଶୁଣ ସାର ମର୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଧର୍ମ
ଯାହା ଆପେଁ ସ୍ଥାପିଲେ ଈଶ୍ୱର ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ମିଥ୍ୟା ଧର୍ମ ସଦା ରୁଷ୍ଟ
ଜାଣ ଏହି ଅଟଳ ବିଶ୍ୱର ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନର୍ମଲ ।
ଇହକାଳେ ହେବ ଭଲ ଅପାର ମଙ୍ଗଳ ।
ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ତରିବାରେ ଭରସା ରହିବ ।
ପରଲୋକେ ପରଂଗତି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ।

ଏ ଧର୍ମ ଆଚରିବାକୁ ସୁଗମ ସାଧନ ।
ଧନ ବ୍ୟୟେ ଉପକାସେ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ ।
ଲୌକିକ କ୍ରିୟାରେ ନାହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତୋଷ ।
ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ଏଣୁ ଯେହୁଁ ବହୁ ଦୋଷ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ଏହି ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ କରେ ଚିତ୍ତ ସମର୍ପଣ ।
ଦୁଷ୍କର୍ମ ତେଜଲେ ଦେଖ ପୁଣ୍ୟ ହୋୟେ ବୃଦ୍ଧି ।
ଏ ସବୁ ବିଷୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଭକ୍ତ ହେବେ ଯେ ସେମାନେ ଲୋଭ ଦ୍ୱେଷ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ହିଂସା ଆଦ ତେଜିବେ ବିଶେଷ ।
ଏମନ୍ତ ନୋହିଲେ କେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ନୋହେ ।
ଚଲିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପଥେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କହେ ।

ଆପଣା ପାପ ଦେଖିଲେ ଯେବେ କେହୁ ଜନ ।
ସେହି ସବୁ ପାପୁଁ ମନ ଫେରାୟେ ବହୁନ ।
ଆଉ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଶ୍ରୟେ କରଇ ବିଶ୍ୱାସ ।
ମାଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ନାମେ ରଖଇ ଆଶ୍ୱାସ ।

ତେବେ ପିତାପୁତ୍ର ଆଉ ଧର୍ମାତ୍ମଙ୍କ ନାମେ ।
ଡୁବଇ ହୁଅଇ ଯେହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନୟୁମେ ।
ଉହୁଁ ଧର୍ମ ମଣ୍ଡଳିରେ ହେବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟୀ ।
ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ହୋୟେ ଧର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାୟୀ ।

ମାସେ ମାସେ ସବୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମିଳଣେ ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୋଜନ କରେ ଅଟ ପ୍ରେମି ମନେ ।
ନଉନଉ ଜ୍ଞାନେ ପ୍ରେମେ ପୁଣ୍ୟରେ ବଢ଼ଇ ।
ଯଥାସାଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମା ଯେ ଗାଇଇ ।

ବାଲକ ହୋଇଲେ ସେହୁ ପାଠଶାଳେ ଯାଏ୍ଟି ।
ସ୍ତୁଶାସ୍ତ୍ର ପଢଣ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାଣ ପଥ ପାଏ୍ଟି ।

ଜୀବକା ନମ୍ନରେ ଚେଷ୍ଟା ଚ୍ଛଦନ କରନ୍ତି ।
ରବିବାରେ ଗୃହ କର୍ମେ ଉଦାସୀ ହୁଅନ୍ତି ।

ମଣ୍ଡଳୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁବର ଗାଏ୍ଟି ନ ।
କର ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ।

ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣଇ ଆଦର କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
ତାଙ୍କର ବିବାହ ବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣ ଅହେ ଭାଇ ।

ତାଙ୍କ ବିବାହରେ ନାହିଁ କନ୍ୟା ବିକା କଣା ।
ନ ବୁଲନ୍ତି ବାଟେ୍ଟ ନ ବାଜେ ବାଜଣା ।

ପ୍ରେମ ଭରେ କନ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ଧର୍ମ ନମ୍ଭରେ ।
ବିବାହ କରନ୍ତି ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷକ ଠାବରେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୋଇଲେ ।
ବିବାହ ସଂମ୍ପୂର୍ଣ ହୋଏ୍ଟି ଜାଣିବ ସକଳେ ।

ଏହିରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ବ୍ୟବସାରେ ।
ସକାଳ କାଟନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରାଳାପ ଶିକ୍ଷାଗୃରେ ।

ନ ଯାନ୍ତି କେବଣ ତୀର୍ଥେ ସେହୁ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଭରସା ରଖେ ବଣ୍ଧାସର ବଳେ ।

ଶୁଭବ ସକଳ ବୋଲି ମନେ ନାହିଁ ଭୟ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନାଶଏ୍ଟି ଆହ୍ଲାଦ ହୃଦୟ ।

ଆଉ ତାହାଙ୍କର ଦେହ ଯୋଡା ନାହିଁ ଯାଏ୍ଟି ।
କବରରେ ଥାନ୍ତି ପୁଣ ଉଠିବା ଆଶଏ୍ଟି ।

ମଲେ ତାଙ୍କ ନାହିଁ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କୁଟୁମ୍ବାର୍ଥେ ବ୍ୟଏ୍ଟି ।
ମଲା ଲୋକ ହେଉ ଜିଏ୍ଟା ଉପକାର ନୋହେ ।

ପାପୁଁ ମୁକ୍ତି ଯେବେ ହୋ ମିଳନ୍ତା ଧନ ଦେଲେ ।
ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ମୁକ୍ତି କଣନ୍ତେ ସକଳେ ।

ଆପଣାକୁ ନ ବଞ୍ଚିଣ ନମ୍ର ଚିତ୍ତ ଧର ।
ଈଶ୍ୱରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରେ କର ।

ତେବେ ଧର୍ମୀଗ୍ଭ ହୋଇବ ସୁଶିକ୍ଷା ପାଇବ ।
ଧନ୍ଦା ମନୋଭ୍ରାନ୍ତ ଦୁଃଖ ଶୀଘ୍ର ଦୂରେ ଯିବ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେଲେ ଜାତ ଯିବ ନ ବୋଲିବ ।
ଜାତ ସେତ କଥାମାତ୍ର ପରମାର୍ଥ ଭିବ ।

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜାତ ନ ଅଛୁ ବଶେଷେ ।
ପୃଥିବୀରେ ଦୁଇ ଜାତ ଅଛୁ ସବଂଦେଶେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ଯେହୁ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ରହେ ।
ଶୟତାନ ପକ୍ଷ ଜାତ ତାର ଜାତ ହୋଏ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟାଶ୍ରିତ ସତ୍ୟଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ।
ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଯୀଶୁ ଏହାଣ ଦାତା ଗତ ।

ଦୁରାତ୍ମର ପାପୀ ଶୟତାନକୁ ଭଜନ୍ତ ।
ତାଙ୍କ ଜାତ ତାର ସଙ୍ଗେ ନରକରେ ଥାନ୍ତ ।

ଦୁରନ୍ତ ନରକ ଭୁଞ୍ଜେ ନାହି ଯହିଁ ଏହାଣ ।
ଅନନ୍ତ ନରକାନଳେ କେତେ ଅପମାନ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ହେଲେ ହୋଏ ସ୍ୱର୍ଗିଗଣ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋତ୍ତତ ହୋଏ ପାଏ ପରଏହାଣ ।

ଏବେହେଁ ସମୟ ଅଛୁ ଆସ ଶୀଘ୍ର କର ।
ନଜାତ୍ମକୁ ଦୟାକର ନ କର ଗ୍ତୁର ।

ଯହ କାଳେ ନ ଭଜିଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରଣ ।
ଘଟାଇଲ ନଜାତ୍ମର ନରକେ ମରଣ ।

ମୃତ୍ୟୁର ବିଷୟ ।

ଜନ୍ମିଲେ ମରଣ ହୋଏ ମୃତ୍ୟୁ ପଛେ ପଛେ ଧାଏଁ
କାହେ ଚିରଜୀବୀ କେହୁ ନର ।
ସମାନ ସକଲମଧ୍ୟେ ସମୟ ବଶେଷେ ହୋଏ
ଏବେ ଚିନ୍ତ ଉପାୟ ତାହାର ।

ଶରୀରର ଅଙ୍ଗ ଯେବେ ବଚ୍ଛେଦ ହୁଅନ୍ତି ।
ସକଳ ପଣ୍ଡିତେ ତାକୁ ମରଣ କହନ୍ତି ।

କାଳ ଯାଉ ଅଛୁ ମୃତ୍ୟୁ ଆସୁଛୁ ଘନାଇ୍ ।
ବୁଝି ଦେଖ ଏହ ଦେହ ଯିବ ମାଟି ହୋଇ ।

ପଚେ ଅବା ଭସ୍ମ ହୋଏ ଅବା କୃମି ହୋଏ ।
ଏମନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଦେହ କେଉଁ ନଉ ନୋହେ ।

କାଷ୍ଠ ତୁଲ୍ୟ ଅସ୍ଥି ନାଡ ଦଉଡ ବନ୍ଧନ ।
ମାଟି ତୁଲ୍ୟ ମାଂସ ତହିଁ ଚର୍ମର ଲେପନ ।

ନବଦ୍ୱାର ବସା ଘର ଜୀବର ଆଶ୍ରୟେ ।
ପଞ୍ଚରେ ନର୍ମିଚ ଶେଷେ ପଞ୍ଚେ ମିଶି ଯାଏ ।

ଆଉ ଦେଖ ଶରୀରରେ ନ ଅଛୁ ଚେତନ ।
ଆଗୁରେ ଜୀବଚ ପ୍ରାଏ କରୁଛୁ ଶ୍ରବଣ ।

ଦେହ ରଥ ଆତ୍ମ ରଥୀ ତାଇଚ୍ଛା ସାରଥୀ ।
ଚଲାଇଲେ ଚଳେ ବୋଲେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛରେ ଗଚ ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦୁଇଚକ୍ର ଫେରେ ନରନ୍ତର ।
ଚିନ୍ତା ଘୋଡା ଅଶା କୋଡା ନ ଅଛୁ ନସ୍ତାର ।

କୁମାର ପୌବନ ବୃଦ୍ଧ ଚଳ ରଙ୍ଗ ତହିଁ ।
କାଳବଶେ ଏକଗଲେ ଆରେକ ଆସଇ ।

ଦେହ ଜୀର୍ଣ ଶୀର୍ଣ ହେଲେ ନାନା ରୋଗ ହୋଏ ।
ପୂର୍ବେ ନ ଜାଣଇ କାହିଁ କାହା ମୃତ୍ୟୁ ହୋଏ ।
ଏମନ୍ତ ଦେହକୁ କେଭେଁ ନ କର ଗୌରବ ।
ଏଥୁଁ ଆଗୁ ଗଲେ ନାହିଁ କେହି ପଶ୍ଚାରବ ।
ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମ ଦୁଇ ପାରେ କରବାକୁ ।
ଯହିଁ ଭର ଭାହା କର ବୁଝାଅ ମନକୁ ।
ପରଲୋକେ ଚିରକାଳ ଅଳ୍ପ ଇହଲୋକେ ।
ରହେ ମଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଯାଏ କଅବା ନରକେ ।
ଅତ୍ୟଳ୍ପ କାଳ ଜନମନ୍ତେ ଅସି ଭ୍ରାନ୍ତ ନର ।
ଏଥି କଯାଁ ଅଳ୍ପ ସୁଖ ଅର୍ଥେ ପାପ କର ।
ହରଉଛ ଭହିଁରେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ।
ପଛେ ହାହା କର ଥିବ ନଶ୍ଚେ ଭୁମ୍ଭେ ମୂର୍ଖ ।
ମଲେ କ ଦଶା ହୋଇବ ନ ଭାଳ ମନରେ ।
କାହିଁ ଯିବ କ ଖାଇବ କେ ରଖେ ସେଠାରେ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ଫଳଶ୍ଚୀ ଭୁଞ୍ଜାଇବେ ଈଶ୍ୱର ।
ଜାଣି ଶୁଣି ଢାଙ୍କ ଆଖି ମନେ ନାହିଁ ଧର ।
ଶୁଣ ଭାଇ ହଉ କହି ପାପେ କର ଭୟ ।
ସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଛଡ କର ସତ୍ୟ ଧର୍ମାଶ୍ରୟ ।
ପାପରୋଗେ ପଥ୍ୟ ହେଲେ ଜୀବନ ପାଇବ ।
କୋହ୍ଲେ ମରବ ପାପେ କେ ରକ୍ଷା କରବ ।
ପଥ ହୁଡ ଅନ୍ଧ ଯେହ୍ନେ ଖାଲରେ ପଡଇ ।
ଜ୍ଞାନ ହରା ଭ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ନରକେ ବୁଡଇ ।
ଉଠିବା ନମନ୍ତେ ସିଢୀ ନ ଅଛ ଦଉଡ ।
କରପାଏ ଥାନ୍ତ ପାପ ଯାଉନାରେ ପଡ ।

ଇହକାଳେ ପ୍ରଭୁଠାର ଜୀବନ ପାଇଲ ।
ସତ୍ୟ କର୍ମ ସାଧନାର୍ଥେ ତାହା ନ ସାଧିଲ ।

ନାଗର ରସିକପଣ ଭ୍ରାନ୍ତିଙ୍କର ଭୁଣ୍ଡେ ।
ଘଟିଲେ ମରଣ ଆଉ ନ ରହଇ ଦଣ୍ଡେ ।

ସୌନର୍ଯ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବଳ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମଦ୍ଦା ।
କାହିଁରହେ ଲମ୍ଫଝମ୍ଫ ଆଉ ଚଉରଦା ।

ସେ ସବୁ ଦୁଷ୍କର୍ମ ତାକୁ ନରକେ ପକାଏ ।
ଦେଖ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ କାହା ସଙ୍ଗକେ ନ ଯାଏ ।

ଆସିବା ବେଳେ ଉଲଗ୍ନ ଯିବାରେ ଉଲଙ୍ଗ ।
ଆସିବା ଯିବାରେ କେହି ନ ହୁଅନ୍ତି ସଙ୍ଗ ।

ଅନ୍ୟକ କହିବା ଦେଖ ଦେହ ଆପଣାର ।
କେଉଁଠାବେ ଶୁଦ୍ଧ ଯାଏ ନକରେ ବଶ୍ୱର ।

ଏଥିରେ ପଥ ହଗଇ ଭ୍ରାନ୍ତି କେବେ ଜୁହ ।
ପାପ ଶୁଦ୍ଧ ତାଙ୍କୁ ଭଜ ଧର୍ମ ସଙ୍ଗ ନଏ ।

ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ଚିନ୍ତା ହେବ ବଞ୍ଚିଲେ ଏ ଥର ।
ପାପ ନ କରିବା ଆଉ ଭଜିବା ଈଶ୍ୱର ।

ଏଭବନା ବୃଥା ହେବ ନୋହିବ ସମୟ ।
ଏକାଇ ବୃଥା ଯାଉଛୁ ବୁଝିହେ ନଶ୍ଚୟ ।

ବନ୍ଧ୍ୟା ବୃକ୍ଷ କାଠି ଯେମନ୍ତେ ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡାଏ ।
ଧର୍ମ ନ କରିଲେ ତେମନ୍ତେ ନରକେ ବୁଡାଏ ।

କେମନ୍ତ କଠୋର କ୍ଲେଶ ଯାତନା ସେ କାଳେ ।
ଭୁମ୍ଭର ହୋଇବ ମନେ ବୁଝ ଏତେ ବେଳେ ।

ସେ କାଳେ ଉପାୟ ଆଉ କିଛି ନ ପାଇବ ।
ଶୁଦ୍ଧ ପାପ ମନ ନଇଁ ସୁଖରେ ରହିବ ।

ବଶ୍ୱର ଦଳର ବଷୟ ।

ଜଗତର ଅନ୍ତେ ବଶ୍ୱର ନମନ୍ତେ ହେବ ଦେଖ ଏକ ଦଳ ।
ଧର୍ମୀଧର୍ମ ଫଳ ଫଳିବ ସକଳ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅଧୀନ ।

ତୁମ୍ଭେ କ ନ ଜାଣ ଭାଇ ବଶ୍ୱର ଦଳରେ ।
ଯିବାକୁ ହେବ ସବଙ୍କି ବଶ୍ୱର ସ୍ଥାନରେ ।

ଜ ଧନୀ କ ଧନ ହୀନ ଆଉ ଯେବା ହୋଏ ।
ସବଙ୍କ ବଶ୍ୱର ହେବ ଏଡବାକୁ ନୋହେ ।

ବଣାସେ ପାଇବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଯେହୁ ଉକ୍ତ ଜଳ ।
ପାପି ମାନଙ୍କର ହେବ ନରକେ ଗମନ ।

ପାପିଙ୍କର ସେହ୍ନ ଦଳ ଉପ୍ଟଙ୍କର ଯେଉେ ।
ଅପାର ଆନନ୍ଦ ହେବ ଉକ୍ତଙ୍କର ଉେଉେ ।

ଏଠାରେ ଯେ ଉପହାସ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କରନ୍ତି ।
ତାଙ୍କୁ ଘୃଣ୍ଟ କର ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନ ମାନନ୍ତି ।

ମେଘର ଉପରେ ଏକା ତାଙ୍କୁ ପର୍ଯ୍ୟକ୍ରମେ ।
ଯେଉେ ବେଳେ ଆସୁଥିବେ ଦେଖିବେ ଗଗଣେ ।

ଉେଉେବେଳେ କେଉେ ଉପ୍ଟ ସେହ୍ନ ମନେ ପାନ୍ତି ।
ବଶ୍ୱରେ ମରବା ଆଜ ନଶ୍ଚୟ ବୁଝନ୍ତି ।

ସେଉ ବଶ୍ୱରର କର୍ତ୍ତା କର୍ମୋଚିତ ଫଳ ।
ସବଙ୍କି ଦେବେ ନ୍ୟାୟରେ ହୋଇଣ ପ୍ରବଳ ।

ଜ ଅଛୁ ଉପାୟ ତାଙ୍କ ହସ୍ତଂ ଏଡବାରେ ।
ସବଙ୍କି ଯିବାକୁ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସଭାରେ ।

ଉେବେ ତାଙ୍କ ଦୂତଗଣେ ତୁରୀ ବଜାଇଲେ ।
ବକରେ ପଦ୍ଦଉେ ଏବା କେଉଂ ଜଳେ ସ୍ଥଳେ ।

ଯେଠାରେ ଯାହାର ଯେତେ ମୃତ୍ତ ଦେହ ଥିବ ।
ସେହି ଦେହ ଧର ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଉଠିବ ।

ସେହିକ୍ଷଣି ପ୍ରବେଶିବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଭାରେ ।
ପାପୀ ଅବା ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଯେ ଅଛ ଯେଠାରେ ।

ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପଚାରିଅଛିଁ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପାଖ ।
ଛଡା ହେବ ସଭା ମଧ୍ୟ କ ଉରସା ରଖ ।

କ ଉତ୍ତର ଦେବ ତୁମ୍ଭେ କ ଗତି ପାଇବ ।
କ ଅଶାରେ ସ୍ଥିର ଅଛ କଅଁପେ ଉତ୍ତର ।

ଗପ୍ତରେ ଅବା ପ୍ରକାଶେ ଯେ କର୍ମ କରିବ ।
ଧର୍ମ ବା ଅଧର୍ମ ଲେଖା ଦେବାକୁ ହୋଇବ ।

ଦୋଷାଦୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ ହେବ ବଚ୍ଚରେ ଉତ୍ତକ୍ଷଣେ ।
ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଭୋଗ ହେବ ସତ୍ୟକ୍ଷଣେ ।

ଏବେହେଁ ବୁଝିଣ ଚଲ ଶୁଭ ମନ୍ଦ ଅଶା ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନକଟେ କର ଏାଣର ଭରସା ।

ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମାନ୍ୟ କର କରଣ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଶାସ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନ ପାଇବ ନ ରହିବ ଏାସ ।

ନରକର ବିଷୟ ।

ପାପରେ ନରକେ ଯାଏଁ ଅନନ୍ତ ଯାତନା ପାଏଁ
ସେ ଦୁଃଖରେ ମରେ ସତ୍ୟକାଳ ।
ତହିଁର ନସ୍ତାର ନାହିଁ ବବେଚନା କର ତହିଁ
ପାପ କର୍ମ ନରକର ମୂଳ ।

କରିଅଛ ଏବେ ପାପ ଯତ୍ନେ ହେବ ମନସ୍ତାପ
ବୁହି ନାହିଁ ଯାତନା ପଡିବ ।

କୁକର୍ମର ଉହୁଁ ମନ ନ ଫେରୁଥି ଯେବା ଜନ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୋପେ ସେ ପଡିବ ।

ନ ମାନଇ ଉପଦେଶ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତାହାଙ୍କ କ୍ରୋଧ
ନରକ ଯାତନା ଘଟେ ଯହିଁ ।
ନରକ ଯାତନା ସ୍ଥାନ କହୁ ଯହିଁ ଅପମାନ
ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଛୁ ଉହିଁ ।

ବୁଝି ଉମ୍ଭେ ମନେ ମନେ ତେମନ୍ତ ଦାରୁଣ ସ୍ଥାନେ
ସେ ଯାତନା କେମନ୍ତେ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ତୀକ୍ଷ୍ଣ ମୁଖ କୃମିଗଣ କାମୁଡିବେ ଅନୁକ୍ଷଣ
ଦୁଃଖ ଧୂମ ସଦାଦା ଉଠିବ ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳ ଉହିଁ ଗନ୍ଧକ ପ୍ରବଳ
ନ ନଭଇ ନ ହୁଅଇ କ୍ଷୀଣ ।
କ୍ରନ୍ଦନ କଲ୍ଲୋଳ ଯହିଁ ଦନ୍ତ କଡ ମିଡ ଉହିଁ
ଆହା ମର କ ଦାରୁଣ ସ୍ଥାନ ।

ବାରେକ ପଡଲେ ଆର ନ ବିଶ୍ରାମ ନ ନିସ୍ତାର
ନ ଆଶ୍ୱାସ ନ ବନ୍ଧୁ ଉହିଁରେ ।
ନ ଅଛୁ ଭୋଜନ ପାନ ନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅବା ଦାନ
କେବଳ ଯାତନା ଭୋଗ କରେ ।

ଏଥି କରେ ମହା ପାପ ଘଟେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପ
ଉହିଁ ହୋଇଥି ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।
ଯଥା କର୍ମ ତଥା ଫଳ ଦୁରନ୍ତ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳ
ସଦା ଦହେ ନ କରଇ ଘୃଣା ।

ମାଯୀ ଗର୍ବ୍ୟାଗୀ କଦର୍ଯ୍ୟାଗୀ ଅବଶ୍ୱାସୀ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ
ପାରଦାରିକ ଦେବଦୂଷକ ।

ଏମାନେ ପାପର ଦଣ୍ଡେ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ନରକ କୁଣ୍ଡେ
ପଡିବେ ଆବର ଯେ ଘାଡକ ।

ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ପାପୀ ହେବ ସେହି ନରକକୁ ଯିବ
ମନେ ମନେ ଦେଖ ହେ ବୁଝିଣ ।
ଏବେହେଁ ଅଛ ସମୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କର ଆଶ୍ରୟ
ପାପ କର୍ମ ଦୁଷ୍କୃତ୍ୟ ଛାଡଣ ।

ମୋର ଉପଦେଶ ଧର ଯୀଶୁ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର
ତହିଁରେ ନ ହୁଅ ଅବଶ୍ୱାସୀ ।
ଯହିଁ ନାହିଁ କଷ୍ଟ ଦୁଃଖ କେବଳ ଅନନ୍ତ ସୁଖ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହେବ ସହବାସୀ ।

ସ୍ୱର୍ଗର ବିଷୟ ।

ସ୍ୱର୍ଗର ବିଧାନ ଶୁଣ ଅବଧାନ ସୁଚିତ୍ତେ ବରେଚ ତହିଁ ।
ସର୍ଗସ୍ଥାନ ପୁଣ୍ୟ ଯେ ପାଉ ସେ ଧନ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗିଗଣ ଥାଉ ଯହିଁ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟ ତେଜୋମୟ ସୁପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତେ ଭୁଞ୍ଜେ ପୁଣ୍ୟଜନ ।
କେବଳ ସୁଖର ଭୋଗ ସଦା ସେହିଠାରେ ।
ଦୁଃଖ ଲେଶ ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା ଫଳଭୋଗ କରେ ।
ବାଦ ବିସମ୍ବାଦ ଯେତେ ଶୋକ ପୀଡା ପାପ ।
କଦାଚିତ ନାହିଁ ତହିଁ କଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ତାପ ।
ଅମଙ୍ଗଳ କଷ୍ଟ ନାହିଁ ମଙ୍ଗଳର ଘର ।
ସେଠାବର ରାଜା ସଦା ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱର ।
ଧାର୍ମିକେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଜା ଆହ୍ଲାଦ ମନେଣ ।
କରନ୍ତ ସବଙ୍କ ହିତ ଚେଷ୍ଟା ଦୂତଗଣ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରବେଶର ନାମ ହେଲା ପରମାଣ ।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାର ପଶେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତଗଣ ।
କହୁଁ ପ୍ରିୟ ଭାଇମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଚିତ ।
ଏଥିରେ ବୁଝିଣ ଦେଖ ଯେ କର୍ମ ବହୁତ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରଣ ନଅ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଯିବ ।
ନୋହିଲେ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳେ ନରକେ ପଡିବ ।

ସେହିତ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାର ତାର ସେହି ।
କଞ୍ଚି କାଠି ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ପଥ ଆଉ ନାହିଁ ।
ତାଙ୍କ ଭକ୍ତଗଣ ପାଁଇ ଫିଟୁଅଛି ଦ୍ୱାର ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ବଶେ ଚଲ ତେବେ ହେବ ପାର ।

ତାଙ୍କ ଆରାଧନା କର କର ଧନ୍ୟବାଦ ।
ଧର୍ମ ପଥେ ସଦା ରହ ପୂରିବ ହେ ସାଦ ।

ତାହାଙ୍କ ବଚ୍ଚର ତେବେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇବ ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖେ ବସିଚ ପାଇବ ।

ପରମ ଅହ୍ଲାଦେ ରହିଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ।
ରହିବ ସ୍ୱର୍ଗର ମଧ୍ୟେ ମନର ଉସତେ ।

ଆଉ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ଭିକ୍ଷା ମାଗ ଏହୁ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଗୌରବ ଗୁଣ ଯେହ୍ନେ ସଦା ଗାଉଁ ।

ଅନ୍ତକାଳେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଯେହ୍ନେ କୋଳେ ନ୍ୟନ୍ତୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଶିରେ ଗୌରବେ ରାଜ ମୁକୁଟ ଦ୍ୟନ୍ତୁ ।

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଏହି ଉପଦେଶ ।
ଦେଲୁଁ ଏହା ବୁଝିଲେ ହୋ ଫଳିବ ବଶେଷ ।

କହିଲୁଁ ଏତେକ ଚନ୍ତା କର ତୁମ୍ଭ ହିତ ।
ଭାବ ବୁଝିଲେ ତୁମ୍ଭର ହେବ ମନୋମୀତ ।

ସବୁର କରବ ହଉ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ ।
ଲୋକଙ୍କ କରଲେ ହଉ ଆପଣାର ହୋଯେ ।
ସେ ହଉ ହୋ ଆପଣାର ଜାଣିବ ଈଶ୍ବର ।
କେତେ ନ ପାସୋର ଭାଇ ଏହାଣର ବଷୟ ।
ଶୁଣନ୍ତୁ ଅନେକ ଲୋକେ ଧର୍ମ ଉପଦେଶ ।
କେହୁ ଧନ୍ୟ ବୁଝି ଗ୍ରାହ୍ୟ କରନ୍ତୁ ବଶେଷ ।
ପ୍ରେମ ଭବେ କହୁଁ ପୁଣି ବନଯ ବଚନ ।
ହେଲାରେ ହରାଅ କଯାଁ ମକ୍ତିଏଡେ ଧନ ।
ଶେଷ ଦନେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯେମ୍ନେ ଦେଖା ହୋଯେ ।
ତେବେ ଜାଣିବା ତୁମ୍ଭର କେମନ୍ତ ହୃଦଯେ ।
ଆହୁର ବନଯ ମୋର କର ଯୋଡ କର ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମରଣ ପ୍ରେମ ଧ୍ୟାଅ ନରନ୍ତର ।
ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସବଦାଇ ଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ଦେଉ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସବରାଜ୍ୟ ବେଗଗାମୀ ହେଉ ।
ଅହେ ପ୍ରଭୁ ହିନ୍ଦୁଦେଶେ କର ଅଧିକାର ।
ସବ ଧାମେ ତୁମ୍ଭ ନାମେ ହେଉ ଜଯକାର ।
ତୁମ୍ଭେ ଧର୍ମରଜା ଧ୍ୱଂସ କର ଦେବପୂଜା ।
ନ କରଇ ବ୍ୟଭଚାର ଯେହ୍ନେ କେହୁ ପ୍ରଜା ।
ଧର୍ମ ଦୀପ୍ତି ଦେଇ ନାଶ ମନ ଅନ୍ଧକାର ।
ପାପର ଜଞ୍ଜିର କାଟି କର ହେ ଉଦ୍ଧାର ।
କର ସ୍ଥିର ଏହ ଦେଶେ ତୁମ୍ଭ ସିଂହାସନ ।
କରନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମାନନ୍ଦେ ତୁମ୍ଭ ଗାନ । ଇତ୍ତ ।

THE LIFE OF CHRIST.

ଶ୍ରୀଖ୍ରୀଷ୍ଟଜନ୍ମୋତ୍ସବ ।

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ନମଇ ଜଗତ ଈଶ୍ୱର । ସମସ୍ତ ଗୁଣର ଆଧାର ।୧।
ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥିତି ସଂହାରଣ । ଯେ କର୍ତ୍ତା ଅନାଦି କାରଣ ।୨।
ପୃଥିବୀ ଗଗଣ ମଣ୍ଡଳ । ସୃଜିଲା ଯାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାବଳ ।୩।
ଗମ୍ଭୀର ଜଳରେ ଅନ୍ଧାର । ପୃଥିବୀ ଶୂନ୍ୟ ଅଗାକାର ।୪।
ପରମ ଆତ୍ମା ଡେଉଁବେଳେ । ଜଳର ଉପରେ ଦୋଳିଲେ ।୫।
ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ । ଦୀପ୍ତି ପ୍ରକାଶିଲା ସଂସାରେ ।୬।
ଆଲୁଅ ଅନ୍ଧାରହିଂ ପୁଣି । ବଭାଗେ ଦବାରଣି ଭଣି ।୭।
ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆକାଶ । ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ବଶେଷ ।୮।
ମତ୍ସ୍ୟ ମକ୍ଷିକା ପଶୁ ନାନା । କୀଟ ପତଙ୍ଗ ଅଗଣନା ।୯।
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ତଳି ଆକାର । ଧୂଳିରୁ ସୃଜଲେ ଈଶ୍ୱର ।୧୦।
ଅଙ୍ଗର ଜୀବନ ନଶ୍ୱାସ । ତହିଁ କରାଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।୧୧।
ଏଥିପେ ଅମର ଜୀବନ । କଲେ ଯିହୁହା ଭଗବାନ ।୧୨।
ଜଗତ ସୃଜନର କାଳେ । ପାପ ପୁଣ୍ୟହିଂ ଜଣାଇଲେ ।୧୩।
ପୁଣ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳି । ପାପ ତା ଭର୍ତ୍ତି ଅବା ହେଲି ।୧୪।
ଘୋର ନରକ ପାପ ଭୋଗ । ପୁଣ୍ୟେ ଅନନ୍ତ କାଳ ସ୍ୱର୍ଗ ।୧୫।
ଆଦମ ନାମେ ଆଦ ନର । ହବା ନାମରେ ନାରୀ ତାର ।୧୬।
ତାଙ୍କ ସନ୍ତତି ହେଲେ ଯେତେ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ଏଜଗତେ ।୧୭।
ଏକ ଦମ୍ପତିର ଜନ୍ମଲେ । ତେଣୁସେ ଏକଜାତି ହେଲେ ।୧୮।
ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗକର । ସେ ଦୁଇ ଜଣ ମନକାର ।୧୯।
ଆବର ଯେତେ ତାଙ୍କ ସୁତେ । ଆଜ୍ଞା ଭର୍ତ୍ତିଲେ ନାନାମତେ ।୨୦।

ଉହ୍ନଂରୁ ଉପଜଲା ପାପ । ସମସ୍ତ ଜଗତ ସନ୍ତାପ । ୬୧ ।
ତେଣୁ ପାଇଲେ ଅଧୋଗତି । ହବା ଅଦମ ଢା ସନ୍ତତି । ୬୨ ।
ଢା ଦେଖି ଅନାଦ ଈଶ୍ୱର । ମନରେ କଲେ ସେ ବଗ୍ଧର । ୬୩ ।
ପାପ ଆଚରି ସବଂଜନ । ନରକେ ହୋଇଲେ ପତନ । ୬୪ ।
ଯହ୍ନଂରେ ଦୁଃଖ ଅଗଣଣା । ଦାରୁଣ ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା । ୬୫ ।
ଅନନ୍ତ କାଲର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ଢାହା ସହ୍ନବେ ଏକେମନ୍ତେ । ୬୬ ।
ଏତେ ବଗ୍ଧର ଦଯ୍ୟାମଯ୍ୟ । ସୃଜଲେ ଜ୍ଞାଣର ଉପାଯ୍ୟ । ୬୭ ।
ବୋଲନ୍ତୁ ଶୁଣ ନରନାର । ଆମ୍ଭର ଅଜ୍ଞା ଉଙ୍ଗ କର । ୬୮ ।
ପାପ ଆଚର ଦୁଷ୍ଟ ପଣୁ । ଘୋର ନରକେଗଲ ତେଣୁ । ୬୯ ।
ଘୋର ଯାତନା ଦୁଃଖଯୋଗ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଢାର ଭୋଗ । ୭୦ ।
ଯଦି ଏଥିର ପରିତ୍ରାଣ । ପ୍ରାପ୍ତି ନମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ମନ । ୭୧ ।
ଦ୍ୱିତୀଯ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଯେ ଆମ୍ଭର । ତେବେ ଢାଦୃଢ଼ ମନେ ଧର । ୭୨ ।
ଯେ ପାପ କ୍ଷଯ୍ୟାର୍ଥେ ଉଚିତ । ଅଝଇ ପୂର୍ଣ ପ୍ରାଯ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ । ୭୩ ।
ସେ ପ୍ରାଯ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତେ । କର ଏକାନ୍ତେ ଦୃଢମତେ । ୭୪ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ଭୂମି ନାନା ଧନ । ଯେବେ କରିବ ତୁମ୍ଭେ ଦାନ । ୭୫ ।
ପାପର ସମାନ ନୋହିବ । ବ୍ୟର୍ଥରେ ଢାହା ଆଚରିବ । ୭୬ ।
ଈଶ୍ୱର ମନାଦ୍ରବ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ । କାହିଁ ପାଇବ ମହା ମୂଲ୍ୟ । ୭୭ ।
କେମନ୍ତେ ଢାର ପ୍ରାଯ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ । ହେବ କହିଲୁଁ ଏହା ସତ୍ୟ । ୭୮ ।
ଯହ୍ନଂରେ ପାଇବ ନସ୍କୃତ୍ତ । କହିଦା ଶୁଣ ଦେଇମତ୍ତ । ୭୯ ।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ଦଯ୍ୟାର ସାଗର । ହୋଇଲେ ନରଅବତାର । ୮୦ ।
ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଭବକ୍ତାର ବାକ୍ୟରେ । ଜନ୍ମଲେ ସେହି ଅନୁସାରେ । ୮୧ ।
ସେମାନେ କହିଥିଲେ ପୂର୍ବେ । କନ୍ୟାଉଦରେ ଜାତ ହେବେ । ୮୨ ।
ସେ ସବଂ ଢାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ପୁସ୍ତକେ କଲେ ବିବରଣ । ୮୩ ।
ମାଥିଉ ମାର୍କ ଲୂକ ପୁଣ । ଯୋହନ ଆଦ ବାରଜଣ । ୮୪ ।
ମହାତ୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ଥାନ୍ତୁ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ସେ ଅଟନ୍ତୁ । ୮୫ ।

ତାମଧ୍ୟେ ଆଦ୍ୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଜଗ । ରଚିଲେ ମଙ୍ଗଳ ଆଖ୍ୟାନ । ୪୭ ।
ଅଦ୍ଭୁତ କର୍ମମାନ ଯେତେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କରିଲେ ଏଜଗତେ । ୪୭ ।
ଦେଖିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ । ପୁସ୍ତକେ ରଚିଲେ ତାନେଇ । ୪୮ ।
ଜନ୍ମ କର୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଉତ୍ଥାନ । ଏଥଦ ତାଙ୍କ କର୍ମମାନ । ୪୯ ।
ପୁଣି ଗମନ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ । ଲେଖିଲେ ବସ୍ତାରତ କରି । ୫୦ ।
ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ଅବନୀରେ । ଜନ୍ମିଲେ କନ୍ୟାର ଗର୍ଭରେ । ୫୧ ।
ନାମ ବହିଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ପାପି ଜନମନ୍କୁ ତାଙ୍କ କଷ୍ଟ । ୫୨ ।
ଜଘନେ ପାପିଙ୍କ ଜନ୍ତ୍ରଣା । ଦେଖି ପ୍ରକାଶିଲେ କରୁଣା । ୫୩ ।
ସବଙ୍କ ଘାପ ଦେହେ ବହି । ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣା ମାନ ସହି । ୫୪ ।
ପାପିଙ୍କି କଲେ ସ୍ୱର୍ଗଭାଗୀ । ତାଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅପେଭୋଗି । ୫୫ ।
ତହିଁରେ ତେଜି କଲେବର । ରହିଲେ କବର ଭିତର । ୫୬ ।
ଏମନ୍ତ ନଇ ଦେହ ଧର । ପାପିଙ୍କ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କର । ୫୭ ।
ପୁଣି ଉନ୍ନଦନ ଉତ୍ତାର । ଉଠିଲେ କବର ଭିତର । ୫୮ ।
ଦୃଢ଼ ବଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କଠାରେ । ଯେକରେ ନୂତନ ମନରେ । ୫୯ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସେହି । ନରଙ୍କ ଉଦ୍ଧାରଣ ତହିଁ । ୬୦ ।
ନୋହିଲେ ନୋହିବ ନସ୍ତାର । ନାହିଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ଆବର । ୬୧ ।
ଯେବେ ନସ୍ତାରେ ଅଛ ମନ । ବଶ୍ୱର ଏଥି କର ଯତ୍ନ । ୬୨ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଚରିତ୍ର । ଭାଷାରେ ହୋଇଲା ରଚିତ । ୬୩ ।
ଗ୍ରୀକାଦି ଭାଷାରେ ସମସ୍ତ । ଯେ ସବୁ ଥିଲା ନାନା ଗ୍ରନ୍ଥ । ୬୪ ।
ତହିଁର ଇଂରଜି ଭାଷାରେ । ତହିଁର ଓଡିଶା ବାକ୍ୟରେ । ୬୫ ।
ଏମନ୍ତ ପାପିଙ୍କ ଉପାୟ । ନାମେ ଶ୍ରୀଖ୍ରୀଷ୍ଟଚରିତ୍ରୋଦୟ । ୬୬ ।
ଏଣେ ସୁଜନେ ଦଅ ମନ । ବୁଝିବ ଶ୍ରୀଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଖ୍ୟାନ । ୬୭ ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୁମର । ଅଟନ୍ତି ଜଗତେ ପ୍ରଖ୍ୟର ।୧।
କେବଳ ଅଂଶେ ପୁରୁଙ୍କର । ନାହି ପ୍ରଭେଦ ନରନ୍ତର ।୨।
ଆପେ ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତିଧର । କ୍ଷୁଦ୍ର କର୍ମକୁ ଅଙ୍ଗିକାର ।୩।
ସାମାନ୍ୟ ନର ପ୍ରାଣି ସେହି । ସଂସାରେ ଅବତାର ହୋଇ ।୪।
ମନୁଷ୍ୟ ଭାବ ଈଶ୍ୱରତା । ବହିଲେ ଜଗତର କର୍ତ୍ତା ।୫।
ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମର ବୃତାନ୍ତ । ବସ୍ତାର ଗ୍ରନ୍ଥ ଲୁକକୃତ ।୬।
ନାମ ମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ୟର । ପ୍ରଥମ ପବ ଯେ ତାହାର ।୭।
ବଶେଷେ ଲେଖା ଯା ଅଛଇ । ଶୁଣ ସମସ୍ତେ ମନ ଦେଇ ।୮।
ଯୁସଫ ନାମେ ଏକ ନର । ଦାଉଦବଂଶେ ଜନ୍ମ ତାର ।୯।
ଗାଲ୍ଲି ଦେଶ ନାଜରେତ । ନଗରେ କନ୍ୟାର ସଂଗତ ।୧୦।
ବବାହ ନମନ୍ତେ ବାଗ୍ଦତ୍ତ । ମାରଆ ନାମରେ ବଖ୍ୟାତ୍ତା ।୧୧।
ଏମନ୍ତେ ଷଷ୍ଠ ମାସଗତ । ତା ପାଖେ ଦୂତ ଉପସ୍ଥିତ ।୧୨।
ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ସେ ପ୍ରେରିତ । ଗାବ୍ରଏଲ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ।୧୩।
କହେ ମାରଆଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତେ । ଶୁଣ ଈଶ୍ୱରାନୁଗ୍ରହତେ ।୧୪।
ହେଉ ସୁମଙ୍ଗଳ ତୁମ୍ଭର । ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯିହୁହା ଈଶ୍ୱର ।୧୫।
ସେହି ତୋସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତୁରହି । ନାଶ୍ଚଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଧନ୍ୟା ତୁହି ।୧୬।
ସେ ତାକୁ ଦେଖି ତାର କଥା । ଶୁଣି ପାଇଲା ମନେ ବ୍ୟଥା ।୧୭।
ଚିନ୍ତାଇ ହୋଇ ସେ କାତର । ଏକେଇଁ ଶୁଭ ସମାଗ୍ୟର ।୧୮।
ସେ ଦୂତ କହେ ଗୋ ମାରୟେ । ମନେ ନକର ତୁମ୍ଭେ ଭୟେ ।୧୯।
ହୋଇ ଈଶ୍ୱରାନୁଗ୍ରହିଣୀ । ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବ ଗର୍ଭବତ୍ତୀ ।୨୦।
ଅପୂର୍ବ ପୁତ୍ର ପ୍ରସବବ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ରଖିବ ।୨୧।

ହୋଇବେ ସେ ମହତ୍ମା ଯୁଡ । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ହେବେ ଖ୍ୟାତ । ୩୩
ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯିହୁହା ଈଶ୍ୱର । ପିତା ଅଟନ୍ତି ତାହାଙ୍କର । ୩୩
ଦେବେ ଦାଉଦ ସିଂହାସନ । ଯାକୁବ ବଂଶ ଉପରେଣ । ୩୪ ॥
ସଦାନନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ତାହାଙ୍କର । ଶେଷ ନୋହିବ ରାଜତ୍ୱର । ୩୫ ॥
ମାରିୟା ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ । ଦୂତକୁ କହିଲା ବଚନ । ୩୬ ॥
ଆମ୍ଭେ ପୁରୁଷ ନ ଜାଣି । କେମନ୍ତେ ସମ୍ଭବେ ଏହାପୁଣି । ୩୭
ତା ଶୁଣି କହିଲା ସେ ଦୂତ । ଶୁଣଗୋ ତାହାର ବୃତ୍ତନ୍ତ । ୩୮ ॥
ଧର୍ମ ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭରେ ଆସି । ଅନନ୍ତ ପରାକ୍ରମ ରାଶି । ୩୯ ॥
କରବେ ତୁମ୍ଭପରେ ଛାୟା । ଏହ୍ନ ଜନ୍ମନ୍ତେ ଗୋ ମାରିଆ । ୪୦ ॥
ଧର୍ମ ପଦାର୍ଥ ତୁମ୍ଭଗର୍ଭେ । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ଜାତ ହେବେ । ୪୧ ॥
ବେଥଲିହମ ନଗରରେ । ଯୀଶୁ ଜନ୍ମିବେ ଅନନ୍ତରେ । ୪୩
ଈଶ୍ୱର ଆଦେଶେ ଏକଥା । ପୂର୍ବକାଲେଭବିଷ୍ୟଦ୍ଭବ୍ତକ୍ତା । ୪୩
ସେମାନେ ଥିଲେ ଯାହା ଭସି । ଏବେ ଘଟିଲା ତାହା ଆସି । ୪୪
ଯେ ହେତୁ ସେହ୍ନ ସମୟରେ । ବେଥଲିହମ ନଗରରେ । ୪୫ ॥
ଯୁସଫ ମାରିଆ ନ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଯିବାକୁ ହୋଇଲା । ୪୬
ତାହାର ବଂଶେଷ ବୃତ୍ତନ୍ତ । ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଗ୍ରନ୍ଥ । ୪୭ ॥
ତହିଁରେ ଲେଖା ଅଛି ଯାହା । ଏଥିରେ କହିଁ ଅଛି ତାହା । ୪୮ ॥
ସେହ୍ନ ସମୟେ ସବଦେଶ । ଜନ ସଂଖ୍ୟ ପାଇ ଆଦେଶ । ୪୯ ॥
ଦେଲା ଆଗଷ୍ଟ କାଇସର । ପ୍ରଥମ ତାଙ୍କ ଏବେଭର । ୫୦ ॥
ସେହ୍ନ କାଳରେ ସବଜନରେ । ଆପଣା ଆପଣା ନଗରେ । ୫୧ ॥
ଗଲେ ନାମ ଲେଖି ଦେବାରେ । ନିଜର କୁଳ ଅନୁସାରେ । ୫୨ ॥
ଗାଳଲି ନଗର ପ୍ରଦେଶି । ଯୁସଫ ହୋଇଲା ପ୍ରବାସି । ୫୩ ॥
ଏଣୁ ଦାଉଦର ନଗରେ । ବେଥଲିହମ ନାମ ଧରେ । ୫୪ ॥
ଆପଣା ନାମ ଲେଖା ପାଇ । ସେଠାକୁ କେତେଦୂର ଯାଇ । ୫୫ ॥
ବାଗତ ଭାର୍ଯ୍ୟା ତା ସଙ୍ଗତ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ନାରୀ ଗର୍ଭବତୀ । ୫୬ ॥

ଯେଣୁ ଦାଉଦ ବଂଶଜାତ । ଥିଲା ପରଜନ ନଯୂଚ । ୪୭ ।
ତହିଁ ସେମାନେ ଥାନ୍ତେ ପୁଣ । ସମୟ ହୋଇଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ । ୪୮ ।
ଉଦର ବେଦନା ସହିତ । ପ୍ରସବ କାଳ ଉପସ୍ଥିତ । ୪୯ ।
ତହିଁ ସେ ପୁତ୍ର ପ୍ରସବଲା । ତାହାକୁ ବସ୍ତ୍ରେ ଗୁଡାଇଲା । ୫୦ ।
ଜାତ ଅପୂର୍ବ ପୁତ୍ର ତାର । ଥୋଇଲା ଉଙ୍ଗାର ଉତର । ୫୧ ।
ଯେଣୁ ବାସ ସେମାନଙ୍କର । ନ ଥିଲା ସରାଇ ଗୃହର । ୫୨ ।
ସେହି ପ୍ରଦେଶର ପଦାରେ । ଥୋକେ ରଖୁଆଳସେଠାରେ । ୫୩
ଯେ ଯାହା ପଶୁ ରଖ ମାନେ । ଜଗିଯେ ଥିଲେ ସାବଧାନେ । ୫୪ ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତ । ଅସି ହୋଇଲା ଉପସ୍ଥିତ । ୫୫ ।
ସେମାନଙ୍କର ଚାରପାଶ । ଈଶ୍ୱର ତେଜରେ ପ୍ରକାଶ । ୫୬ ।
ଦେଖି ସେ ହେଲେ ଭୟଯୁତ । ତା ଦେଖି କହିଲ ସେ ଦୂତ । ୫୭ ।
ମନରେ ଭୟ ନ କରଣ । ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ଶୁଣ । ୫୮ ।
ଯେ ମହା ଆନନ୍ଦଦାୟକ । ଯହିଁ ତରବେ ସବଲୋକ । ୫୯ ।
ଲୋକଙ୍କ ସୁମଙ୍ଗଳ ପୁଣ । ଯହିଁର ହେବ ତାହା ଶୁଣ । ୬୦ ।
ଆଜ୍ଞ ଦାଉଦ ବଂଶେ ଦେଖ । ଜନ୍ମଲେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଏକ । ୬୧ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟନାମ । ଶୁଣ ହେ ତାହାଙ୍କର ଚିହ୍ନ । ୬୨ ।
ବସ୍ତ୍ରରେ ଜଡିତ ଶଶୁର । ଶୟନ ଉଙ୍ଗାର ଉତର । ୬୩ ।
ସେହି ବାଲକ ତୁମ୍ଭେମାନେ । ଦେଖିବ ଶୁଣ ସାବଧାନେ । ୬୪ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସେ ସ୍ଥାନେ । ମିଳିଲେ ସ୍ତବକାରମାନେ । ୬୫ ।
ସ୍ୱର୍ଗର ବାହିନୀ ପ୍ରକାଶ । ସେ ଦୂତ କଉରେ ପ୍ରବେଶ । ୬୬ ।
ହେଉ ଗୌରବ ଈଶ୍ୱରର । ସଦା ସୁଶାନ୍ତ ପୃଥିବୀର । ୬୭ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି ସୁମଙ୍ଗଳ । ଉଚ୍ଚେ କହନ୍ତି ସେ ସକଳ । ୬୮ ।
ଏହ୍ନେ ମିଳିଲେ ଅକସ୍ମାତ । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ସେହି ଦୂତ । ୬୯ ।
ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବେଗେ ଚଲିଗଲେ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ରଖୁଆଳେ । ୭୦ ।
କହନ୍ତି ଏକକୁ ଆରେକ । ଆସହୋ ଆମ୍ଭେ ସବଲୋକ । ୭୧ ।

ଜଣାଇଛନ୍ତି ପୂର୍ବେ ଅବା । ଈଶ୍ୱର କୃତ କର୍ମ ଯେବା ।୭୬।
ବେଥଲିହମ ନଗରକୁ । ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତାହା ଦେଖୁଁ ।୭୩।
ଏମନ୍ତେ ପ୍ରବେଶି ସେଠାରେ । ଦେଖିଲେ ଗଙ୍ଗାର ଭିତରେ ।୭୪
ଅଙ୍ଗେ ବେଷ୍ଟିତ ବସ୍ତ୍ର ହୋଇ । ଏକ ବାଳକ ଅଛନ୍ତି ଶୋଇ । ୭୫।
ଯୁସଫ ମାରୟା ସେଠାରେ । ପୁଣି ଦେଖିଲେ ରଖୁଆଳେ ।୭୭।
ପୂର୍ବେ ବାଳକର ବୃତାନ୍ତ । ସେ ଦୂତ କହିଲେ ଯେମନ୍ତ । ୭୭ ।
ତାହା ସେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦେ । ପ୍ରକାଶକଲେ ଲୋକ ବୃନ୍ଦେ ।୭୮।
ଶୁଣି ସେ ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତନ୍ତ । ସକଳେ ହୋଇଲେ ଚକିତ । ୭୯ ।
ମାରୟା ମନେ ମନେ ଗୁଣି । କ ଭାବ ଏହାର କ ଜାଣି । ୮୦ ।
ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତନ୍ତ ଯେମନ୍ତେ । ମନେ ରଖିଲା ଦୃଢ ମତେ । ୮୧ ।
ପୂର୍ବେ ଈଶ୍ୱର ଦୃଢ ବାଣୀ । କର୍ଣରେ ଥିଲେ ଯାହା ଶୁଣି ।୮୨।
ତେମନ୍ତେ ଦେଖି ବେନଡୋଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରଖୁଆଲେ । ୮୩ ।
ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ ଶୁଣି । ପ୍ରଶଂସା ସ୍ତବ ମନେ ଗୁଣି । ୮୪ ।
ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ମନେ । ବାହୁଡ ଗଲେ ଯେ ଯାସ୍ଥାନେ ।୮୫

୩ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଶୁଣ ଯୀଶୁର ଏବେ ତତ୍ତ୍ୱ । ଭବଷ୍ୟତ୍ତ ବାକ୍ୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ୧ ।
ଲୋକ ଚକ୍ଷୁରେ ପୁଣି ସାନ୍ଧ । ହେଉଛି ପ୍ରକାଶ ଏସନ । ୨ ।
ଯେଶୁ ଦୀନ ହୀନଙ୍କ ଉପର । ଗୁହାଲେ ହେଲେ ଅବତର । ୩ ।
ଜନ୍ମିବା ମାତ୍ରେ ଦେଖ ପୁଣି । ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ କଥା ଶୁଣି । ୪ ।
ଦର୍ଶନ ନମନ୍ତେ ଅଇଲେ । ପ୍ରଥମ ପଶୁ ରଖୁଆଲେ । ୫ ।
ପୁଣି ତାହାର ଅନ୍ତେ ଦେଖ । ଥୋକାଏ ପୁଙ୍କ ଦେଶଲୋକ । ୬ ।
ମାନ୍ୟସେ ଜ୍ୟୋତିଷ ପଣ୍ଡିତ । ନୂଆ ଅସମ୍ଭବ ନକ୍ଷତ୍ର । ୭ ।
ଗୋଟିଏ ଦେଶିଣ ଜାଣିଲେ । ନଶ୍ଚୟେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜନ୍ମ ହେଲେ । ୮ ।

ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଆଶେ । ଅସି ମିଳିଲେ ତାଙ୍କ ପାସେ ।୯।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୂତେ । ଈଶ୍ୱର ସେବକ ସମସ୍ତେ ।୧୦।
ପରମ ଆନନ୍ଦତ ହୋଇ । ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ ଗାଇ ।୧୧।
ମନୁଷ୍ୟ ଅସିବାଦ ବାଣୀ । କଲେସେ ଜୟ୍ ଜୟ୍ ଧ୍ୱନ ।୧୨।
ଯିହୁଦା ଦେଶେ ଯୀଶୁଜାତ । ଯିହୁଦୀ ଲୋକେ ନାମଖ୍ୟାତ ।୧୩।
ଯେହ୍ନେ ଯିହୁଦୀ ଲୋକେ ବସ୍ତ୍ର । ଈଶ୍ୱର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।୧୪।
ତେମନ୍ତ ତାଙ୍କ ଆଦ୍ୟଜ୍ଞ । ସୁନ୍ନତକ୍ରିୟା କଲେ ତେଣୁ ।୧୫।
ଦୂତ ବରଗି ଭଗବାନ । ଆଦେଶ କଲେ ଯେଉଁନାମ ।୧୬।
ତାହା ହେଲା ନାମକରଣ । ଏଥୁ ଉତ୍ତର୍ କଥା ଶୁଣ ।୧୭।
ଖ୍ରୀଲିଶ ଦନର ଉତ୍ତରେ । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଘରେ ।୧୮।
ତାହାଙ୍କ ମାତା ତାଙ୍କୁ ଯେନ । ଈଶ୍ୱର ପୂଜା ଅର୍ଥେ ପୁଣି ।୧୯।
ପ୍ରବେଶ ଦେଉଲ ଭିତରେ । ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସେଠାରେ ।୨୦।
ପ୍ରବେଶ ଏକ ବୃଦ୍ଧଜନ । ନାମ ତାହାର ଶିମିୟୋନ । ୨୧।
ଧାର୍ମିକ ସତ୍ୟବାଦୀ ସେହ୍ନ । ତାକୁ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ କହ୍ନ ।୨୨।
ଦେଖିବ ଦେହତ୍ୟାଗ ପୁଙ୍କେ । ଜ୍ଞାଣଜର୍ତ୍ତାକୁ ନଶ୍ଚେ ତୁମ୍ଭେ ।୨୩।
ତେଣୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୋଳେ ନେଇ । ଈଶ୍ୱର ଉଦ୍ଦେଶେ କହିଇ ।୨୪।
ଆପଣା ବାକ୍ୟାନୁସାର । ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଆହେ ଈଶ୍ୱର ।୨୫।
ମେଲଣି କରିଛ ସନ୍ତୋଷ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯେନ ନଜ ଦାସ ।୨୬।
ଯେଣୁ ଭିନ୍ନ ଦେଶ ଲୋକର । ଦପ୍ତିମନ୍ତ ହେ କରବାର ।୨୭।
ଜ୍ୟୋତିର ନମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର । ଇଶ୍ରାଏଲ ଦେଶ ଲୋକର ।୨୮।
ଗୌରବ ହେବାର ନମନ୍ତେ । ତୁମ୍ଭେ ସବଲୋକ ଅଗ୍ରତେ ।୨୯।
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛ ଯେ ଜ୍ଞାଣ । ଦେଖିଛୁ ଆମ୍ଭର ନୟନ ।୩୦।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଈଶ୍ୱରର । ସ୍ତବ ଆରମ୍ଭିଲା ଅପାର ।୩୧
ତହିଁର ଅନନ୍ତରେ ପୁଣ । ଯିହୁଦା ଦେଶର ସ୍ତ୍ରୀଜନ ।୩୨।
ହେରେଦ ଉପାତର ଭଯେ୍ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯେନ ବାପମାଯେ୍ ।୩୩।

ମିଶ୍ର ଦେଶକୁ ପଳାଇଲେ । ଏମନ୍ତେ ପୁଣି କେତେ କାଳେ ।୩୪।
ହୁଅନ୍ତେ ହେରୋଦ ବନାଶ । ବାହୁଡ଼ ଆପଣାର ଦେଶ ।୩୫।
ଅସି ନାଜରେଥ ନଗର । ବାସ ସେକଲେ ପୁନଃବାର ।୩୬।
ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଫେରୋଶ । ସେ ମିଶର ଦେଶୀୟ ରାଜନ ।୩୭।
ବାସହୁଠାରୁ ପୁଣି ଚାର । ଯିହୁଦାମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ।୩୮।
ହୋଇ ଥିଲା ଚାହୁରଣାର୍ଥେ । ଯିହୁଦା ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟେ ।୩୯।
କସ୍ତାର ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି । ସ୍ଥାପିଲେ ଏକ ପଦ୍ଧ ବସ୍ତୁ ।୪୦।
ଯୀଶୁ ସେ ଯାଏାର ଛଳରେ । ବସ୍ତୁସ ଦ୍ୱାଦସ ବତ୍ସରେ ।୪୧।
ଯିରୁସାଲମ୍ନ ନଗରରେ । ଗଲେ ପିତାମାତା ସଂଗରେ ।୪୨।
ପଦ୍ଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଅନ୍ତେ । ମାରଆ ଯୁସଫ ସଙ୍ଗତେ ।୪୩।
ଆସନ୍ତେ ଆପଣା ଗୃହକୁ । ସଙ୍ଗେ ନ ଦେଖିଲେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ।୪୪।
କେତେହେଁ ବାଟ ଥିଲେ ଯାଇ । ଫେରଲେ ଶୋକାକୁଳ ହୋଇ ।୪୫।
ନଗରେ ସେ ଯିରୁଶାଲମେ । ଅସି ଖୋଜଲେ ନାନା ସ୍ଥାନେ ।୪୬।
ବହୁତ କାଉରେ ଗୋଉନ୍ତେ । ଭେଟିଲେ ଜନ୍ମଦନ ଅନ୍ତେ ।୪୭।
ଈଶ୍ୱର ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ । ଧର୍ମୀଯଦେଶଙ୍କ ସଭାରେ ।୪୮।
ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସଙ୍ଗ ବଚ୍ଛର । ପୁଣି ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ପଚ୍ଛର ।୪୯।
ବୁଦ୍ଧି ବବେକ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ । ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖି ସଭାଜନ ।୫୦।
ସମସ୍ତେ ବସ୍ମୟ ମନରେ । ଯୁସଫ ମାରୟା ସେଠାରେ ।୫୧।
ପ୍ରବେଶ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନ । ସେଠାରୁ ବାହୁଡଲେ ପୁଣି ।୫୨।
ଅସି ନାଜରେଥ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସହରେ ।୫୩।
ପୁଣି ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ସେ । ରହିଲେ ମାତାପିତା ବସେ ।୫୪।
ପାଳକ ପିତାର ଯେଧର୍ମ । ବ୍ୟବସା ବତାଇର କର୍ମ ।୫୫।
ସେକର୍ମ କରି ସେହି ପୁଣି । ପୋଶିଲେ ପିଅର ଜନନୀ ।୫୬।
ଏମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦନୁଜନ୍ତ । ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲେ ଦେହଜ୍ଞାନ ।୫୭।

ଈଶ୍ୱର ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର । ହୋଇଲେ ପ୍ରୀତି ପାତ୍ରବର ।୪୮।
ଅଠର ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ସେ ନଗରେ ରହି ଏମନ୍ତେ ।୪୯।

---

୬ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ପ୍ରଥମାବସ୍ଥା ଆଚରଣ । ଶୁଣ ତାହାଙ୍କ ନମ୍ରପଣ ।୧।
ଶୁଶୀଳତାଦ ଗୁଣକେତେ । ଉତ୍କୃଷ୍ଟତା ବୁଝ ଏମନ୍ତେ ।୨।
ଆପଣା ନାମ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର । ବଢିବା ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କାର ।୩।
ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଚ୍ଛ ଇଚ୍ଛା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥେ ସେହ୍ନ ବାଞ୍ଛା ।୪।
ନାନା ପ୍ରକାର ଚତୁରତା । କପଟା ନ୍ୟାୟ ମିଥ୍ୟାକଥା ।୫।
ତାଡଣା ଅବା ଦୁଃଖପଣ । କରଣ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମ ।୬।
ଯାର ବାସନା ନୋହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ଖେଦକରେ ଅନୁକ୍ଷଣ ।୭।
କେତେ କରନ୍ତି ହାହାକାର । ମନରେ କାହିଁ ସୁଖ ତାର ।୮।
ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ ଭାଇ । ଯୀଶୁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ।୯।
ଯହିଁ ଯଶ ଅବା ପ୍ରଶଂସା । ତହିଁରେ ନାହିଁ କିଛୁ ଆଶା ।୧୦।
ଏନ୍ଦ୍ର ତିରଶ ବର୍ଷ ଯାଏଁ । ବତାଇ ତନୟର ପ୍ରାଏଁ ।୧୧।
ହୋଇଣ ଲୋକରେ ପ୍ରଖର । ରହିଲେ ଯେହ୍ନେ କ୍ଷୁଦ୍ରନର ।୧୨।
ଆଉ ସେ ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ । ଥିଲେ କେତେ ବଡ ପଣରେ ।୧୩।
ତହିଁଉତ୍ତାରେ ବା କେମନ୍ତ । ହୋଇଲେ ଘୃଣ ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ ।୧୪।
ବଶେଷରୂପେ ଏହା ଯେବେ । ବତ୍ସର କର ପୁଣି ତେବେ ।୧୫।
ତାଙ୍କ ନମ୍ରତା ଗୁଣ ସବୁ । ଆଉ ଅଧିକ ପ୍ରକାଶିବ ।୧୬।
ଯେଣୁ ପାଦପିଠ ଧରଣୀ । ସ୍ୱର୍ଗ ତା ସିଂହାସନ ପୁଣି ।୧୭।
ଅଗଣ୍ୟ ପୃଥିବୀର ଲୋକେ । ଫଙ୍ଗଙ୍ଗ ପ୍ରାଏଁ ଛନ୍ତି ପାଖେ ।୧୮।
ଯେ ଯୀଶୁ ଅଟନ୍ତି ଏମନ୍ତ । ସେ ହୋଇ ନର ଦେହଧରନ୍ତ ।୧୯।
କଲେ ଯେ ପୃଥିବୀରେ ବାସ । ଏଥି ଅଧିକ ଆଉ କସ ।୨୦।

ନମ୍ରତା ଅଛି ଏଭୁବନେ । ବଶ୍ୟର ଦେଖ ପ୍ରାଣିମାନେ । ୧୧ ।
ଏବେ ଜଗତ ମଧ୍ୟ ସେହ୍ନ । ସଦୋପଦେଶ କର୍ତ୍ତାହୋଇ । ୧୩ ।
କର ଯେମନ୍ତ ଆଚରଣ । ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଗୁଣ । ୧୩ ।
କାଳଯାପଣ କଲେ ପ୍ରଭୁ । ସଂକ୍ଷେପେ ଲେଖୁ ତାହା ସବୁ । ୧୪ ।

---

୫ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯେକାଳରେ ଯୀଶୁ ଉଦ୍ଭବ । ଉପଦେଶ ପଦେ ନଯୁକ୍ତ । ୧ ।
କାପ୍ତାର ଚୁଲ୍ଲି ସେ ସମୟେ । ଧର୍ମ ଅଗ୍ନି ପ୍ରକଟ ହୋଏ । ୨ ।
ତାଙ୍କ ମସ୍ତକେ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ପୁଣି ଆକାଶ ବାଣୀ ହେଲେ । ୩ ।
ଆମ୍ଭର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଏହ୍ନ । ଆମ୍ଭ ପରମ ତୋଷ ଯହ୍ନ । ୪ ।
ବଶେଷରୂପେ ଏଥୁ ଅନ୍ତେ । ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଅର୍ଥେ । ୫ ।
ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହେଲେ ଯୀଶୁ ଶୁଣ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥେ ପରତ୍ରାଣ । ୬ ।
ହେବେ ସବୁ ଭବେ ନାଏକ । ଦୁଃଖୀତ ଦେଖି ପରଦୁଃଖ । ୭ ।
ଶୟତାନରେ ପଲ୍ଲକ୍ଷିତ । ହୋଇଲେ ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ । ୮ ।
ତାହାର ସଙ୍ଗତେ ସମର । କଲେ ପୁଣି ଏକ ପ୍ରକାର । ୯ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ହେଲେ ଜୟୀ । ପରସ୍ତ ଶୟତାନ ଦେଇ । ୧୦ ।
ନାନା ପ୍ରକାରେ ଲୋଭମାନ । ତାକୁ ଦେଖାଇ ଶୟତାନ । ୧୧ ।
ପରସ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ୟମ । କଲା ଅଶେଷ ବଶେଷଣ । ୧୨ ।
ପଚ୍ଛେ ହେଲା ଆପେ ପରସ୍ତ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୋହିଲା ମନୋରଥ । ୧୩ ।
କଠୀଣ ପଲ୍ଲକ୍ଷା ଏମନ୍ତେ । ଯୀଶୁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତେ । ୧୪ ।
ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତଗଣ । ସେବଲେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ । ୧୫ ।
ଯୀଶୁ ସ୍ୱଦେଶେ ଅନନ୍ତରେ । ବାହୁଡ ଅଇଲା ଉତ୍ତରେ । ୧୬ ।
ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସେବକ । ନାମରେ ଯୋହନ ଉବକ । ୧୭ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧାର୍ମିକ ସେ ଅଟେ । ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ନକଟେ । ୧୮ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଲା । ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ କହିଲା ।୧୯।
ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ସମାଚାର । ଅଭୂତ ଗୁଣ ତାହାଙ୍କର ।୨୦।
ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ହେବା ଅର୍ଥେ । ନକଟେ ଅଇଲେ ବହୁତ ।୨୧।
ଏଣୁ ଏସ୍ଥାନେ କହି ଶୁଣ । ପ୍ରଥମ ଯେକା ଶିଷ୍ୟଗଣ ।୨୨।
ତାହାଙ୍କମଧ୍ୟେ ଆନ୍ଦ୍ରୁ ପୁଣି । ପିତର ଫିଲପ ଯୋହନ ।୨୩।
ନତାନାଏଲ୍‌ାଦ କେତେକ । ସଂଗତେ ଯେନ ଶିଷ୍ୟଲୋକ ।୨୪।
ଗାଲଲ୍ଲିଦେଶର ମଧ୍ୟରେ । କାନା ନାମକ ନଗରରେ ।୨୫।
ଯେନ ବବାହ ନମନ୍ତ୍ରଣ । ସହରେ କଲେ ସେ ଗମନ ।୨୬।
ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସେହି ସ୍ଥାନେ । ଯେକାଳେ ବସିଲେ ଭୋଜନେ ।୨୭।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗୁଣ ଅଧଣାର । ପ୍ରକାଶ ଅର୍ଥେ ସେହିଠାରେ ।୨୮।
କଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏକ କର୍ମ । ତାହାର ଯେବା ବିବରଣ ।୨୯।
ଅଛୁ ମଙ୍ଗଲସମାଚାରେ । ଯୋହନରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ।୩୦।
ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟା ଅଦ୍ୟନ୍ତେ । ଏକାଦଶପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।୩୧।
ତାହା କହିବା ଏବେ ଶୁଣ । ତୃତୀୟ ଦିବସରେ ପୁଣ ।୩୨।
ଗାଲଲ୍ଲିସ୍ଥ କାନାନଗରେ । ବିବାହ ହେଲା ଯେକାଳରେ ।୩୩।
ଯୀଶୁଙ୍କ ମାତା ସେଠାବରେ । ଶିଷ୍ୟ ସହିତେ ଯୀଶୁ ଥିଲେ ।୩୪।
ଥିଲେ ବିବାହ ନମନ୍ତ୍ରଣେ । ସମାତା ସଶିଷ୍ୟ ଆସଣେ ।୩୫।
ଏଣୁ ନ ଅଣ୍ଟି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ଯୀଶୁର ମାତା ହୋଇ ଦାସ ।୩୬।
ଯୀଶୁକୁଂ ବଚନ କହିଇ । ତାହାଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ନାହିଁ ।୩୭।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ତାକୁଂ ପୁଣି । ହେ ନାର ଶୁଣ ମୋରବାଣୀ ।୩୮।
ତୁମ୍ଭରେ କ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭର । ଏବେ ସମୟ ନୋହେ ମୋର ।୩୯।
ଦାସମାନକୁଂ ତାଙ୍କ ମାତା । ବୋଲଇ ଶୁଣ ମୋର କଥା ।୪୦।
ତୁମ୍ଭକୁ କହନ୍ତି ସେ ଯାହା । ତତ୍ଷଣେ କର ତୁମ୍ଭେ ତାହା ।୪୧।
ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଆଗର । ଶୁଚି କରିବା ଅନୁସାର ।୪୨।
ପଥର ନର୍ମିତ ଯାହାଲା । ଛଅଗୋଟା ସେହିପରେ ଥିଲା ।୪୩।

ତାହାର ଏକେ ଏକେ ପୁଣି । ତାଙ୍କୁଡେ ତନ୍ନମଣପାଣି । ୪୪ ।
ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ । ବେଗେ ପୁରଅ ଏହାଜଲେ । ୪୫ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତାହା ଜଳେ । ଯୀଶୁର ବାକ୍ୟେ ପୁରାଇଲେ । ୪୬ ।
ଏଥୁଉତ୍ତାରେ ପୁଣି ସେହ୍ନ । କହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ନହଂ । ୪୭ ।
ତାହାଲ୍ଲ ଡାଲି ଏକେ ଏକେ । ସମର୍ପି ନେଇ କର୍ତ୍ତା ପାଖେ । ୪୮ ।
ତହୁଁ ସେନେଇ ଦେଲେ ବେଗେ । ନମସ୍କାର କର୍ତ୍ତାର ଆଗେ । ୪୯ ।
ସେ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ହେବା ପାଣି । ଯେ ଦାସମାନେ ଥିଲେ ଅଣି । ୫୦ ।
ସେରସ ହୋଇଲା ଯେସନେ । ବଗେସେ ଜାଣିଲେ ସେମାନେ । ୫୧ ।
ଚକିତ ହୋଇ ପୁଣି ଦେଖି । ନମସ୍କାର କର୍ତ୍ତା ଠା ଶୁଣି । ୫୨ ।
ଡାକିଣ କହିଲେ ବରକୁ । ପ୍ରଥମରେ ପ୍ରଭୁ ଲୋକଙ୍କୁ । ୫୩ ।
ଉତ୍ତମ ଦଅ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ଅଧିକ ପାନ କଲେ ଶେଷ । ୫୪ ।
ଆଉ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଣି ମନ୍ଦ । ଏକଥା ଲାଗୁ ଅଛୁ ଧନ୍ଦ । ୫୫ ।
ଏବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଏକସ । ରଖିଲ ଭଲ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ୫୬ ।
ଗାଲ୍ଲିପୁ କାନାନଗରେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟରେ । ୫୭ ।
ପ୍ରଥମେ ଏହ କ୍ରିୟା କର । ଆପଣା ଗୌରବ ବସ୍ତାର । ୫୮ ।
ଯୀଶୁଙ୍କ ଗୁଣ ଅକଳଣ । ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ୫୯ ।
ଜାଣିଲେ ନସ୍ତେଂ ଦତ୍ତାମତ୍ତ । ଅନନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ତନ୍ନତ୍ତ । ୬୦ ।
ନସ୍କାର ପବଂ ଏଥୁଅନ୍ତେ । ପାଳଣ କରବା ନମନ୍ତେ । ୬୧ ।
ସେ ଯିରୁଶାଲମ ନଗରୀ । କାନାରୁ ଯୀଶୁ ଯାଏ ତାକରି । ୬୨ ।
ତହୁଁ ପ୍ରବେଶି ସେ ଦେଖିଲେ । ଈଶ୍ୱର ବକ୍ଷାଉ ଦେଉଲେ । ୬୩ ।
କ୍ରିୟା ବକ୍ରିୟାରେ ସେ ସ୍ଥାନ । ଅଶୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଜନ । ୬୪ ।
ତକ୍ଷଣେ ତାଙ୍କୁ ନବାଉଲେ । ଆପଣା ହସ୍ତେ ଦୂର କଲେ । ୬୫ ।
ସେହ୍ନ ନଗରେ ଆପଣାର । ମୃତ୍ୟୁ ଉତ୍ଥାନ ପୁଜବାର । ୬୬ ।
ହୋଇବ ଯାହା ତାହା ପୁଣି । କହିଲେ ଭବଷ୍ୟତ ବାଣୀ । ୬୭ ।
ଏବନ୍ନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ । ଯେ କର୍ମମାନ ଅଦ୍ଭୁତ । ୬୮ ।

କରନ୍ତେ କଲେ ଲୋକେ ଅଟ । ନଶ୍ଚଲା ଭକ୍ତି ଡାକଁ ପ୍ରଟ । ୬୫ ।
ଏଥୁଉତ୍ତରେ ଏକ ଦନେ । ରାତିରେ ବସିରେ ନର୍ଜ୍ଜନେ । ୬୦ ।
ନକଦେମସ ନାମ ଖ୍ୟାତ । ଯିହୁଦମାନଙ୍କ ପ୍ରଟଟ । ୬୧ ।
ନକଟେ ପ୍ରବେଶି ଡାକଁଇ । କରନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ବଟ୍ଟର । ୬୨ ।
ନୋହଲେ ସ୍ୱଭାବ ନୁଟଳ । ସ୍ୱର୍ଗ ନ ପାଏଁ କଦାଚନ । ୬୩ ।
ଏହି ବଷୟଁ ବବରଣ । କରଇ କଥୋପକଥନ । ୬୪ ।
ଡାହାର ଯେତେ ବବରଣ । ଯୋହନ ରଚିତ ଅଖ୍ୟାତ । ୬୫ ।
ନାମ ମଙ୍ଗଲସମାଟ୍ଟର । ଡୃତୀୟଁ ଅଧ୍ୟାୟେଁ ଡାହାର ୬୬ ।
ଆଦ୍ୟରୁ ଏକ ବଂଶ ପଦ । ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଶୁଣ ସୁସମ୍ବାଦ ୬୭ ।
ଫାରୂଶିଗଣ ମଧ୍ୟଗଟ । ନକଦେମସ ନାମେ ଖ୍ୟାତ । ୬୮ ।
ଯିହୁଦଙ୍କର ଅଧିପଟ । ରଟେ ଅଟଲା ଯୀଶୁ କଟ । ୬୯ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଇ ବଚନ । ହେଗୁରୁ ମୋର ବାକ୍ୟ ଶୁଣ । ୮୦ ।
ଈଶ୍ୱର ନକଟୁଁ ଆପଣେ । ଆସିଛ ଗୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ ଜଣେ । ୮୧ ।
ଏହା ନଶ୍ଚଏଁ ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ୍ମ କଲ ଯେଣୁ । ୮୨ ।
ଅଭୁଟ କର୍ମ୍ମମାନ ଯାହା । ଗୁମ୍ଭେ କରୁଛ ହେଲେ ଡାହା ୮୩ ।
ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତି ନ ପାଇଲେ । ସେକର୍ମ୍ମକେ କରବ ଭଲେ । ୮୪ ।
ଯୀଶୁ କହନ୍ତ ଶୁଣ ତଥ୍ୟ । ଆମ୍ଭେ କହୁଛୁଁ ସତ୍ୟ । ୮୫ ।
ଯଦି ନ ହୋଏଁ ମନୁଷ୍ୟର । ନୂତନ ଜନ୍ମ ପୁନର୍ବାର । ୮୬ ।
ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ । ନଥାରେ କହିଲୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ । ୮୭ ।
ନକଦେମସ ଡାହା ଶୁଣି । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚ୍ଚାରଇ ପୁଣି । ୮୮ ।
ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ କପ୍ରକାରେ । ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରଁ ପାରେ । ୮୯ ।
କ ପୁଣି ଆଉଥରେ ସେହି । ପଟିବ ମାଡୁ ଗର୍ଭେ ଯାଇ । ୯୦ ।
କେହେ ପ୍ରବେଶିବ ଜନ୍ମିବ । ଏକଥା ବଡ ଅସମ୍ଭବ । ୯୧ ।
କୁହ ଏହାର କବାଡଥ୍ୟ । ଯୀଶୁ କହନ୍ତ ଶୁଣ ସତ୍ୟ । ୯୨ ।
ଯେ ପ୍ରାଣି ଆତ୍ମାଠାରୁ ପୁଣ । ନ କରଇ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ । ୯୩ ।

ସେ ପ୍ରାଣୀ ଈଶ୍ୱର ଭୁବନ । ଯାଇ ନ ପାରେ କଦାଚନ । ୯୪ ।
ଯେବେ ନୂଆନ ମନ ପାଇ । ତାହାକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କହି । ୯୫ ।
ଯେ ପ୍ରାଣୀ ତାହାକୁ ପାଆନ୍ତି । ସେ ନଶ୍ଚେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯାନ୍ତି । ୯୬ ।
ମାଉଁସଠାରୁ ଯାହା ଜାତ । ମାଉଁସ ଅଟେ ତାନଶ୍ଚିତ । ୯୭ ।
ଅଗ୍ନିରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଯେ ପୁଣି । ତାହାକୁ ଅଗ୍ନି କର ଜାଣି । ୯୮ ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୁନର୍ଜନ୍ମ । ହେବାର ଅଛି ପ୍ରଯୋଜନ । ୯୯ ।
ଆମ୍ଭେ ଏଯେଡୁ କଥା ତହିଁ । କହିଲୁଁ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତ । ୧୦୦ ।
ତହିଁରେ ଚମତ୍କାର ଜ୍ଞାନ । ନ କର କର ଏଥି ଯତ୍ନ । ୧୦୧ ।
ଯେବଣ ସ୍ଥାନେ ତାର ମନ । ସେ ସ୍ଥାନେ ବହିଛି ପବନ । ୧୦୨ ।
କେବଳ ଶବ୍ଦ ତାର ମାତ୍ର । ଶୁଣି ପାଉଛ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ । ୧୦୩ ।
କେଉଁଠାରୁ ସେ ଆସଇ । ପୁଣି ସେ କେଉଁଠାକୁ ଯାଇ । ୧୦୪ ।
ତାହା ନ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ କିଛି । ଯେ ପୁଣି ଆତ୍ମାରୁ ଜନ୍ମିଛି । ୧୦୫ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଲୋକ ସେହି ପ୍ରାପ୍ତେ । ଶୁଣି ନକଦେମସ କହେ । ୧୦୬ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଏକେଉଁପରେ । କହିହେ ହୋଇବାକୁ ପାରେ । ୧୦୭
ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ । ଇଶ୍ରାଏଲ ଗୁରୁ ହୋଇଣ । ୧୦୮ ।
ନ ଜାଣ କି ଏହି ବିଷୟ । ଶୁଣ ମୋ ବାକ୍ୟ ସତ୍ୟମୟ । ୧୦୯
ଆମ୍ଭେ ଯା ଜାଣୁ ତାହା କହୁଁ । ଦେଖିଛୁଁ ତା ପ୍ରମାଣ ଦେଉଁ ।୧୧୦
କି ପୁଣି ଆମ୍ଭର ବଚନ । ତୁମ୍ଭମାନେ ଯଦି ନ ଘେନ । ୧୧୧
ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅବା । ସଂସାର କଥା କହି ଯେବା । ୧୧୨
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଯଦି ତହିଁ । କେବେହେଁ ପ୍ରତ୍ୟୟ ନୁହଇ ।୧୧୩
କହିଲେ ସ୍ୱର୍ଗ କଥା ତେବେ । କେହ୍ନେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯିବ ତୁମ୍ଭେ । ୧୧୪
ପୁଣି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଉହ୍ଲାଇ । ଏବେ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛଇ । ୧୧୫ ।
ତାହାନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜନ କେହି । ସ୍ୱର୍ଗ ଉପରେ ଚଢ଼ି ନାହି । ୧୧୬ ।
ମୋଶା ସେ ସର୍ପକୁ ଯେସନେ । ଉଠାଇ ଥିଲେ ଘୋରବନେ ।୧୧୭
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରକୁ ତେମନ୍ତେ । ଉଠାଇବାକୁ ହେବ ତହିଁ । ୧୧୮ ।

ଉହିଁରେ ଯେ କରେ ବିଶ୍ୱାସ । ତାହାର ନହୋଏ ବିନାଶ ।୧୧୯।
କେବେହେଁ ନରକେ ନ ଯିବ । ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ହେବ । ୧୨୦ ।
ଏଥି ମଙ୍ଗଲସମାଚାର । କହିବା କର ଉହ୍ନ ସାର ।୧୨୧ ।
ଈଶ୍ୱର ଜଗତର ପ୍ରତି । ଏମନ୍ତ ଦୟା କଲେ ଅତି । ୧୨୨ ।
ପାପର ହେତୁ ବଳିଦାନ । ଆପଣା ପୁତ୍ର କଲେ ଦାନ । ୧୨୩।
ଉହିଁ ବିଶ୍ୱାସୀ ଯେତୁ ନର । ବିନାଶ ନ ହୋଏ ତାହାର ।୧୨୪।
ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଏ । ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଥାଏ । ୧୨୫।
ସଂସାର ନିବାସିମାନଙ୍କୁ । କେବେହେଁ ଦଣ୍ଡକରିବାକୁ । ୧୨୬।
ଈଶ୍ୱର ଆପଣାର ସୁତ । ପଠାଇ ତାହାନ୍ତୁ ଜଗତ । ୧୨୭।
ଜଗତ ତ୍ରାଣ ତାଙ୍କ ଦେଇ । ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ହୁଅଇ । ୧୨୮।
ଏହି ନମନ୍ତେ ତାଙ୍କଠାରେ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଯେ କରେ ।୧୨୯।
କେବେହେଁ ଦଣ୍ଡ ସେ ନ ପାଏ । ପୁଣି ବିଶ୍ୱାସ ଯାର ନୋହେ । ୧୩୦
ସେ ଅଭିଶପ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଯୋଗ୍ୟ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଦୁଃଖ ଭୋଗ୍ୟ । ୧୩୧
ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାତ ଅଦ୍ଭୁତାପ୍ତ । ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର ଉଜପ୍ତ । ୧୩୨ ।
ଏଥି ବିଶ୍ୱାସ ଯାର ନାହିଁ । ତାର ମଙ୍ଗଳ ଆଉକାହିଁ । ୧୩୩ ।
ସେ ଦଣ୍ଡ କରିବା ନମନ୍ତେ । ଦୀପ୍ତି ପଶିଛି ଏଜଗତେ । ୧୩୪ ।
ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମ ମନ୍ଦ । ହେବାରେ ସବେ ହେଲେ ଅନ୍ଧ ୧୩୫
ଆଲୁଅ ଡେଇଁ ଅତି ଦୂର । ଯଉନେ ଲୋଡନ୍ତି ଅନ୍ଧାର ୧୩୬ ।
ଯେ ଜନ ମନ୍ଦ କର୍ମ କରେ । ଆଲୁଅ ଘୃଣା ଲାଗେ ତାରେ ୧୩୭
ନନ୍ଦଉ ମୋର କର୍ମମାନ । ହୋଇବ ବୋଲି ସେହି ଜନ ୧୩୮
ଯେ ଜନ ସତ୍ୟ କର୍ମ କରେ । ଉତ୍ତମ ପଥରେ ଆଚରେ । ୧୩୯।
ଈଶ୍ୱରେ କୃତ କର୍ମ ତାର । ହୋଇବା ନମନ୍ତେ ପ୍ରଚାର । ୧୪୦
ଆସଇ ଆଲୁଅ ପାଖକୁ । ନଶ୍ଚୟେ କହିଲୁ ତୁମ୍ଭକୁ । ୧୪୧।

---

୬ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥିଉତ୍ତର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ । ଗମନ କର ସେହିଦେଶୁଁ । ୧ ।
ଆଇନୋନ ଦେଶେ ପ୍ରବେଶି । ମଇଲସମାଖ୍ୟର ଘୋଷି । ୨ ।
ଗାଲ୍ଲୀଦେଶକୁହିଁ ପୁଣ । ଚାହୁଁ କରନ୍ତେ ସେ ପ୍ରସ୍ଥାଣ । ୩ ।
ଭିନ୍ନ ଦେଶିର ପ୍ରତି ଦୟା । ନ ଛାଡି କରନ୍ତି କରୁଣା । ୪ ।
ନରହଂକାର ଅମତ୍ସର । ଶୀଲତା ବଚନ ମଧୁର । ୫ ।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଗୁଣ ରାଶି । ବାଟ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକାଶି । ୬ ।
ଯାଆନ୍ତେ ଏକଇ ବାଇଚା । ପଥେ ଘଟିଲା ଚାହା ଯଥା । ୭ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ନେଇ । ସେ ଶମରୋଣ ଦେଶ ଦେଇ । ୮ ।
ଯାଆନ୍ତେ ସେ ଶୀକର ଗ୍ରାମ । ପ୍ରବେଶି ପାଇ ପଥ ଶ୍ରମ । ୯ ।
ଚାହାଙ୍କଶିଷ୍ୟ ଚାହାଜାଣି । ଗଲେ ଭୋଜନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣି । ୧୦ ।
ଏଥିଉତ୍ତରେ ଯେଉଁଠାରେ । ଯାକୁବର କୂପ ନାମରେ । ୧୧ ।
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଥିଲା ଚହୁଁପାଶି । ଆଣିବା ଅର୍ଥେ ଶମୋରଣୀ । ୧୨ ।
ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ଚହିଁ ପ୍ରବେଶନ୍ତେ । ଚାକୁ ତୃଷାଭଗ୍ନ ଜନ୍ମନ୍ତେ । ୧୩ ।
ବୋଇଲେ ଦିଅ କଛୁ ପାଣି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ସେ ଚା ଶୁଣି । ୧୪ ।
ଯିହୁଦୀୟ ଲୋକ ସେ ହୋଇ । ଶମରୋଣୀକ ପାଣି ପାଁଇ । ୧୫ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଚାକୁ ଯେଣୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କଲା ତେଣୁ । ୧୬ ।
ଯିହୁଦୀ ଶମରୋଣୀ ଜାତ । ସଦାବା ବବାଦୀ ଅଟନ୍ତି । ୧୭ ।
ଅହିନକୁଳ ଭାବ ତାଙ୍କ । ଅଟନ୍ତି ଏକଲ୍ଲ ଆଡେକ । ୧୮ ।
ତେଣୁ ଆହାର ବ୍ୟବହାର । କାହାର କାହିଁ ପଇଁରର । ୧୯ ।
ଏକ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ଅଟ । ଭିନ୍ନ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ପ୍ରତି । ୨୦ ।
ହଂସା କରନ୍ତି ଇହଁ ଦେଖ । କେ ଅଟେ ମନୁଷ୍ୟ ମାଣିକ । ୨୧ ।
ଈଶ୍ୱର ଧର୍ମର ପଦ୍ଧତ । ଏହା ପ୍ରମାଣ ଏସାକ୍ଷାତ । ୨୨ ।
ଏମନ୍ତ ଶତ୍ରୁଭାବ ଦୂର । କରିବା ନମନ୍ତେ ଶ୍ରୀଶ୍ୱର । ୨୩ ।

ଅବତାର ହେବା ପ୍ରମାଣ । ଏ ଏକ ଅଟଇ କାରଣ । ୩୪ ।
ସେ ବେଳେ ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ । କେ ତାଙ୍କ ଭଜିବାର ପଥ । ୩୫ ।
କ ତାଙ୍କ ଭଜନ ସାଧନ । ମିଳଇ କେହ୍ନେ ପରମାଣ । ୩୬ ।
ଏହି ବିଷୟେ ଯୀଶୁ ତହିଁ । ବହୁତ ଉପଦେଶ ପାଇ । ୩୭ ।
ସେ ଦେଶ ବହୁତ ଲୋକର । କୁପଥ ଶୁଭ ସେହି ନାଶ । ୩୮ ।
ତାଙ୍କ ଧର୍ମର ଆଜ୍ଞା ନେଲା । ଯଥାର୍ଥି ପଥ ଆଦରିଲା । ୩୯ ।
ସେହି ନଗରେ ତାଙ୍କୁ ଲୋକେ । ରହିବାକୁ ମନ୍ତ୍ର ଅନେକେ । ୪୦ ।
କରନ୍ତେ ଅତିଶୟ ଯତ୍ନ । ତହିଁ ରହିଲେ ତିନିଦିନ । ୪୧ ।
ଏହି ନମନ୍ତେ ଭାଇ ଦେଖ । ନାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ସବୁଲୋକେ । ୪୨ ।
ଅବଳା ବୋଲି ହୀନ ଜ୍ଞାନ । କରନ୍ତି ସେହି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପୁଣ । ୪୩ ।
ଯୀଶୁ ସେ ପ୍ରକାର ନଜାଣି । ପୁରୁଷ ଭୁଲେ ଦାକ୍ଷଗଣି । ୪୪ ।
ଆଦର କରି ଜ୍ଞାନ ଦାନ । ଦେଲେ ତାହାକୁ ଭଗବାନ ୪୫ ।

---

୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । କଫରନାହୁମ ନଗରେ । ୧ ।
ଯୀଶୁ କରନ୍ତେ ଆଗମନ । ତହିଁ ମହତ ଏକଜଣ । ୨ ।
ପ୍ରବେଶି ତାହାଙ୍କର ଆଗ । ପ୍ରାର୍ଥିଲା ପୁତ୍ରର ଆରୋଗ୍ୟ । ୩ ।
ଦେଖି ତାହାର ଘୋର ଭକ୍ତି । ପ୍ରକାଶି ନିଜ ମହା ଶକ୍ତି । ୪ ।
ପୁତ୍ରକୁ ନ ଦେଖି ତାହାର । ଆରୋଗ୍ୟକଲେ ସେହିଠାର । ୫ ।
ଏଯେ ତାହାଙ୍କ କୃତ କାର୍ଯ୍ୟ । ଦେଖ ହେ କେମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ୬ ।
ତହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚିତ୍ତ । ବଶେଷେ ରହିବା ଉଚିତ । ୭ ।
ଯେଣୁ ସେ ସେହି ଲୋକ ସୁତ । ନ ଦେଖି ଶୁଣି କଲେ ସୁସ୍ଥ । ୮ ।
ତାହାର ସବୁ ବିବରଣ । ଅଛଇ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରେ ଜାଣ । ୯ ।
ଯୋହନରଚିତ ଆଖ୍ୟାନେ । ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ନାମେ । ୧୦ ।

ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଗାଲଲି କାନାନଗରରେ । ୫୧ ।
ପାଣିକ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପୂର୍ବେ । ଯୀଶୁ କରିଥିଲେ ଯେଠାବେ । ୫୨ ।
ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ପୁଣି ତହିଁ । କଫରନାହୁମରେ ଯାଇଁ । ୫୩ ।
ଜଣେ କୁଲୀଣ ଲୋକ ସୁତ । ଥିଲା ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତ । ୫୪ ।
ଯିହୁଦାଦେଶୁଁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ହୋଇଲେ ଗାଲଲି ପ୍ରବଷ୍ଟ । ୫୫ ।
ଶୁଣେ ତାହାଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇ । ବନୋଇ ତା ପିତା ବୋଲଇ । ୫୬ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ମୋର ପୁତ୍ର । ମଲାର ପ୍ରାୟେ ପୀଡା ଗାତ୍ର । ୫୭ ।
ପ୍ରବେଶି ମୋହୋର ମନ୍ଦିର । ଆରୋଗ୍ୟ ଉମ୍ଭେ ତାକୁ କର । ୫୮ ।
ଯୀଶୁ ତହିଁ ତାକୁ ଏସନ୍ତ । । ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ମାନେ ପୁଣ । ୫୯ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ନ ଦେଖିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟୟ ନକରବ ଭଲେ । ୬୦ ।
ଶୁଣି ସେ କୁଲୀଣ ମନୁଷ୍ୟ । କହିଲା ବେଗେ ତୁମ୍ଭେ ଆସ । ୬୧ ।
ମଣିମା ମୋହୋର ତନୟେ । ବଞ୍ଚାଅ ନମରବା ଯାଏ । ୬୨ ।
ଶୁଣି ଯୀଶୁ କଲେ ଉତ୍ତର । ବାହୁଡ ଯାଅ ନଜଘରେ । ୬୩ ।
ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧି ଦୂରେ ଯିବ । ତୁମ୍ଭର ତନୟ ବଞ୍ଚିବ । ୬୪ ।
ଏମନ୍ତ ଯୀଶୁର ବଚନେ । ଦୃଢ ପ୍ରତ୍ୟୟ କଲା ମନେ । ୬୫ ।
ବାହୁଡ ଯାଉଁ ପଥେ । ଭେଟିଲା ଦାସଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । ୬୬ ।
ସେମାନେ କଲେ ସମାଚାର । ବଞ୍ଚିଲେ ତୁମ୍ଭର କୁମର । ୬୭ ।
ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରଇ ପୁଣି । ହେ ଦାସେ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ । ୬୮
ଆରୋଗ୍ୟ ଉଦ୍ୟମ ପୀଡାର । ହେଲା କେମନ୍ତ ସମୟର । ୬୯ ।
ସେମାନେ କହିଲେ କାଲିର । ସପ୍ତମ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର । ୭୦ ।
ତହିଁ ଅଡାଇ ଦଣ୍ଡଠାରୁ । ଜ୍ୱରବ ଶ୍ଚଡଲା ଦେହରୁ । ୭୧ ।
ଏଥିରେ ମନେ ସେ କୁଲୀଣ । ଜାଣିଲା ନଶ୍ଚେ ଯୀଶୁ ଗୁଣ । ୭୨ ।
ଯେବଣ ଦଣ୍ଡେ ମୋତେ ସେହ୍ନ । ଶ୍ରୀମୁଖେ ଆଜ୍ଞା ଥିଲେ ଦେଇ । ୭୩ ।
ସେ ଦଣ୍ଡ ହୋଇଲାଟ ଆଜ । ଜାଣିଲ ଯୀଶୁ ଭଗବାନ । ୭୪ ।
ଏକଥା ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ । ପୁଣି କହିଲା ଘରେ ଯାଇ । ୭୫ ।

ଶୁଣି ତା ଗୁଲେ ଗୃହଜନେ । ଦୃତ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯୀଶୁ ସ୍ଥାନେ । ୫୬ ।
ଯିହୁଦା ଦେଶୁଁ ଯୀଶୁ ଅସି । ଗାଲଲି ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶି । ୫୭ ।
କଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଯାହା । ତାର ବୃତ୍ତାନ୍ତ କର୍ମ ଏହା । ୫୮ ।
ଅବର ଦେଖ ଅନୁମାନେ । ଏମନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ହୋଏ ମନେ । ୫୯ ।
ଉପଦେଶକ ପଦଠାରୁ । ନଯୁକ୍ତ ହୋଇଲା ଦିନରୁ । ୬୦ ।
ଏକମ୍ନି କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ହୋଇଲା ବତ୍ସରେକ ଅନ୍ତଃ । ୬୧ ।

---

୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ବତ୍ସରେ ସେହି । ଯୀଶୁ ଗାଲଲି ଦେଶ ଦେଇ । ୧ ।
ଯେତୁଁ ନଗର ଅବା ଦେଶ । ବୁଲଣ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ । ୨ ।
ସେଠାରେ ଉଜନାଅଲପ୍ତେ । ଯହିଁରେ ଘଉଵାଣ ହୋପ୍ତେ । ୩ ।
ପ୍ରଚାର କରନ୍ତେ ସେ କଥା । ତହିଁ ଲୋକମାନେ ସବଅ । ୪ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ଯତ୍ନେ ମନ ଦେଇ । ତାହାଙ୍କ ମୁଖକୁ ଅନାଇ । ୫ ।
ଏଥିଉତ୍ତରେ କଛି ଦିନେ । ବାଲକକାଳେ ଥିବା ସ୍ଥାନେ । ୬ ।
ନାଜରେତ ନାମ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଉତ୍ତରେ । ୭ ।
ତାହାଙ୍କ ମନୋହର ବାଣୀ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ସବେ ଶୁଣି । ୮ ।
ଅଲପ ଲୋକର ସନ୍ତାନ । କୋଲିଣ କେହୀ ଜନ । ୯ ।
ଅଶ୍ରଦ୍ଧା କଲେ ତାଙ୍କଠାପ୍ତେ । ସାମାନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତେ । ୧୦ ।
ବାଲକ କାଳରେ ଆଚର । ଦେଖି ଯେଥିଲେ ବ୍ୟବହାର ।୧୧
ସୁମଧୁର ସେହୁ କଥାମାନ । କଲେ ସେମାନେ ହେଲା ଜ୍ଞାନ । ୧୨ ।
ଦେଖ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କର । ଦେଖାପାଇ ଫଳ ଦାଢାର । ୧୩ ।
ଫଳ ନୋହିଲା କଛି ମାତ୍ର । ତଥାପି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର । ୧୪ ।
ଏମନ୍ତ ବପଣ୍ଡିତ ଜ୍ଞାନ । ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ ମନ । ୧୫ ।
ପ୍ରକାଶି ଦୟା ନଜଗୁଣ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ପୁଣ । ୧୬ ।

କହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାଣ କଥା । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତରେ ଲାଗେ ବ୍ୟଥା ।୩୭।
ତେଣୁ ସେମାନେ କରି କ୍ରୋଧ । କରିବା ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କୁ ବଧ ।୩୮।
ଯେଣୁ ପବ୍ବତର ଉପର । ସ୍ଥାପିତ ଥିଲା ସେ ନଗର ।୩୯।
ତହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଧରିନେଇ । ମାରିବେ ସେଠାରୁ ପକାଇ ।୩୦।
ଏତେ କରନ୍ତେ ବତ୍ସରଣା । ଜାଣିଲେ ତାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଣା ।୩୧।
ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେଇ । ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ସେହି ।୩୨।
କଫର ନାହୁମ ନଗରେ । ବାସ କଲେ ଯାଇ ସେଠାରେ ।୩୩।
ଉତ୍ତମ ନାନାବି ପ୍ରକାର । କର୍ମ୍ମମାନ କରି ପ୍ରଚୁର ।୩୪।
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ । ବଢାନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର ଯଶ ।୩୫।
ସେ ଦେଶେ ହେଲା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାର ବଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନ ।୩୬।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ଧର୍ମ୍ମଶାସ୍ତ୍ର ମାର୍କ ରଚିତ ।୩୭।
ସେମାନେ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଗଲେ କଫରନାହୁମରେ ।୩୮।
ବଶ୍ରାମ ଦିନେ ସେହି ପୁଣ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସେହି କ୍ଷଣ ।୩୯।
ଈଶ୍ୱର ଭଜନାଳୟରେ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା କରାଇଲେ ।୪୦।
ଉପଦେଶରେ ତାହାଙ୍କର । ସବେ ମଣିଲେ ଚମତ୍କାର ।୪୧।
ବକ୍ରମୀ ଲୋକଙ୍କ ସମାନ । ଯେଣୁ କଲେ ଉପଦେଶନ ।୪୨।
ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କର ପରି । ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନ ଆଚରି ।୪୩।
ଅଶୁଚି ଆତ୍ମଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକ । ସେ ଶୀଯାସରେ ଥିଲା ଏକ ।୪୪।
ସେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ବୋଲେ ଶୁଣ । ହେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାଜରେଣ ।୪୫।
କହ ହେ ସଙ୍ଗତେ ତୁମ୍ଭର । କି କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ।୪୬।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ନାଶ ଅର୍ଥେ । ତୁମ୍ଭେ କି ଆସି ଅଛ ଏଥେ ।୪୭।
ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣୁଁ ତା ବଶେଷ । ଈଶ୍ୱର ଧାର୍ମ୍ମିକ ପୁରୁଷ ।୪୮।
ଏମନ୍ତ ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି । ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ହୁଅ ଚୁନ୍ନ ।୪୯।
ପୁଣି ତାହାକୁ ଧମକାଇ । ବୋଇଲେ ଦୂରେ ଛଡ ନେଇ ୫୦।
ସେ ଅପବତ୍ର ଆତ୍ମ ତହିଁ । ମୁଖ ବଦାର କ୍ରୋଧ ବହି ୫୧।

କହି କୁବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ । ତାହାଙ୍କୁ ଛଡ଼ ଗଲା ଦୂରେ ।୪୨।
ପୁଣି ସେମାନେ ସଚକିତ । ହୋଇ ଏହି କଥା ସମସ୍ତ ।୪୩।
ଏକକୁ ଆରେକ କହଇ । ଏକଥା କେମନ୍ତ ଅଟଇ ।୪୪।
ନୂଆନ ଶିକ୍ଷା ଏ ହୋ ଏହି । କର୍ତ୍ତାର ପ୍ରାପ୍ୟେ ପୁଣି ସେହି ।୪୫।
ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ । ଯେ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ।୪୬।
ସେମାନେ ମାନନ୍ତି ତା ପୁଣି । ଏଥି ଉତ୍ତାରେ ସେହି କ୍ଷଣି ।୪୭।
ଗାଲ୍ଲୀଦେଶ ଗହ୍ନ ପାଶେ । ସବୁ ଅନ୍ୟଅନ୍ୟ ଦେଶେ ।୪୮।
ପୁରଲା ତାହାଙ୍କ ସୁଖ୍ୟାତ । ରଖିଲେ ତାଙ୍କଠାରେ ମତ ।୪୯।
ସେମାନେ ସବେଯେତେବେଳେ ।ଯାକୁବ ଯୋହନର ଗୁଲେ ।୫୦।
ଶୀମୋନ ଅନ୍ଦ୍ରିୟର ଗୃହରେ । ଭଜନା ଲଘୁ ଛଡ଼ ଗଲେ ।୫୧।
ଶୀମୋନ ଶାଶୁ ଜ୍ୱରଦେହ । ରହିଛି ଶଯ୍ୟାଗତ ହୋଇ ।୫୨।
ଦେଖି ସେମାନେ ଯାଇ ବେଗେ ।ତାର ବାରତା ତାଙ୍କ ଆଗେ ।୫୩।
କହନ୍ତେ ସେ ଅଇଲେ ତହିଁ । ତୋଳନ୍ତେ ତାକୁ ହସ୍ତ ଦେଇ ୫୪
ତତ୍କ୍ଷଣେ ଜ୍ୱର ଛଡ଼ି ଗଲା । ତାହାଙ୍କ ସେବା ସେହି କଲା ୫୫
ଏଥି ଅନନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ । ହୁଅନ୍ତେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଉପସ୍ଥିତ ।୫୬।
ତାହାଙ୍କ ନକଟେ ସମସ୍ତ । ଲୋକେ ଅନେକ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ। ୫୭
ପୀଡିତ ଲୋକଙ୍କୁ ଆବର । ଆଣିଲେ ଅଗ୍ରତେ ତାଙ୍କର ।୫୮।
ପୀଡିତ ପୁଣି ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ । ଠୁଳ ହୋଇଗ ଏ ସମସ୍ତ ।୫୯।
ନଗର ଜନ ଦ୍ୱାରେ ରୁଣ୍ଡ । ପୂରଲା ନଗରର ଦାଣ୍ଡ ।୬୦।
ଦୟାଳୁ ଗୁଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେହି । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୟା ବହି ।୬୧।
ନାନାଦ ପୀଡାରେ ପୀଡିତ । ଆବର ଯେତେ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ ।୬୨।
ବହୁତେ ଅଇଲେ ଯେ ଲୋକେ ।ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଏକୋ ।୬୩।
ସମସ୍ତ ଭୂତକୁ ଛଡାଇ । ନଦେଲେ ତାଙ୍କୁ କଥା କହି ।୬୪।
ଯେହେତୁ ସେହି ଭୂତ ଗଣ । ଜାଣିଲେ ତାଙ୍କୁ ନଶ୍ଚୟେ ।୬୫।

ଜକଟେ ଲୋକମାନଙ୍କର । ଏଥୁଉତ୍ତରେ ତାହାଙ୍କର ।୬୬।
ଏହି ସମସ୍ତ କୃତ କର୍ମ । ଏଥଦ ନାନା ଦୟା ଧର୍ମ ।୬୭।
ତାବନ୍ତ କଚ୍ଛ କର୍ମ ଅଉ । କରି ନାହାନ୍ତି କେବେ ସେହୁ ।୬୮
ବବେଚି ଏବେ ଆମ୍ଭେମାନେ । ଏମନ୍ତ ବୁଝୁଅଛୁଁ ମନେ ।୬୯।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖନ । ଯେତେ ତାହାଙ୍କ ଉପାଖ୍ୟାନ।୭୦
ତାଧର ଉଚିତ ବଖ୍ତର । କରନ୍ତେ ଜଣା ଯାଏ ତାର।୭୧
ସହଜ ଲୋକଙ୍କର ପଥେ । ହୋଇ ମଙ୍ଗଳାକାଙ୍ଖୀ ଚିତ୍ତେ ୭୨
ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପକାର । କ୍ରିୟାରେ ଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକାର ୭୩
ଶେଷରେ ଏକାନ୍ତେ ସେ ଯାଇ । ଈଶ୍ୱର ଆରଧନା ପାଁଇ ।୭୪।
ନବଷ୍ଟ ମନ ଥିଲେ ହୋଇ । ସବ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୟା ବହି ।୭୫।
ଜନମା ପିପରଙ୍କୁ ଏଡ । ଜାଉ କୁଟୁମ୍ବ ଆଦ ଶ୍ରଦ୍ଧ ।୭୬।
ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନେ ଉଦାସୀନ । ହୋଇ ଥିଲେ ନୋହେ ଏସନ ୭୭
ସଂସାର ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରତି । ଈଶ୍ୱର କରୁଣା ଯେମତି ।୭୮।
ପୁଣି ଯେମନ୍ତ ହଉ ଇଚ୍ଛା । ତେମନ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଆକାଙ୍ଖା ୭୯
ସେ ଦୀନ ଦୟାମୟ ପୁଣି । ଯେ ସବୁ ସାଧାରଣ ପ୍ରାଣୀ ।୮୦।
ଆବର ଯେତେ ଦୀନହୀନ । ଦରିଦ୍ର ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତଜନ ।୮୧।
ବାଞ୍ଛିଲେ ତାହାଙ୍କ କୁଶଳ । ଅଶେଷ ପ୍ରକାର ମଙ୍ଗଳ ।୮୨।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ ଶୁଦ୍ଧା ଭକ୍ତି ଅଛି ।୮୩।
ପ୍ରକାଶ କରି ଅଭଶୟ । ଅବର ହୋଇ ଆଜ୍ଞା ବହ ।୮୪।
ପ୍ରାର୍ଥନା ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । କଥା ବାରତା ଅନୁବ୍ରତେ ।୮୫।
ଏଡ଼ପେ ନରନ୍ତର ଥାଇ । କାଳ କ୍ଷେପଣ କଲେ ସେହି ।୮୬।

---

୯ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଭ୍ରମନ୍ତେ ସେହି ପ୍ରଦେଶରେ ।୧।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷି । ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଦୋଷି ।୨

ତହିଁ ପୀଡିତ ଯେତେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ ସେ କଲେ । ୩ ।
ସେହି ଦେଶର ନକଝସ୍ତ । ଯେ ଲୋକେ ସୁରିଯା ଦେଶସ୍ତ । ୪ ।
ତହିଁ ସେମାନେ ତାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି । ଶୁଣି ଅଇଲେ ଶୀଘ୍ର ଗତି । ୫ ।
ଭୂତ ଆବର ବାୟୁଗ୍ରସ୍ତ । ଇତ୍ୟାଦି ଯେ ରୋଗୀ ସମସ୍ତ । ୬ ।
ଜ୍ୱର ଆବର ପକ୍ଷା ଘାତ । ଆଣିଲେ ତାହାଙ୍କର କତ । ୭ ।
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ହେଲେ । ଦେଖି ଆରୋଗ୍ୟ କରି ଦେଲେ । ୮ ।
ଏମନ୍ତେ ଲୋକମାନଙ୍କର । ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ କରି ଦୂର । ୯ ।
ଭ୍ରମିଲେ ନଗରେ ନଗରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ୧୦ ।
କଫର ନାହୁମ ନଗର । ବାହୁଡ ଅସି ପୁନଃବାର । ୧୧ ।
ନାନା ପ୍ରକାର କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ । ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ୧୨ ।
ତାମଧ୍ୟେ ଲେଖାଁ ଆଦ ଅନ୍ତ । ଗୋଟିଏ କର୍ମର ବୃତ୍ତାନ୍ତ । ୧୩ ।
ତାହା ଦେଖନ୍ତେ ସୁନଶ୍ଚୟେ । ଏହି ବିଷୟ ଜଣା ଯାଏ । ୧୪ ।
ଶରୀର ଦୁଃଖ ମାତ୍ର ଦୂର । କରିବା ଅର୍ଥେ ତାହାଙ୍କର । ୧୫ ।
କେବଲ ନ ଥିଲା ସମର୍ଥି । ପାପ ନାଶନେ ବଳବନ୍ତ । ୧୬ ।
ନରକ ଭୋଗାଦି ଜନକ । ଯେ ପାପ ଶୁଣି ମନ ଦୁଃଖ । ୧୭ ।
କରିବା ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କୁ ନଷ୍ଟ । ସମର୍ଥ ଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ୧୮ ।
ତାହାର ବିବରଣ ଯେତେ । ମାର୍କ ଲେଖିଚି ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ । ୧୯ ।
ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ମଧ୍ୟେ । କେନ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଦ୍ୟ ପଦେ । ୨୦ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ପଦଠାରୁ ଶେଷ । ଶୁଣ ତାହାର ସବିଶେଷ । ୨୧ ।
କେତେହେଁ ଦିନର ଉତ୍ତରେ । କଫରନାହୁମ ନଗରେ । ୨୨ ।
ପୁଣି ଗମନ କଲେ ସେହି । ଗୃହରେ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ରହି । ୨୩ ।
ପ୍ରଚାର ହୋଇଲା ଏସନ । ତହି ବହୁତ ଲୋକମାନେ । ୨୪ ।
ବେଗେ ଏକଠାକ ହୋଇଲେ । ରହିବା ସ୍ଥାନ ନ ପାଇଲେ । ୨୫ ।
ଘର ଦ୍ୱାରର ପାଖେ ରହି । ତାହାଙ୍କୁ କଥା ପୁଣି ସେହି । ୨୬ ।
କହନ୍ତେ ଲୋକେ ଶୀଘ୍ର ଗତି । ଏକଇ ରୋଗି ପକ୍ଷାଘାତି । ୨୭ ।

ଶ୍ୱର ଜଗତରେ ଛାକୁ ବହି । ତାହାଙ୍କ ପାଖେ ଗଲେ ନେଇ ।୩୮
ଲୋକ ଗହଳେ ତାଙ୍କ ପାଖେ । ଅସି ନ ପାର ସେହି ଲୋକେ ।୩୯।
ଥିଲେ ସେ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ଥଲ । ଭଙ୍ଗିଲେ ସେହି ଘର ଚଳ । ୪୦ ।
ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗିକ ସେହି । ଯେଉଁ ଶଯ୍ୟାରେ ଥିଲେ ନେଇ ।୪୧
ଶଯ୍ୟା ସହିତେ ପକ୍ଷାଘାତ । ସେମାନେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ତଥି । ୪୩।
ଜାଣି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟୟ । ପକ୍ଷାଘାତ କ ଦଯା ମଯ । ୪୩ ।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ଶୁଣ ବତ୍ସ । ତୋହୋର ପାପହେଲା ନାଶ ।୪୪।
ଈଶ୍ୱର ବନ୍ଦୁ ଅନ୍ୟ ଜନ । ପାପ ମୋଚନେ କେ ଭର୍ତ୍ତନ । ୪୫।
ଏମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ । କଅଁା କରଇ ଏହି ଜନ । ୪୬ ।
ଏମନ୍ତ ମନେ ମନେ ଭାଲି । କେତେ ପଣ୍ଡିତଗଣ ମିଲି । ୪୭।
ପ୍ରବେଶି ଥିଲେ ସେହି ସ୍ଥାନେ । ଯୀଶୁ ତା ଜାଣି ଅନ୍ତମନେ । ୪୮।
ତତ୍ପକ୍ଷଣେ କହିଲେ ତାହାଙ୍କୁ । କଥା ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏଥକୁ । ୪୯।
ଏମନ୍ତ ଭାବୁଛ ମନର । ତୁମ୍ଭ ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକର । ୫୦ ।
ହୋଇଛି ପାପ ବମୋଚନ । ଏକଥା କହି ଅବା ଆନ । ୫୧ ।
ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ତୁମ୍ଭେ ନଅ । କିଅବା ଏହି କଥା କୁହ । ୫୨।
ଏଦୁଇ ମଧ୍ୟେ କ ସହଜ । ଏକଥା କହ ତୁମ୍ଭେ ଆଜ । ୫୩।
ପୃଥିବୀ ଉପରେଇ ପୁଣ । ପାପ ମୋଚନ ଶକ୍ତି ଜାଣ । ୫୪।
ଅଛଇ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରର । ଏକଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୫୫ ।
ଜାଣିବା ଅର୍ଥେ ଏହା ଆମ୍ଭେ । କହିଲୁଁ ଉଠ ଏବେ ତୁମ୍ଭେ । ୫୬।
ଘେନଣ ଶଯ୍ୟା ଆପଣାର । ଗୃହକୁ ଯାଅ ହେ ସତ୍ୱର । ୫୭।
ଏମନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ବାଣୀ । ସେ ପକ୍ଷାଘାତ କର୍ଣେ ଶୁଣି ୫୮ ।
ତତ୍ପକ୍ଷଣେ ଉଠି ଧାଇ କାଲେ । ଶଯ୍ୟା ତୋଳିଲା ବେନକରେ ୫୯
ସେ ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଗୃହକୁ ଚଲିଲା ତ୍ୱରତେ । ୬୦ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ସବୁ ଲୋକ । ବୋଲନ୍ତି ଏକକୁ ଆରେକ । ୬୧ ।
ଏତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କାହିଁ । ଆମ୍ଭର ଦେଖିଲଉ ନାହିଁ । ୬୨ ।

କେବେ ନ ଦେଖିଲୁଁ ଏମନ୍ତ । ବୋଲ ହୋଇଲେ ସଚକିତ ।୫୩
ଈଶ୍ୱର ସ୍ତୁତ ଧନ୍ୟବାଦ । କର ହୋଇଲେ ଗଦ୍ଦ । ୫୪ ।

୧୦ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ । ଶୁଣ ହେ ଅପୂର୍ବ ଚରିତ ।୧ ।
ନସ୍ତାର ନାମେ ପବ ଏକ । ଅଟଇ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ।୨ ।
ହୋଇଲ ତାହାର ସମୟ । ଯିରୁଶାଲମେ ଦୟାମୟ ।୩ ।
ପ୍ରବେଶି ସେହିଠାବେ ପୁଣି । ସ୍ନାନ ନମନ୍ତେ ପୁଷ୍କରଣୀ ।୪ ।
ଯୀଶୁ ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ହେଲେ । ସମୟ ନରୂପିତ କାଳେ ।୫ ।
ସ୍ନାନ ସେ ସାରନ୍ତେ ତତ୍କ୍ଷଣେ । ଦେଖ ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ଜଣେ ।୬ ।
ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ । ମିଳିଲ ତାଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇ ।୭ ।
ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇବା ନମନ୍ତେ । ରୋଗିଯେ ବହୁତେ ବହୁତେ ।୮ ।
ସ୍ନାନର ବେଳେ ଅନୁସର । ପାଏକ୍ତ ଥା ଅନ୍ତ ଅବୋର ।୯ ।
ପୋଖରୀ ବାଟେ ପଡ଼ ଥାନ୍ତ । ଆସିବା ସମୟ ଗଣନ୍ତ ।୧୦ ।
ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଏକ ରୋଗୀ । ଅଠତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ରୋଗଭୋଗୀ ।୧୧ ।
ତାହାକୁ ଦେଖି ତେତେବେଳେ । ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆଜ୍ଞା କଲେ ।୧୨ ।
ତୁମ୍ଭେ କ ଆରୋଗ୍ୟ ନମନ୍ତେ । ପ୍ର ଥିନା କର ମୋ ଅଗ୍ରତେ ।୧୩ ।
ଶୁଣି କହଇ ରୋଗି ଜନ । ମଣିନା ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।୧୪ ।
ପାଣି ହଲଇ ଯେତେବେଳେ । ପୋଖର ଭିତରେ ସେକାଳେ ।୧୫
ଆମ୍ଭକୁ ଓହ୍ଲାଏ ତ୍ୱରିତ । ଏମନ୍ତ କେହି ନାହି ମିତ ।୧୬ ।
ଅପେକ୍ଷେଁ ଆମ୍ଭେ ଯାଉଁ । ଆଗେ ଓହ୍ଲାଏ କେହି ଆଉ ।୧୭ ।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ଉଠ ଶୀଘ୍ର । ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ଏବେ ତୋଳ ।୧୮ ।
ଏହା କହିବା ମାତ୍ରେ ସେହି । ତତ୍କ୍ଷଣେ ଉଠି ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ।୧୯ ।
ଶଯ୍ୟା ଉଠାଇ ଆପଣାର । ଗୃହକୁ ଚଲି ଗଲ ତାର ।୨୦ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ନାନା ରୋଗ । ସେ ଯୀଶୁ କରନ୍ତେ ଆରୋଗ୍ୟ ।୩୩।
କରନ୍ତେ ଜଗତ୍ତର ହିତ । ହୋଇଲା ହୁତେ ବପତ୍ତିତ । ୩୪।
ପୂର୍ବର ମତାବଲମ୍ବୀ ଗ । ଯେହେଉ ଯିହୁଦୀୟ ଗଣ । ୩୫।
ସେମାନେ ଦେଖି ତାହାଙ୍କର । ମହତ୍ତ ପୁଣି ସମାଦର । ୩୬।
ଲୋକେ ଗୁରୁର ସମକକ୍ଷ । ମାନ୍ୟତା ଦେଖିଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୩୫।
ବବାଦ କର ହଂସା ବହୁ । ତାହାଙ୍କୁ ବନାଶିବା ପାଁଇ । ୩୭।
ସମସ୍ତେ ହୋଇ ଏକ ମେଳି । ମନ୍ତ୍ରଣା କଲେ ସବେ ଭଲି । ୩୭।
ପାଇ ତାହାର ସମାଚାର । ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଗଲେ ଦୂର । ୩୮।
ତେବେହେଁତାଙ୍କପାଖେଲୋକେ । ମିଳିଲେ ଅନେକେ । ୩୯।
ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ କଲେ । ୪୦।
ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ତଟିଣ ପବ୍ବତ ଉପରେ । ୪୧।
ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ତହିଁ । ରାତି କ୍ଷେପଣ କଲେ ରହିଁ । ୪୨।
ପ୍ରଭାତେ ଈଶ୍ୱର କୃପାର । ଯେବା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର । ୪୩।
ତାହାର ପ୍ରକାଶ ନମନ୍ତେ । ଯାଉଣ ଥିଲେ ଯେ ପଚ୍ଛନ୍ତେ । ୪୪
ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ । ବଛିର ଆପଣା ମନରୁ । ୪୫।
ଦ୍ୱାଦଶ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଦରି । ନେଲେ ସେ ମନୋନୀତକରି । ୪୬
ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ସବେ ନିଶି । ସେହି ପବ୍ବତ ପରେ ବସି । ୪୭।
ସେ ବାର ଜଣଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଅବର ଲୋକେ ଥିଲେ ଯେତେ ୪୮
ନାନାଦ ବଶେଷ ବଶେଷ । ପ୍ରକାର କଲେ ଉପଦେଶ । ୪୯।
ଏହେତୁ ସେ କଥାର କାମ । ପବ୍ବତ ପ୍ରକାର ଅଖ୍ୟାନ । ୫୦।
ଶ୍ରୋତିୟ ବର୍ଗ ତାହା ଶୁଣି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କଲେ ପୁଣି । ୫୧।
ଯେଣୁ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମତ । ଉପଦେଶ ସେ ନ ଦଅନ୍ତି । ୫୨।
କର୍ତ୍ତାର ପ୍ରାପ୍ତେ ଶିକ୍ଷାମାନ । ଦଅନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ । ୫୩।
ତାଙ୍କ ସେ ଉପଦେଶ କଥା । ଥୋକାପ୍ତେ ଏଥି ଲେଖୁଁଯଥା ୫୪
ଧନ୍ୟ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ଅଭିମାନ । ଯେଣୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗରାଜନ । ୫୫।

ଧନ୍ୟ ଯେ ପାପେ କରେ ଖେଦ । ଯେଣୁ ଛାଡୁ ହେବ ପ୍ରବୋଧ ।୪୬
ଧନ୍ୟ ଯେ ସରଳ ଆତ୍ମା । ସେ ହେବେ ପୃଥ୍ୱୀ ଅଧିକାରୀ ୪୭
ଧର୍ମ ନମନ୍ତେ ନତ୍ୟ ନତ୍ୟ । ଯେ ଜନ କ୍ଷୁଧିତ ତୃଷିତ ।୪୮।
ଧନ୍ୟ ସେ ହୋଇବ ଅଶେଷ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତିରେ ସନ୍ତୋଷ ।୪୯।
ଧନ୍ୟ ଯାହାର ଦୟା ଚିତ୍ତ । ତାହାକୁ ହେବ ଦୟା ପ୍ରାପ୍ତ ।୫୦।
ଧନ୍ୟ ଯାହାର ସାଧୁ ମନ । ପାଇବ ସେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ।୫୧।
ଧନ୍ୟ ମିଳଣକାରୀ ଜଣ । ସେ ହେବ ଈଶ୍ୱର ସନ୍ତାନ ।୫୨।
ଧନ୍ୟ ଧର୍ମାର୍ଥ ନଗ୍ନହୀତ । ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇବ ନଶ୍ଚିତ ।୫୩।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଲୋକେ ବଲେ । ନନ୍ଦା କରବେ ଯେଉଁକାଲେ ।୫୪
ନଗ୍ନହ ଅବା ଅପବାଦ । ମିଥ୍ୟାରେ କରନ୍ତି ବବଧ ।୫୫।
ଏମନ୍ତ ଆମ୍ଭର କାରଣ । କରନ୍ତି ନାନାଦ ଡାଡଣ ।୫୬।
ସେହ ସମୟେ ଆନନ୍ଦତ । ହୋଇବ ମହା ଦୃଷ୍ଟ ଚିତ୍ତ ।୫୭।
ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯେଣୁ ବଡ ଫଳ । ଧନ୍ୟ ହୋଇବ ସଦାକାଳ ।୫୮।
ଯେଉଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମାନ ଭଲେ ।। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୂର୍ବେ ଥିଲେ ।୫୯।
ସେମାନଙ୍କୁହ ସେହମାନେ । ନଗ୍ନହ କରଲେ ବସନେ ।୬୦।
ନଶ୍ଚୟେ କହୁ ଅଛିଁ ଶୁଣ । ତୁମ୍ଭେ ପୃଥିବୀର ଲବଣ ।୬୧।
ଲବଣ ଅଣାସ୍ୱାଦୁ ଯେବେ । ହୁଅଇ କହ ତୁମ୍ଭେ ତେବେ ।୬୨।
ତାହାର ଲବଣତ୍ୱ ଭବ । କେବଣ ଠାବରୁ ହୋଇବ ।୬୩।
ସେ କାଳୁ କରବା ବାହାର । ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ।୬୪।
ଚରଣ ତଳରେ ପକାଇ । ଦେବା ବନୁ ଆଉ ତାହାଇ ।୬୫।
ଆବର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର । ବହୁତ ନୁହଇ ତାହାର ।୬୬।
ତୁମ୍ଭେମାନେହିଁ ଜଗତର । ଦୀପ୍ତି ପବ୍ବତର ଉପର ।୬୭।
ସ୍ଥାପିତ ନଗର ଜାଣିବ । କେବେହେଁ ଲୁଚି ନ ପାରବ ।୬୮।
ବଇଠା ଜାଲି ତାହା କେହ । କେବେହେଁ ଡାଙ୍ଗି ନ ରଖଇ ।୬୯।
ଦୀପରୁ ଖୁଆର ଉପର । ଦୀପ ରଖଇ ଯତ୍ନ କର ।୭।

ସମସ୍ତ ଗୃହସ୍ଥଙ୍କୁ ତହିଁ । ସେଘରେ ଅଲୁଅ ଦଶଇ । ୭୧ ।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଗ୍ରତ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏମନ୍ତ । ୭୨ ।
ଦୀପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହେଉ ଯେହ୍ନେ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେମାନେ । ୭୩ ।
ତୁଲ୍ଲିଯା ଦେଖନ୍ତୁ ଅବର । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୭୪ ।
ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କର ସ୍ତୁତ । ଉକ୍ତି କରନ୍ତୁ ନତ୍ତନତ । ୭୫ ।
ଏମନ୍ତ ବଚନ ଅପାର । ହେଲା ଶ୍ରୀମୁଖର ବାହାର । ୭୬ ।

୧୧ ଅଧ୍ୟୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ସେହ୍ନ କାଳେ । ପଦ୍ଦୁଃ ଓହ୍ଲାଇଲା ବେଳେ । ୧ ।
ଜଣେକ କୁଷ୍ଠ ବ୍ୟାଧି ଯୁକ୍ତ । ହେବାକୁ ସେ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ । ୨ ।
ଦେଖା କରନ୍ତେ ତାଙ୍କ ତୁଲେ । ଆରୋଗ୍ୟ ସେ ତାହାକୁ କଲେ । ୩ ।
କଫରନାହୁମ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ୪ ।
ଶତେକ ସୈନ୍ୟ ସେନାପତ୍ତ । ଜଣେକ ରୁମୀ ତାଙ୍କ କତ୍ତ । ୫ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ଅପଣାର । ଆରୋଗ୍ୟ ନମନ୍ତେ ଭୃତ୍ୟର । ୬ ।
ତହିଁରେ ଦୟା କର ତାକୁ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ତା ଭୃତ୍ୟକୁ । ୭ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଘେନ ସଙ୍ଗତର । ସେଠାରୁ ନୟିନ ନଗର । ୮ ।
ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ ମାତ୍ରକେ । ତହିଁ ଦେଖିଲେ କେତେଲୋକେ । ୯ ।
ମଡା ବହିବା ଦ୍ୱାର ଦେଇ । ନଅନ୍ତେ ଏକ ମଡା ବହି । ୧୦ ।
ଏକଇ ପୁତ୍ର ସେ ମାତାର । ବଧବା ଜନନୀ ତାହାର । ୧୧ ।
ଯାଅନ୍ତେ ହୋଇ ଖେଦମ୍ନନ । ଉଚ୍ଚରେ କରଇ ରୋଦନ । ୧୨ ।
ତାଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ହୋଇଲେ କରୁଣା ଆବଷ୍ଟ । ୧୩ ।
ବୋଇଲେ କୋମଳ ବଚନ । ହେ ନାର ନ କର ରୋଦନ । ୧୪ ।
ଏମନ୍ତେ ଯାଇ ତା ନକଟ । ଛୁଇଁଲେ ସେ ମଡାର ଖଟ । ୧୫ ।
ବହିବା ଲୋକମାନେ ତହିଁ । ଗଲେ ଥମ୍ଭି ଛିଡା ହୋଇ । ୧୬ ।

ସେ ମୃତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପୁଣି । ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ମୃଦୁ ବାଣୀ । ୧୭ ।
ହେ ବହୁସ ଅମ୍ଭେ ଡୋଙେ କହୁ । ବହନ ଉଠ ଏବେ ଉହୁ । ୧୮ ।
ଯୀଶୁ କହନ୍ତେ ଏହ ବାଣୀ । ସଜୀବ ଦେହେ ସେହ କ୍ଷଣି । ୧୯ ।
ଉଠିଲ ସେହ ଯୁବା ଲୋକ । ପୂଜର ଦ୍ରାପ୍ତେ କହେ ବାକ୍ୟ । ୨୦ ।
ଯୀଶୁ ଡାହାକୁ ଏ ଅନନ୍ତେ । ଡାହାର ଜନନୀ ଅଗ୍ରଡେ । ୨୧ ।
କଲେ ଡାହାକୁ ସମର୍ପଣ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଡାଙ୍କ ଗୁଣ । ୨୨ ।
ଯେ ଲୋକମାନେ ନକଟସ୍ଥ । ସମସ୍ତେ ହୋଇ ସଂକୁଚିତ । ୨୩ ।
ଗୁଣାନୁବାଦ ଈଶ୍ୱରର । କରନ୍ତେ କହନ୍ତି ଅପାର । ୨୪ ।
ଆପଣା ଲୋକଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର । କରଣ ପଚ୍ଛନ୍ତି ମନର । ୨୫ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଏହ କଥା । କ୍ରମଶେ କ୍ରମଶେ ସବ୍ଦଥା । ୨୬ ।
କଇସ୍ଥ ଯିହୁଦ ଦେଶରେ । ପ୍ରଚ୍ଚର ହେଲ ସବ୍ଦଠାରେ । ୨୭ ।

୧୬ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଲୋକଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଦନରେ । ୧ ।
ଶିକ୍ଷା ଦେଇଣ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ଚଳଲେ ସଙ୍ଗଡେ ନେଇଣ । ୨ ।
ଗାଲ୍ଲି ଦେଶର ମଧ୍ୟସ୍ଥେ । ଚିଲ୍କା ପାର ହେବା ଅର୍ଥେ । ୩ ।
ବହନ ଚଢିଲେ ନାବରେ । ଯାଉ ଯାଉଣ କେଡେ ଦୂରେ । ୪
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବାୟୁ ଅକସ୍ମାତ । ଅସି ହୋଇଲ ଉପସ୍ଥିତ । ୫ ।
ତରଙ୍ଗେ ଦାରୁଣ ଲହଡି । ଡାହାର ମଧ୍ୟେ ନାବ ପଡ । ୬ ।
ତରଙ୍ଗ ବୁଡଲର ପ୍ରାୟ । ଦେଖି ପାଇଲେ ସବ୍ଦେ ଭୟ । ୭ ।
ସେହ ନାବର ପଚ୍ଛେ ଯାଇ । ମୁଚୁଲା ପରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ । ୮ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ନଦ୍ରାଗତ ହୋଇ । ଯେବଣ ସ୍ଥାନେ ଥିଲେ ଶୋଇ । ୯
ଭୟ ପାଇଣ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସେହସ୍ଥାନେ । ୧୦
ନଦ୍ରା ଭଙ୍ଗାଇ ଡାହାଙ୍କର । ବୋଲନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ରକ୍ଷା କର । ୧୧ ।

ନାଶ ଯେ ହେଉଁ ଆମ୍ଭେମାନେ । କଛୁ ନ ଘଟୁଛି କେସନେ । ୧୬।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ବଚନ ଏମନ୍ତ । ଶୁଣି ଉଠିଲେ ଭଗବନ୍ତ । ୧୩।
ସମୁଦ୍ର ଆବର ପବନ । ବେନଙ୍କି କରନ୍ତେ ଗର୍ଜନ । ୧୪।
ଉତ୍ପନ୍ନ ପବନ ସାଗର । ତତ୍କ୍ଷଣେ ହୋଇଲେ ସୁସ୍ଥିର ।୧୫
ଏମନ୍ତ ଦେଖି ନାବ ଲୋକ । ବସ୍ତ୍ରପୂ ଏକକୁଆରେକ । ୧୬।
ଚକଚେ ବୋଲନ୍ତି ଏକସ୍ତ । ଏକେଉଁ ପ୍ରକାର ମନୁଷ୍ୟ । ୧୭।
ସମୁଦ୍ର ପବନ ଆବର । ଅଜ୍ଞା ମାନୁଛନ୍ତି ଏହାର । ୧୮।
ଏମନ୍ତ କହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟେ । ସେ ନାବ କ୍ରମଶେ । ୧୯।
ଗଦଣ୍ଡୀ ଦେଶେ ଉପସ୍ଥିତ । କୂଳରେ ପ୍ରବେଶିବା ମାତ୍ର । ୨୦।
ଜଣେକ ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲା । ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ହଲା । ୨୧
ସେ ବଳବନ୍ତ ଉତ୍କାନକ । ଦେଖି ଡରନ୍ତି ତାକୁ ଲୋକ । ୨୨।
ଯୀଶୁ ଆରୋଗ୍ୟ ତାକୁ କଲେ । ସେଠାରୁ ଆସିବାର ବେଳେ । ୨୩
ମାଉଉ ନାମେ ଖ୍ୟାତ ଏକ । ଅଟଇ ସେ କରଗ୍ରାହକ ୨୪।
ଯୀଶୁକୁ ଅପଣା ଗୃହରେ । ସେବଲା ଅଉଥି ବେଭରେ । ୨୫
ତହିଁରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୋକ ଘୁଲେ । ଭୋଜନେ ଯହୁଁ ସେ ବସିଲେ । ୨୬
ତା ଦେଖି ପଣ୍ଡିତ ସକଳେ । ଗୁଣରେ ଦୋଷ ଆରୋପିଲେ । ୨୭
ସେ ଦୋଷ ଯୀଶୁ ଦୋଷ ଜ୍ଞାନ । ନକର ଘୁଣି ଦୀନ ହୀନ । ୨୮।
ପାପି ଲୋକଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ପଣେ । ମଣିଲେ ଅଘୁକୁ ଅଘଣେ । ୨୯।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଭୋଜନ । ସେ ସ୍ଥାନେ ହୋଇଲା ଦୂସଣ । ୩୦
ଜଣେକ ନାମେ ଯାୟିରସ । ତାର ହୁଅନ୍ତେ କନ୍ୟା ନାଶ । ୩୧
ବନପୂ ଉକ୍ତି କର ତାଙ୍କୁ । ଅଣିଲା ଅପଣା ଗୃହକୁ । ୩୨।
ସେ ଦପୂାନପୂ ଦପୂା ବହୁ । ସେ ମୃତ କନ୍ୟାକୁ ବଞ୍ଚାଇ । ୩୩।
ତାହାର ପିତା ମାତା ଅଗେ । ସମର୍ପି ଦେଲେ ସେହିକ୍ଷଣେ । ୩୪
ସେସେହ୍ନଠାବେଯେଉବେଳେ । ଗମନ କଲେ ସେହିକାଳେ । ୩୫
ଜରେଖ ଏକନାଲ୍ଲି ଅସି । ପଛଦାଣ୍ଡରେ ଛୁଇଁପଶି । ୩୬।

ନୁଗାର ଦଶୀ ତାହାଙ୍କର । ଭକ୍ତିରେଛିଁ ଚଲ୍ଲସେନାଥି । ୩୭ ।
ବହୁତ ଦନ୍ତୁ ରୋଗେ ଥିଲା । ତତ୍କ୍ଷଣେ ସବୁ ରୋଗ ଗଲା । ୩୮
ତାହାକୁ କର ଅଶୀବାଦ । ପୁରାଇ ତାର ମନ ସାଦ । ୩୯ ।
ତହୁଁ ମେଲଣି କଲେ ପ୍ରଭୁ । ଏହି କର୍ମର ବବରଣ । ୪୦ ।
ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲୁକର ରଚିତ । ୪୧ ।
ତାର ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟର । ଶିଚହାତ୍ତରଂଶ ପଦଠାର । ୪୨ ।
ଅଠଶଲିଶ ପଦେ ଶେଷ । ଅଛଇ ସମସ୍ତ ବଶେଷ । ୪୩ ।
ପୁଣିହିଁ କଛୁ ବନ୍ଦ ଅନ୍ତେ । ଦୁଇ ଅନ୍ଧକୁ ସେ ଏମନ୍ତେ । ୪୪ ।
ଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ପୁଣି ଜଣେକ । ସୁସ୍ଥିଲେ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତଲୋକ । ୪୫ ।
ବାହୁଡ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଯାଇ ନାଜରେତ ନଗରେ । ୪୬ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରକାର । ଦେଖାନ୍ତେ କର୍ମ ପ୍ରଚାର । ୪୭
ତଥାପି ସେମାନେହେଁ ଥିଲେ । ଶ୍ରାଦ୍ଧ୍ୟହି ତାହାଙ୍କୁ ନ କଲେ । ୪୮
ସେ ଯୀଶୁ ଦେଖି ତାହାଙ୍କର । ନଶ୍ଚୟେ ଅବଶ୍ୱାସ ଘୋର । ୪୯ ।
ଚେଣ୍ଟୁ ଦୁଃଖିତ ମନ ହୋଇ । ଶୁଭ ତାହାଙ୍କୁ ଗଲେ ସେହି । ୫୦

---

୧୩ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଉପଦେଶକାର ପଦର । ଯୀଶୁଙ୍କ ନଯୁକ୍ତ ହେବାର । ୧ ।
ଚେଜବା ଯାଏଁ ସେଲୋକଙ୍କୁ । ଦ୍ୱବର୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଥକୁ । ୨ ।
ଲେଖଇ ଏଥର ଅନନ୍ତେ । ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଗ୍ରନ୍ଥେ । ୩ ।
ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ପ୍ରଥମରେ । ଯିହୁଦୀୟ ସବୁ ନଗରେ । ୪ ।
ଯୀଶୁ ମଙ୍ଗଲସମାଚାର । କହବା ନମନ୍ତେ ପ୍ରଚାର । ୫ ।
ପେଷିଲେ ଆଉ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ତହିଁ ସଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇଣ । ୬ ।
ତାଙ୍କ ବାଞ୍ଛିତ କର୍ମ ଯାହା । ଯତ୍ନେ ସେ ପୂର୍ଣ କଲେତାହା । ୭ ।
ବାହୁଡ ଅଇଲ ଉତ୍ତରେ । ଅଦ୍ୟନ୍ତ ନର୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ । ୮ ।

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଗଲେ ନେଇ । ସେ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଁଇ । ୯ ।
ତେବେହେଁ ତହିଁ ତାଙ୍କ ଘୁଲେ । ବହୁତ ଲୋକେ ଋଣୁହେଲେ । ୧୦
ନାନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଉପଦେଶ । ଯୀଶୁ କହନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପାଶ । ୧୧ ।
ସେ ତାହା ଶୁଣନ୍ତେ' । ସେ ସ୍ଥାନେ ଥାଆନ୍ତେ' । ୧୨ ।
ଗତ ହୁଅନ୍ତେ ବହୁ କାଳ । ସରଲା ପଥର ସମ୍ବଳ । ୧୩ ।
ତହିଁରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୁଣ । ରକ୍ଷା କନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣ । ୧୪ ।
ଗୋଟିଏ କର୍ମ ସେ ଅଦ୍ଭୁତ । ସେଠାରେ କଲେ ପ୍ରକାଶିତ । ୧୫ ।
ସେ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମର । ସମସ୍ତ ବିବରଣ ସାର । ୧୬ ।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ସେ ଗ୍ରନ୍ଥ ମାତ୍ତଉ ରଚିତ । ୧୭ ।
ଚଉଦ ଅଧ୍ୟାୟର ତେତେ । ପଦଁ ଏକୋଇଶପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୧୮ ।
ଶୁଣ ଯା ଲେଖା ଅଛି ତହିଁ । ସେ ଯୀଶୁ ବାହାରକୁ ଯାଇଁ । ୧୯ ।
ବହୁତ ଲୋକ ଦେଖି ତଥି । ଦୟାଳୁ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି । ୨୦ ।
ଯେତେ ପୀଡିତ ତହିଁ ଥିଲେ । ଆରୋଗ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ କଲେ । ୨୧ ।
ଏଥି ଅନନ୍ତେ ଗଲା ବେଳ । ପ୍ରବେଶ ହେଲା ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ । ୨୨ ।
ଯୀଶୁ ନକଟେ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ବୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ । ୨୩
ଏତି ଅଟଇ ବନସ୍ଥାନ । ଆବର ଅସ୍ତ ହେଲା ଦିନ । ୨୪ ।
ଲୋକଙ୍କୁ ମେଲଣି ଦେଉନ୍ତୁ । ସେମାନେ ନଗରେ ଯାଆନ୍ତୁ । ୨୫ ।
ଯେ ଯାର ଭୋଜନର ଦ୍ରବ୍ୟ । କଣନ୍ତେ ଯାଇ ତାହା ସବୁ । ୨୬ ।
ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯୀଶୁ ତହିଁ । ତାଙ୍କ ଯିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ୨୭ ।
ଭୋଜନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦିଅ ତାକୁଂ । କଥାଁ ସେ ଯିବେ ନଗରକୁ । ୨୮ ।
ଶିଷ୍ୟେ କହିଲେ ଯୋଡ କର । ଏଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୨୯ ।
ସଙ୍ଗତେ ଅଛି ପ୍ରଭୁ ରହି । କେବଳ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ଗୋଟି । ୩୦ ।
ଆବର ଅଛି ମତ୍ସ୍ୟ ବେନ୍ନ । ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ଆସ ଘେନ । ୩୧
ସେ ପାଞ୍ଚ ରୋଟି ଦୁଇ ମତ୍ସ୍ୟ । ନେଇଗ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ପାସ । ୩୨ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଏଥି ଅନନ୍ତରେ । ଲୋକଙ୍କୁ ଘାସର ଉପରେ । ୩୩ ।

ବସିବା ଅର୍ଥେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ସେ ପାଞ୍ଚଇଠି ହସ୍ତେ ନେଲେ ।୩୪
ଆବର ଦୁଇ ମତ୍ସ୍ୟ ନେଇ । ସ୍ୱର୍ଗର ଦଗକୁ ଅନାଇ ।୩୫।
ବାଞ୍ଛିତ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ପଦ । ଆନନ୍ଦେ କଲେ ଅଶୀର୍ବାଦ ।୩୬।
ରୁଟିକା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲେ ।୩୭
ସେ ଶିଷ୍ୟ ଗଣେ ତାହା ନେଇ । ଲୋକଙ୍କୁ ପରଶିଲେ ଯାଇ ।୩୮।
ଭୁଞ୍ଜିତା ଏକକୁ ଅରେକ । ତୃପ୍ତି ହୋଇଲେ ସବଲୋକ ।୩୯।
ତାହାର ଅବଶେଷ ଗୁଣି । ଥିଲ ଯେ ଦ୍ୱାଦଶେ ପଡ ।୪୦।
ସାଉଁଠି କରନ୍ତେ ଏକତା । ତାହା ହୋଇଲ ବାର ବେତା ।୪୧
ଷୁଡଶ ଯୁବତ ବାଳକ । ଉହିଁ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଯେତେ ଲୋକ ।୪୨
ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ । ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ରେକ ଏସନେ ।୪୩।

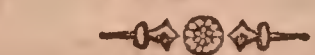

୧୪ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଲୋକେ ସବେ । ତାହାଙ୍କୁ ରଜା ଯେ କରବେ ।୧।
ଏହା ସେ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟଙ୍କର । ଆବର ଜ୍ଞାତ କୁଟୁମ୍ବର ।୨।
ଔହ୍ନକ ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟାଭିଳାଷ । ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ଅଶେଷ ।୩।
ତାହାଙ୍କୁ ତରସ୍କାର କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।୪।
ଡିଙ୍ଗକା ସେପାରେ ବହନେ । ଗମନ କର ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୫।
ଏମନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ତାଙ୍କୁ ଦେଇ । ଆପଣେ ସେହ୍ନଠାବେ ରହି ।୬।
ବହୁତ ରଜନୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ସେ ଏକାନ୍ତେ ।୭।
ପ୍ରତ୍ତତେ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ସେ ଶିଷ୍ୟ ଡିଙ୍ଗକା ମଧ୍ୟରେ ।୮।
ପବନ ଉଠି ଅତଶଯେ । ସଙ୍କଟେ ଜୀବନ ସଂଶଯେ ।୯।
ଯାଇ ନପାର ତାହା ଏତ । ଘୋର ବପଦେ ଥିଲେ ପଡ ।୧୦।
ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ଦଯାମଯ । ନ ହେଉଂ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଉଦଯ ।୧୧।
ହେଉଣ ଥିଲ ଯେ ଲହଡି । ତାହା ଉପରେ ଯୀଶୁ ଚଢି ।୧୨।

ତାଙ୍କ ନକଟେ ଜଳ ପରେ । ଗମନ କରନ୍ତେ ପାଦରେ ।୧୩।
ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଭୂତେ । ଚିହ୍ନି ନପାର ଅଳସ୍ୱାଟେ ।୧୪।
ବୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏକସ । ପାଣିର ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ ।୧୫।
ଚଲଇ ଦାଣ୍ଡେ ଯିବା ପ୍ରାପ୍ତେ । ଦେଖ ମାତ୍ରକୁ ମହା ଭୟେ ।୧୬।
ପୁଣିହିଁ କଛୁ ଦୂରେ ଦେଖି । ଭୟେ କରନ୍ତେ ଡକାଡକି ।୧୭।
ଯୀଶୁ ବୋଲନ୍ତି ହୁଅସ୍ଥିର । କଛୁହିଁ ଭୟ ହେ ନ କର ।୧୮।
ଅସୁଚ୍ଛି ଆମ୍ଭେ ଦେଖ ଏହି । ସୁସ୍ଥିର କଲେ ଏହା କହି ।୧୯।
ଶୁଣି ସେମାନେ ହେଲେ ହୃଷ୍ଟ । ନାବେ ଚଢନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ।୨୦।
ପବନ ହୋଇଲା ନଶ୍ଚଳ । ସୁସ୍ଥିର ହୋଇଲା ଉଚ୍ଛୋଳ ।୨୧।
ପୁଣି ସେ ନାବ ଅଳ୍ପକ୍ଷଣେ । ତାହାଙ୍କ ନଇପିଠ ସ୍ଥାନେ ।୨୨।
ଯାଇଣ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ । ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେ ହରସ ।୨୩।
ଯେ ସବଲୋକଙ୍କୁ ସେ ହେଲେ । ଭୋଜନ କରାଇଣ ଥିଲେ ।୨୪।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ନାବ ବାହ । ତାହାଙ୍କ ପଛେ ଯାଇ ।୨୫।
ନାବରେ ସେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ । ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯୀଶୁ ପାଖେ ।୨୬
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ନକଟରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଅଯ୍ନ ଦଯ୍ୟାରେ ।୨୭
ଅକ୍ଷୟ ପରମାର୍ଥନଧି । ଦେବାକୁ କରୁଣା ବାରିଧି ।୨୮।
ହୋଇଯେ ଛନ୍ତି ଅବତାର । ଗୋଟିଏ ସେହି ବଷୟର ।୨୯।
ତାହାଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ । ତହିଁ ଉତ୍ତରେ ପୁଣି ସେହି ।୩୦।
ଶୁଦ୍ଧ ଯିହୁଦୀଙ୍କର ଦେଶ । ଅନ୍ୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।୩୧
ତହିଁ ଦୁଃଖିଣୀ ଏକ ନାରୀ । ଥିଲା ପୀଡିତା ତା କୁମାରୀ ।୩୨।
ଯୀଶୁ ଆରୋଗ୍ୟ ତାକୁକଲେ । ସେଠାରୁ ଅସିବାର ବେଳେ ।୩୩
ବାଟରେ ଘୁଟା ଏକଜଣ । ପୁଣି ବଧିର ତାର କର୍ଣ ।୩୪।
ବାକ୍ୟ ଶ୍ରବଣ ଦେଇ ତାରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଏଥିରଉତ୍ତରେ ।୩୫।
ଏକ ପବ୍ବତ ପରେ ଯାଇ । ବସିଲେ ଲୋକେ ପୁଣି ତହିଁ ।୩୬
ବହୁତେ ମିଳିଲେ । ଆବର ଯେତେ ସେଗାଥିଲେ ।୩୭

କଣା କୁବୁଜା ଅବଶାଙ୍ଗ । ଶ୍ଲେଷ୍ମା ପକ୍ଷାଘାତ କ୍ଷତାଙ୍ଗ । ୩୮ ।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତ । ଥିଲେ ଯେତୁ ଲୋକେ ସମସ୍ତ । ୩୯ ।
ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଏକେ ଏକେ । ରଖିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପାଖେ ୪୦ ।
ପ୍ରତି ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଆପଣେ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଜଣେ ଜଣେ । ୪୧ ।
ଅନ୍ଧକୁ ଦେଲେ ଚକ୍ଷୁଦାନ । ଘୁଙ୍ଗାଯେ ପାଇଲେ ବରଜ । ୪୨ ।
ଶ୍ଲେଷ୍ମାଙ୍କୁ ଦଅନ୍ତେ ଚରଣେ । ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦେ କଲେ ସେ ପ୍ରସ୍ଥାନ । ୪୩ ।
କ୍ଷତାଙ୍ଗ ଯେଉଁମାନେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ସହଜାଙ୍ଗ କଲେ । ୪୪ ।
ଯେ ଅବା ପକ୍ଷାଘାତମାନେ । ଆରୋଗ୍ୟେ ଗଲେ ଯେଯା ସ୍ଥାନେ ୪୫
ଆବର ଥିଲେ ଯେତେ ରୋଗୀ । କଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅରୋଗୀ । ୪୬ ।
ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖି ତାହାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମମାନ ଘୋର । ୪୭ ।
ହୋଇ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ । କଲେ ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ । ୪୮ ।
ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଦ୍ୱମଯୁ ସାଉଣ୍ଟା ରଣ୍ଟିରେ । ୪୯ ।
ଶୁଦ୍ଧ ବାଳକ ନାସ୍ତଗଣ । ଚାରି ସହସ୍ର ଯୁବା ପୁଣ । ୫୦ ।
ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରମାଣେ ଲୋକଙ୍କୁ । ଭୋଜନ ଦେଲେ ଏକ ଏକୁଁ । ୫୧ ।

୧୫ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏକ ଦିନ । ପିତର ଯାକୁବ ଯୋହନ । ୧ ।
ଏତିନ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ତୁଲେ । ଏକ ପର୍ବତେ ପ୍ରବେଶିଲେ । ୨ ।
ସେସ୍ଥାନେ ତାହାଙ୍କର ରୂପ । ପ୍ରକାଶ କଲେ ଭିନ୍ନ ମୂର୍ତ୍ତି । ୩ ।
ଅପଣା ମୂର୍ତ୍ତିକର ଅନ୍ତଃ । ହେଲେ ସେ ଅନ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି ମନ୍ତ । ୪ ।
ସସନ୍ନ ପ୍ରକାଶିଲେ ମୂର୍ତ୍ତି । ଯେହ୍ନେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୀପ୍ତି । ୫ ।
ମୋଶା ଆବର ଏଲିୟାହ । ଯେଉଁକେ ଶୁଦ୍ଧ ଥିଲେ ଦେହ । ୬ ।
ଦୁହିଙ୍କ ପରଲୋକ ଗତ । ଚହିଁ କ ବର୍ଷ କେତେ ଶତ । ୭ ।
ଭବଷ୍ୟଦ୍ଭବକ୍ତା ସେହି ଦୁଇ । ଚାରିକ୍ଷଣେ ମୂର୍ତ୍ତି ମନ୍ତ ହୋଇ । ୮ ।

ପ୍ରବେଶି ତାଙ୍କ ନକଟରେ । ଯିରୁଶାଲମ ନଗରରେ ।୯।
ହେବ ଯେ ତାହାଙ୍କ ମରଣ । ତାହାର ସବୁ ବିବରଣ ।୧୦।
ଯୀଶୁ ସଙ୍ଗରେ ସେହିଜନ । କରଣ କଥୋପକଥନ ।୧୧।
ପଙ୍କୁଁ ଓହ୍ଲାଇଲା ବେଳେ । ଏକ ବାଲକ ସେହି କାଳେ ।୧୨।
ବହୁତ ଧନୁ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ । ହୋଇଗ ଥିଲା ମହା ବ୍ୟସ୍ତ ।୧୩।
ତା ଉହିଁ ଭୂତକୁ ଛଡାଇ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ତାକୁ ତହିଁ ।୧୪
ଯେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ ଆବର । ମଡାନୁଯାଇ ତାହାଙ୍କର ।୧୫।
ତେଜଣ ଅହଙ୍କାର ଗୋଲ । ଦୟାଳୁ ପୁଣି ନମ୍ରଶୀଲ ।୧୬।
ହେବାର ବଡଇ ଅବଶ୍ୟ । ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଉପଦେଶ ।୧୭।
ଯେ ଅବା ଅପୂବଁ ଅପୂବଁ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ସବୁ ।୧୮।
ପ୍ରକୃତ ରୂପରେ ଯୀଶୁର । ଉପଦେଶକ ହୋଇବାର ।୧୯।
ହେଲା ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶେଷ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତମ ବରଷ ।୨୦।
ଦେଖ ହେ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟାର ।୨୧।
ପଢୁଛ ଶୁଣ କଥାମାନ । ଏମନ୍ତେ କଲେ ଯେତେ କର୍ମ ।୨୨।
ଏହାର ମଧ୍ୟରେ ବିଅର୍ଥେ । ଅଥବା ନିଜ ଗୌରବାର୍ଥେ ।୨୩।
କେଉଁ କକଲେ କର୍ମ କିଛି । କେବଳ ଲୋକ ହିତ ଇଚ୍ଛି ।୨୪।
ଲୋକଙ୍କ ହିତ ଅର୍ଥେ ନାନା । ସାଧିଲେ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନା ।୨୫
ଯେ ସବୁ କ୍ରିୟା କଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ଏମନ୍ତ ମହତ୍ ବଶିଷ୍ଟ ।୨୬।
ଯେଲୋକ ପ୍ରତିଭ ଅମନ୍ତ । ଅଟଇ ଯେବା ଖ୍ୟାତମନ୍ତ ।୨୭।
ଯଦ ତା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମକୁ । ନଥାପ୍ତୁ ଉପମା ଦେବାକୁ ।୨୮
ତେବେହେଁ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ । ଅମନ୍ତ ସାମାନ୍ୟରୂପରେ ।୨୯।
ହୁଅଇ ତାହାର ଗଣଣା । ଚକ୍ଷୁ ପାଇଲେ ଯେଣୁ କଣା ।୩୦।
ଛୋଟା ପାଇଲେ ଯେଣୁ ଗଡ । ବଧିର ଶୁଣିବାର ଶକ୍ତି ।୩୧।
ଯେମାନେ ଥିଲେ କଟି ଉଙ୍ଗ । ଅବର ଯେ ଥଲେ ଅପାଙ୍ଗ ।୩୨।
ଆରୋଗ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କର ଉଲେ । କୁଢିକ ଉଲ ଦେହୀ କଲେ ।୩୩।

ବାୟୁଙ୍କୁ ଦେଲେ ସେହି ଆଜ୍ଞା ନ । ମଲାଲୋକଙ୍କୁ ଜୀବଦାନ ।୩୬।
ଯେମାନେ ଥିଲେ ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ । ତାହାଙ୍କ ଛଡାଇଲେ ଭୂତ ।୩୫।
ପକ୍ଷାଘାତଙ୍କି ଭଲକର । ଅରୋଗୀକଲେଯେତେ ଜ୍ୱର।୩୭
ଇତ୍ୟାଦି କେତେ ବ୍ୟାଧି । ଅରୋଗ୍ୟ କଲେ ଦୟାନିଧି ।୩୭।
ଘୋର ପବନେ ଉଠେ ଜଳ । ଲହଡା ସମୁଦ୍ର କଲ୍ଲୋଳ ।୩୮।
ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଘେନଶିର । ଜଳ ପବନ ହେଲେ ସ୍ଥିର ।୩୯।
ଅଳ୍ପଦ୍ରବ୍ୟରେ ସେ ଅନେକ । ସହସ୍ର ସହସ୍ରେକ ଲୋକ ।୪୦।
ସନ୍ତୋଷ କର ଭୋଜନରେ । ଗମନ କଲେ ଜଳପରେ ।୪୧।
ଅଧିକ କ ଦେବା ଉପମା । ଦେଖ ହେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ।୪୩।
ମୃତ୍ୟୁଶଯ୍ୟାରେ ଦେଲେ ଜୀବ । କ ଆଉ ପଟାନ୍ତର ହେବ ।୪୩।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲିଖନ । ତାହାଙ୍କ ଯେ କର୍ମମାନ ।୪୪।
ସେ ଯୀଶୁ ତା ବନ୍ଧୁ ଅନୁର । ବହୁତ କର୍ମ ଥିଲେ କର ।୪୫।
ଉଲ୍ଲେଖ ମାତ୍ର ସ୍ଥାନେ । ତାହାର ଗ୍ରନ୍ଥ କର୍ତ୍ତାମାନେ ।୪୬।
କର ଅଚ୍ଛନ୍ତ ଯେଣୁ ସେହି । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖଇ ।୪୭।
କେବଣ ସ୍ଥାନରେ । ଲେଖନ୍ତ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।୪୮।
ସେ ଯୀଶୁ ଅଶେଷ ପ୍ରକାର । ଅସାଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧିର ।୪୯।
ଲୋକମାନଙ୍କୁ କଲେ ମୁକ୍ତ । ହୋଇ ଅଶେଷ ଦୟାଯୁକ୍ତ ।୫୦।
ଆବର କେବଣ ସ୍ଥାନରେ । ଲେଖିଛୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।୫୧।
ତାହାଙ୍କ ଅଶେଷ ସୁଖ୍ୟାତି । ସୁରିଯା ଦେଶେ ହେଲା ବ୍ୟାପ୍ତି ।୫୨
ସେମାନେ ନାନାଦ ରୋଗରେ । ଆବର ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ।୫୩।
ମୃଗୀ ଆବର ପକ୍ଷାଘାତ । ଜ୍ୱର ପଙ୍ଗୁତା ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ।୫୪।
ଇତ୍ୟାଦି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜଉତ । ହୋଇଣ ଥିଲେ ଯେ ପୀଉତ ।୫୫
ଆଣନ୍ତେ ତାଙ୍କ ନକଟକୁ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ସେ ତାହାକୁ ।୫୬
ଆବର କେଉଁ ସ୍ଥାନେ । ଲେଖିଲେ ଗ୍ରନ୍ଥ କର୍ତ୍ତାମାନେ ।୫୭।
ତାଙ୍କୁ ଛୁଇବା ଅର୍ଥେ ଲୋକେ । ଉଦ୍ୟମ କଲେ ସେ ଅନେକେ ।୫୮

ଯେଣୁ ଅଦ୍ଭୁତ ପରାକ୍ରମ । ତହିଁର ହୋଇଣ ନର୍ଗମ ।୫୯।
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଶେଷେ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଅଶାଯୁଶେ ।୭୦
କେବଣ ଠାବେ ଗ୍ରନ୍ଥକାର । ଏସନେ ଲଖନ୍ତୁ ଆବର ।୭୧।
ସେହି ଦେଶର ଲୋକମାନେ । ଧାଇ ସଙ୍ଗଏ ସ୍ଥାନେ। ।୭୨।
ଶଯ୍ୟା ପରେଣ ସେ ସ୍ଥାନକୁ । ବହିଲେ ପୀଡିତ ଲୋକଙ୍କୁ ।୭୩।
ଆବର ଗ୍ରାମରେ ନଗରେ । ପୁଣି ସେ ଜପବା ଦେଶରେ ।୭୪
ଥୋଇଲେ ସେମାନେ ବାଟର । ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା ତାହାଙ୍କର ।୭୫।
ଯୀଶୁର ବସ୍ତ୍ରର ଅଞ୍ଚଳ । ଛୁଇଁବେ ତାହାଙ୍କୁ କେବଳ ।୭୬
ଛୁଇଁଲେ ପୁଣି ଯେତେ । ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ।୭୭
ପୁଣିହିଁ ଯେଉଁ ସମୟରେ । ଯିହୁଦୀଙ୍କ ପର୍ବ ଯାଏଁରେ ।୭୮।
ଯିରୁଶାଲମେ ସେହି ଅସି । ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେପ୍ରବେଶି ।୭୯।
ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ ଲୋକଙ୍କୁ । ସେହି ସମୟେ ଅସି ତାଙ୍କୁ ।୭୦।
ହଂସାରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ । ଧର ଅଣିବା ଅର୍ଥେ ଲୋକ ।୭୧।
କରଗି ଦେଲା ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନେ । ତାହାଙ୍କୁ ନ ଧର ସେମାନେ ।୭୨
ତାହାଙ୍କ ଅପୂର୍ବ କଲ୍ପତା । ସଦ୍ଭାବ ମନୋହର କଥା ।୭୩।
ଶୁଣିଣ ଗଲେ ସେ ବାହୁଡ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ ।୭୪।
ଦେଖିଣ ଫେର ଯିବାଲୋକ । ପୁଚ୍ଛଇ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ।୭୫।
କଥାଁ ନ ଆଣି ତାକୁ ଛାଡ । ତୁମ୍ଭେରେ ଅଇଲ ବାହୁଡ ।୭୬
ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସେହି ଲୋକେ। ଶୁଣହେ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକେ ।୭୭।
ଏହିଯେ ଲୋକର ସମାନ । କୋହ୍ନବେ କେହି ପୃଥ୍ୱୀଜନ ।୭୮
କେବେହେଁ ନର ଏହା ପ୍ରାପ୍ତେ । କହି ନ ପାରବେ କଥାପ୍ତେ ।୭୯।

---

୧୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ପୁଣି ତହିଁ । ସେ ଶମରୀଣ ଦେଶ ଦେଇ ।୧।
ଯିରୁଶାଲମ ନଗରରେ । ଯାଉଁ। ବାଟ ମଧ୍ୟରେ ।୨।

ମିଳିଲେ କୁଡ଼ି ଦଶ ଜଣ । ତାଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ପୁଣ । ୫ ।
ପୁଣିହଁ ଲୋକେ ତାଙ୍କ ପାଖ । ଆଣିଲେ ଥୋକାଏ ବାଳକ । ୬ ।
ଧରଣେ ବାଳକଙ୍କୁ କୋଳେ । ସେ ପ୍ରଭୁ ଆର୍ଶୀବାଦ କଲେ । ୬ ।
ପାପି ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତ । ଦୁଃଦଏ ଦଯା ବହି ଅତ । ୭ ।
ଦଅନ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦାନ । ଶୁଣ ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନ । ୭ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅତ ଦୋଷୀ କଲେ । ଯୀଶୁ ତାମନେ ବଝିରଲେ । ୮ ।
ଅବଶ୍ୟରେ ମୋତେ ଆସି । ପଣ୍ଡିତେ କରୁଛନ୍ତି ଦୋଷୀ । ୯ ।
ଏହା ଦେଖାଇବା ନମନ୍ତେ । କହିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତେ । ୧୦ ।
ତାହାର ବବରଣ ଯେତେ । ଲୁକଚିତ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ । ୧୧ ।
ଅଛୁ ମଙ୍ଗଳସମାଚାରେ । ପଞ୍ଚଦଶ ଅଧ୍ୟାଯ ଠାରେ । ୧୬ ।
ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ । ମୋବାକ୍ୟ ହେ ପଣ୍ଡିତ ଗଣ । ୧୩ ।
ଜଣେକର ଦୁ ପୁତ୍ର ଥିଲା । କନଷ୍ଠ ପିତାକୁ କୋଇଲା । ୧୪ ।
ହେ ତାତ ଶୁଣ ମୋବଚନ । ମୋଭଗେ ପଡିବ ଯେ ଧନ । ୧୫ ।
ସେ ଧନ ଏବେ ମୋତେ ଦେବ । ତାଶୁଣି ପିତା ଅଟ୍ଟୁ ଦ୍ରବ୍ୟ । ୧୬ ।
ସମସ୍ତ ବେନ ଭାଗ କଲା । ଦୁଇ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିଦେଲା । ୧୭ ।
କଛି ଦିନରେ ସାନ ପୁତ୍ର । ଆପଣା ଧନକୁ ଏକତ୍ର । ୧୮ ।
ଯେନ ସେ ଗଲା ଦୂରଦେଶେ । ସମସ୍ତ ଅଟ୍ଟୁ ଧନ ଶେଷେ । ୧୯ ।
ନାଶିଲା ତା ଅପବ୍ୟୟରେ । ସମସ୍ତ ସରିଲା ଉତ୍ତରେ । ୨୦ ।
ସେହି ଦେଶରେ ମହା ଘୋର । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ହୋଇଲା ଅପାର । ୨୧ ।
ତହିଁରେ ଆହାର ନ ପାଇ । ସେହି ଦେଶରେ ପୁଣି ସେହି । ୨୨ ।
ଗୃହସ୍ଥ ଘରେ ଚଉଷଗେ । ରହିଲା ଯାଇ ଉତ୍ସଗେ । ୨୩ ।
ଶୂକର ରକ୍ଷାର୍ଥେ ତାହାକୁ । ଗୃହସ୍ଥ ପେଶିଲା ବଲକୁ । ୨୪ ।
ସେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶି ବଲରେ । ଶୂକର ଖାଦ୍ୟ ଛୁବଡାରେ । ୨୫ ।
ଉଦର ଭରିବା ନମନ୍ତେ । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଯେତେ । ୨୬
କେହି ନ ଦେଲେ ତାକୁ ଯତ୍ନ । ଜ୍ଞାନ ସେ ପାଇ କହେ ତହିଁ । ୨୭ ।

ଅମ୍ଭ ପିତାର କେତୋ । ମୂଲ୍ୟ ମାତ୍ରେ ଛନ୍ତି ଯେତେ । ୩୮ ।
ବହୁତ ଅଛି ତାହାଙ୍କର । ନାନାବିଦ ଦ୍ରବ୍ୟ ଭୋଜନର । ୩୯ ।
ମୋତେ କ ନ ମିଳିବ କିଛି । ମୁ କଯାଁ ଭୋଖେ ମରୁଅଛି । ୪୦ ।
ମୁ ଏବେ ପିତା ପାଖେ ଯାଇ । ବନଯୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଁ । ୪୧ ।
ହେ ତାତ ମୁ ତୁମ୍ଭ ଅଗତେ । ଆକର ସ୍ୱର୍ଗ ବପଙ୍କତେ । ୪୨ ।
ଯେ ପାପ ଅର୍ଜି ଅଛିଁ ଗୁରୁ । ସେହି ହେତୁରୁ ଏହ୍ନଠାରୁ । ୪୩
ତୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରର ନାମ ଯୋଗ୍ୟ । ନୁହଇଁ ମୁହିଁ ମନ ଭାଗ୍ୟ । ୪୪ ।
ତେଣୁ ହୋଇ ମୋତେ ସଦଯେ । ତୁମ୍ଭର ମୂଲ୍ୟର ପ୍ରାଯେ । ୪୫ ।
କରଣ ମୋତେ ଏବେ ରଖ । ଯେଣୁ ମୁଅପ୍ତନ୍ତ ନରେଖ । ୪୬ ।
ଏମନ୍ତ ମନେ ବଚ୍ଛରିଲା । ପିତାର ନକଟେ ମିଳିଲା । ୪୭ ।
ଦୂରହୁଁ ପିତା ତାକୁ ଚ୍ହିଁ । ବେଗେ ଧାଁଇଲା ଦଯୁାବହଁ । ୪୮ ।
ବେଗେ ମିଳିଲା ଯାଇ ପାଖେ । ଚୁମ୍ବନ ଦେଲା ତାର ମୁଖେ । ୪୯ ।
ସେ ପୁତ୍ର ପୁଣି ଡେଡେକେଲେ । ପଡିଗ ପିତା ପାଦ ତଳେ । ୫୦ ।
ପୂର୍ବ ପାଞ୍ଚିଲା କଥା ତାର । କହିଲା ଯୋଡ ବେନକର । ୫୧ ।
ଦାସମାନଙ୍କୁ ଡାଇ ପିତା । ବୋଇଲା ଶୁଣ ମୋର କଥା । ୫୨ ।
ଉତ୍ତମ ବସ୍ତ୍ର ଅଣି ଆଗେ । ଏହାକୁ ପିନ୍ଧାଅରେ ବେଗେ । ୫୩
ଗୋଡରେ ପାଣ୍ଦୋଇ ପିନ୍ଧାଅ । ମୁଦ୍ରିକା ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଦଅ । ୫୪ ।
ମୋଷ ବାଛୁର ଆଣି ମାର । ହରସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୫୫ ।
କରବା ନମନ୍ତେ ଭୋଜନ । ଯେ ହେତୁ ଅମ୍ଭର ନନ୍ଦନ । ୫୬ ।
ମଲ୍ଲର ପ୍ରାଯେ ହଜି ଥିଲା । ବଞ୍ଚିଲା ପ୍ରାଯେ ସେ ମିଳିଲା । ୫୭ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ସମସ୍ତେ । ଆନନ୍ଦ କଲେ ଯେ ଯା ମତେ । ୫୮

---

୧୬ ଅଧ୍ୟାଯ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପବନ୍ତ । ଅପୂର୍ବ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚରନ୍ତ । ୧ ।
ଲଜ୍ଜାର ନାମେ ଛଣେ ନର । ମାରଯୁା ମାର୍ତ୍ତର ସୋଦର । ୨ ।

କବରେ ତିଦନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଥିଲା ସେ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ ଅନ୍ତେ ।୩।
ତା ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖି ଯୀଶୁ ପୁଣି । ଜୀବନ ଦାନ ଦେଲେ ଆଣି ।୪।
ତା ଦେଖି ଲୋକେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି । କରଣ ଶୁଦ୍ଧାଭକ୍ତି ଅତି ।୫।
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ମାନବାରେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ହୃଂସାରେ ।୬।
କରନ୍ତେ ନାନାଦ ପ୍ରକାର । ତାହାଙ୍କୁ ମାରିବା ବଖ୍ତର ।୭।
ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ବତର୍କ । ଦେଖିଣ ହୋଇଲେ ସତର୍କ ।୮।
ବସେ ଯିରୁଶାଲମରେ । ସ୍ଥାପିତ ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ ।୯।
ପ୍ରବେଶି ପ୍ରତିଦନ ସେହି । ଲୋକମାନକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ।୧୦।
ଘଣ୍ଟିରେ ନଗରର ପ୍ରାନ୍ତେ । ଜତ ବୃକ୍ଷ ନାମ ପଙ୍ଗତେ ।୧୧।
ରହିଲେ ଈଶ୍ୱର କୁମର । ପ୍ରତ୍ୟତ ହେଲେ ପୁଜବାଇ ।୧୨।
ସେହି ଦେଉଳକୁ ଆସନ୍ତ । ନଗର ଲୋକେ ତହି ଯାନ୍ତ ।୧୩।
ଦାପନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାମାନ । ଏମନ୍ତେ ଗଲା ତିନ ଦିନ ।୧୪।
ଚତୁର୍ଥ ଦନେ ଗୁରୁବାରେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ।୧୫।
ନସ୍ତାର ପଙ୍କର ଭୋଜନେ । ବସିଣ ଆନନ୍ଦତ ମନେ ।୧୬।
ପ୍ରୀତ ଏକକୁ ଆରେକର । କରବା ନମ୍ରତା ଆବର ।୧୭।
ଉଚିତ କମି କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ହୃଦଯୁଙ୍ଗମତା ଯେମନ୍ତେ ।୧୮।
ହୁଅଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର । ଏଅର୍ଥେ ଉଠିଲେ ସତ୍ତର ।୧୯।
ବସ୍ତ୍ରରେ ଅଣ୍ଟାବାନ୍ଧି ଟାଣି । ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରେ ନେଇ ଆଣି ।୨୦।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇ ଦେଲେ । ଆପଣା ବସ୍ତ୍ରରେ ପୋଛିଲେ ।୨୧।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ପ୍ରେମ ବହି । କହାସେ ସବୁ ଅତେ ଗ୍ରହିଁ ।୨୨।
ସେରୁଶୀ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ନେଇ । ସମସ୍ତେ ବାଣ୍ଟିକରି ଦେଇ ।୨୩।
ବୋଇଲେ ପାପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କର ଧ୍ୟାପୃ ଚିତ୍ତ ।୨୪।
ମୋ ଦେହ ଭଙ୍ଗ ରକ୍ତପାତ । ଦୁହିଙ୍କ ସଦା ସ୍ମରଣାର୍ଥ ।୨୫।
ବେଳକୁ ବେଳ ଏହିସନ । ପ୍ରକାଶ କର ମୋ ମରଣ ।୨୬।
ପ୍ରଭୁର ଭୋଜ ଏହା ଖ୍ୟାତ । ଅପେଁ କଲେ ସେ ନରୁପିତ ।୨୭।

୧୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଭୋଜନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତାରେ । ସେ ଯୀଶୁ ରଜନୀ କାଳରେ ।୩।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ନେଇ । ଜତ ବୃକ୍ଷ ପବ୍ବତେ ଯାଇ ।୨।
ପରମେଶ୍ୱର ଆରାଧନା । କରିବା ନମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।୩।
ପୂବ୍ବଶ୍ରୁତିର ଅନୁସାରେ । ଯାଆନ୍ତେ ଯେବନ ଉତ୍ତରେ ।୪।
ପସିଲେ ତାଭିତରେ ଯାଇ । ଯେବଣ ସମୟ୍ପରେ ସେହ୍ନ ।୫।
ସଂସାର ଲୋକ ପାପ ମାନ । କରିବା ନମନ୍ତେ ମୋଚନ ।୬।
ଅଶେଷ ପାପ ଲୋକଙ୍କର । ଆପଣା ଦେହେ ଭୋଗ କର ।୭।
ବଲିର ରୂପେ ଆପଣାକୁ । ହେବ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ।୮।
ଏମନ୍ତ ରୂପେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ତାର ସମୟ୍ ଉପସ୍ଥିତ ।୯।
ହୋଇଲା ଏବେ ବର୍ତ୍ତମାନ । ଏହା ବଶ୍ୱର ମନେ ମନ ।୧୦।
ଅସ୍ତନ୍ତ ପ୍ରାଣ ତାହାଙ୍କର । ଭୟ୍ପରେ ହୋଇଲା କାତର ।୧୧।
ତହୁଁ ସେ ଯାହା କଲେ ପୁଣ । ତାର ସମସ୍ତ ବବରଣ ।୧୨।
ଲିଖିତ ମାତଉ ଗ୍ରନ୍ଥରେ । ଯାହା ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାରେ ।୧୩।
ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟ ଛବିଶ । ପଦର ପୈଁ ଚାଲିଶେ ଶେଷ ।୧୪।
ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତେତେବେଳେ । ଅଇଲେ ସେମାନଙ୍କ ତୁଲେ ।୧୫
ଗେତସେମନ ନାମେ ଖ୍ୟାତ । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ତୁରତ ।୧୬
କହିଲେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଅଜାଇ । ଆମ୍ଭେ ହେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯାଇ ।୧୭
ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଁ ସେ ସ୍ଥାନେ । ସେହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୧୮
ବସିଣ ଥାଅ ଏହ୍ନଠାରେ । ଏମନ୍ତ କୋଲ୍ ସେ ସଙ୍ଗରେ ।୧୯।
ଜେବଦ୍ଦର ଦୁଇ ପୁତ୍ରକୁ । ଆବର ଘେନ ପିତରକୁ ।୨୦।
ଅସ୍ତନ୍ତ କାତର ହୃଦୟେ । ଭର ହୋଇଲେ ଅତ ଶୟେ ।୨୧।
ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତେତେବେଳେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ।୨୨।
ମୋ ମନେ ଦୁଃଖ ଅତ ଶୟେ । ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁକାଳପ୍ରାୟେ ।୨୩।

ଛେଣ୍ଡୁ ଆମ୍ଭକୁ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ । ସଙ୍ଗଛେ ଥାଇ ଅନୁକ୍ଷଣ । ୬୫ ।
ଜଗିଣ ଥାଅ ଏହି ଠାରେ । ଏମନ୍ତ ବୋଲି କେଡେ ଦୂରେ । ୬୬ ।
ମୁଖ ମାଡଣ ପଡ ସେହି । ପୁଣିହିଁ କଛ ଦୂରେ ଯାଇ । ୬୭ ।
କହିଲେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରଣ । ଅହେ ଆମ୍ଭର ପିତା ଶୁଣ । ୬୭ ।
ଯେବେ ହୋଇବାକୁ ପାରଇ । ପିଅଲ୍ ଆମ୍ଭଠାରୁ ଏହି । ୬୮ ।
ଯାଉ ଇଚ୍ଛା କୋହେ ଆମ୍ଭର । ଏଥି ଇଚ୍ଛା ହେଉ ତୁମ୍ଭର । ୬୯ ।
ବାହୁଡ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ପ୍ରବେଶି ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ । ୭୦ ।
ଶପ୍ତନେ ଦେଖି ସେମାନଙ୍କୁ । ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ପିତରକୁ । ୭୧ ।
ଆମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡେ ତୁମ୍ଭେମାନେ । ଜଗି କ ନ ପାରିଲ ଦିନେ । ୭୨ ।
ନ ପଡିବାରେ ପରୀକ୍ଷାରେ । ଜଗି ଥାଅ ଅତି ଯତ୍ନରେ । ୭୩ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କର ହେ ଆମ୍ଭର । ନଡାନ୍ତ ଉଚ୍ଛୁକ ଅଙ୍ଗର । ୭୪ ।
ହେଉଛି ଅସ୍ତନ୍ତ ବକଳ । ଅବର ଶରୀର ଦୁର୍ବଳ । ୭୫ ।
ଉହୁଁସେ ପୁନର୍ବାର ଗଲେ । ପ୍ରାର୍ଥନା କରଣ କହିଲେ । ୭୬ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଜନକ ଆମ୍ଭର । ବନା ଏଡାହା ପୀଇବାର । ୭୭ ।
ପିଅଲ ଆମ୍ଭଠାରୁ ଯେବେ । ପିବାକୁନ ପାରଇ ତେବେ । ୭୮ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଇଚ୍ଛା ହେଉ । ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଅସି ଉହୁଁ । ୭୯ ।
ବାହୁଡ ଅସି ପୁନର୍ବାର । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଶପ୍ତକର । ୮୦ ।
ଯେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଖି । ନଦ୍ରା ତୁଲୁ ' ହେଉଛି । ୮୧ ।
ପୁଣିହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ । ଗଲେ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ବାହୁଡ । ୮୨ ।
ସେ କଥା ପୁନର୍ବାର କହି । ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ସେହି । ୮୩ ।
ଉହୁଁ ବାହୁଡ ତେଡେବେଳେ । ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ନକଟେ କହିଲେ । ୮୪ ।
ଏବେ ଶପ୍ତନ ତୁମ୍ଭେ କର । ସମସ୍ତ ହେଲ ବିଶ୍ରାମର । ୮୫ ।
ଦେଖ ସେଦଣ୍ଡ ଘୋର ଅତି । ହୋଇଛି ତାହାଙ୍କର କତି । ୮୬ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ପାପିଙ୍କର । ହେଉ ଅଛନ୍ତି ସେ ହସ୍ତର । ୮୭ ।

୧୯ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଡାକ୍ତର । ଶିଷ୍ୟେ ଯେ ଥିଲେ ଜଣବାର ।୧।
ସେବାର ଜଣର ମଧ୍ୟରେ । ଶିଷ୍ୟେକ ଯିହୁଦା ନାମରେ ।୨।
ହୋଇଣ ବଶ୍ୱାସ ଘାଉକୀ । ସେ ଯିହୁଦା ଘୋର ପାଉକୀ ।୩।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ହସ୍ତେ । ଧରାଇ ଦେବାର ନମନ୍ତେ ।୪।
ଉରଣ ଟଙ୍କା ଲଞ୍ଚ ଖାଇ । ଦୂଇହୁଁ ଅଙ୍ଗୀକାର ସେହି ।୫।
ସନ୍ଧ୍ୟା ସାମନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ନେଲ । ସେ ବଗିଚାରେ ପ୍ରବେଶିଲ ।୬।
ଯୀଶୁକୁ ବେନ କରେ ଧର । ବାନ୍ଧିଲ ଅତି ଦୃଢ କର ।୭।
ପ୍ରଥମେ କାଇଫା ନାମରେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଗୃହରେ ।୮।
ନେଇ ଯାଆନ୍ତେ ବହୁଲୋକ । ସେଠାରୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ।୯।
ପିଲାତ ନାମେ ନୃପବର । ବେବର୍ତ୍ତ ରମ୍ମିଲୋକଙ୍କର ।୧୦।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଚାର ଚହିଁ । ଚହୁଟଗେ ଦେଲ ପଠିଆଇ ।୧୧।
ପିଲାତ ପେଶିଲ ତାହାଙ୍କୁ । ହେରୋଦ ରାଜା ନକଟକୁ ।୧୨।
ହେରୋଦ ତାଙ୍କୁ ପୁନଃବାରେ । ପେଶିଲ ପିଲାତ ପାଖରେ ।୧୩।
ନାନାଦ ସ୍ଥାନରୁ ଏମନ୍ତେ । ନାନାଦ ସ୍ଥାନେ ପଠିଆନ୍ତେ ।୧୪।
ପାଇଲେ ଅପମାନ ନାନା । ଭୋଗିଲେ ବହୁତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।୧୫।
ନଣ୍ଡେ ନଦୋଷୀ ଜ୍ଞାନି ତାଙ୍କୁ । ପିଲାତ ରକ୍ଷା କରବାକୁ ।୧୬।
ବହୁତ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ । କଲ ସେ ରଜା ପାଇ ଶ୍ରମ ।୧୭।
ତହିଁରେ ଅନେକ ଥର । ଯିହୁଦମାନଙ୍କ ଯାଜକ ।୧୮।
ନବୁଝି କେବଣ ପ୍ରକାରେ । କେବେହେଁ ନୋହଲେ ହିଂସାରେ ।୧୯।
ଯେଣୁ ଦୁଇ ତିନି ବର୍ଷର । ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସାବହ ଗୁରୁ ।୨୦।
ତାହାଙ୍କ ବଧର ନମନ୍ତେ । ସଦା ଚେଷ୍ଟା ସେ କରନ୍ତେ ।୨୧।
କର ତାହାଙ୍କ ଚକ୍ରାଉ । କହିଦେ ବୋଲ ତାଙ୍କୁ ଘାଉ ।୨୨।
ଦୃଢ ପ୍ରତଜ୍ଞା ଥିଲେ କର । ଅନେକ ଯତ୍ନେ ତାଙ୍କୁ ଧର ।୨୩।

ତାହାଙ୍କ ସାଧ୍ୟ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତହୁଁ ରେ କଲେ ହସ୍ତ ଗତ ।୧୪
ତେଣୁ ସେ ପିଲାଟି ଯତ୍ନରେ । ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ।୧୫
ନପାରନ୍ତେ ନବାଟବାକୁ । କ୍ରୁଶ କାମରେ ଯଜ୍ଞେ ତାଙ୍କୁ ।୧୬।
ବାଜଣ କଟବାକୁ ବଧ । ଏହୁ ଯେ ଯିହୁଦୀଙ୍କ ସଧ ।୧୭।
ସେହୁ ଅନ୍ୟାୟୁ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କଲା ସେ ଶେଷରେ ।୧୮
ପିଲାଟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ । ସମସ୍ତ ଲୋକ ଚେଚେବେଲେ ।୧୯
ଯେ ଯୀଶୁ ବଧ କରବାର । ଥିଲା ଯେ ଋମି ଲୋକଙ୍କର ।୩୦।
ସେ ଯୀଶୁ ଅନୁସାରେ ସେହୁଁ । ଯୀଶୁଙ୍କ କାନ୍ଧେ କ୍ରୁଶ ଦେଇ ।୩୧।
କୋରେଡା ମାରନ୍ତେ ପଛନ୍ତେ । ଏମନ୍ତେ କଛୁ ଦୂର ଯାନ୍ତେ ।୩୨।
ସେ ଯୀଶୁ ମାଡ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ । ଅଚ୍ୟନ୍ତ ଦୁବ୍ବଳ ଦେହରେ ।୩୩।
ସାମର୍ଥ କ୍ରୁଶ ବହିବାକୁ । ନ ଦେଖି ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ୩୪
ବଲେ ବାଟୋଇ ଜଣେ ଧର । ସେ କ୍ରୁଶ କାନ୍ଧରେ ତାହାର ।୩୫
ଯୀଶୁ କାନ୍ଧରୁ ନେଇ ଦେଲେ । ପୁଣି ସଧିରେ ଚଲାଇଲେ ।୩୬।

୨୦ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେମାନେ । କ୍ରମଶେ ପ୍ରାଣ ଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାନେ ।୧।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯେନ ପ୍ରବେଶିଲେ । ସେ କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ର ଥୋଇ ଚଲେ ।୨।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାଉପରେ ନେଇ । ତହିଁରେ ଶପ୍ନ କରାଇ ।୩।
ମେଲାଇ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ଗୋଡ । ସେ କ୍ରୁଶ ସଙ୍ଗେ ବଡୀ ।୪।
ବନ୍ଧିଲେ ଲୁହା କଣ୍ଟାଖରେ । ହସ୍ତ ଗୋଡର ପାପୁଲିରେ ।୫।
ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ଖୋଲି ଗାଢ । ଭୂମିରେ ସେହୁ କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ର ।୬।
ପୋତିଲେ ଅତି ଉଚ୍ଚକରି । ଘୋର ଶଙ୍କୁଟା ମନେ ଧରି ।୭।
ସେ ଯୀଶୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ । ସେ କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ରର ଉପରେ ।୮।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କେବଳ । ଘୋର ପାପାର ପ୍ରତିଫଳ ।୯।

ତାର ସ୍ୱରୂପ ଅଗଣଣା । ବଧରେ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା । ୧୦ ।
ଭୋଗିଲେ ତା ସବୁ ଏମନ୍ତେ । ପାଞ୍ଚ କ ଛଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୧୧ ।
ସେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅବତାର । ଦେଖହେ ପ୍ରମାଣ ଏହାର । ୧୨ ।
ଭୂମି କମ୍ପାଦ ଲକ୍ଷଣରେ । ଆକାଶ ପୃଥ୍ୱୀ ସେକାଳରେ । ୧୩ ।
ଦୁହେଁଇ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ । ଲାଗିଲେ ସେମାନେ ଏଥକୁ । ୧୪ ।
ସେ ଦନୁ ଯିହୁଦ ଜାଉରେ । ଆବର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କରେ । ୧୫ ।
ନାହିଁ ଆଚରଣ ଆବର । ଦୁଣି ସମସ୍ତ ସଂସାରର । ୧୬ ।
ଲୋକଙ୍କ ନମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗର । ମୁକୁ ହୋଇଣ ଅଛୁ ଦ୍ୱାର । ୧୭ ।
ଏହା ଜାଣି ଯିରୂଶାଲମେ । ଈଶ୍ୱର ଭଜନ ଅଶ୍ରମେ । ୧୮ ।
ଦେଉଳ ମଧ୍ୟ ଆବରଣ । ଯେ ବସ୍ତ୍ର ତାହା ତଭୁକ୍ଷଣ । ୧୯ ।
ଉପର ତଳ ଯାଏଁ ଥିଲା । ଦ୍ୱଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଚିର ଗଲା । ୨୦ ।
ଜ୍ଞାଣ କର୍ତ୍ତାର ଏପ୍ରକାରେ । ଦୁଃଖ ଭୋଗର ବଷୟରେ । ୨୧ ।
ସାତ ଆଠଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ । ଯାହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଭକ୍ତା ସବେ । ୨୨
ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀ କହିଥିଲେ । ପ୍ରତକ୍ଷେ ଘଟାନ୍ତେ ତା ଭଲେ । ୨୩
ଜଗତ ଲୋକ ପରଜ୍ଞାଣ । କର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପୂର୍ଣ । ୨୪ ।
ହୋଇଛୁ ଏହା ଜାଣି ଭଲେ । ସେ ଯୀଶୁ ତାକଣ କହିଲେ । ୨୫
ସମ୍ପୂର୍ଣ ହୋଇ ଅଛୁ ଜାଣ । ତହିଁ ଉତ୍ତରେ ଯୀଶୁ ପୁଣ । ୨୬ ।
ମସ୍ତକ ନୁଆଇଁ ସହର । ତେଜଲେ ନଜ କଲେ ବର । ୨୭ ।
ଏବେ ଦେଖ ଭାଇ ସ୍ତୁଜନେ । ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୂତମାନେ । ୨୮ ।
ଭୂମିରେ ପଡ଼ ଅନୁକ୍ଷଣେ । ନମନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ । ୨୯ ।
ଯାହାଙ୍କ ଅଗ୍ରତରେ ପୁଣି । ପୃଥ୍ୱୀରେ ଯେତେ ଛନ୍ତୁ ପ୍ରାଣି । ୩୦
ହୋନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ନମ୍ର ଭାବ । ଛଡା ହୋଇବାକୁ ହୋଇବ । ୩୧ ।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଏସନେକ । ନସ୍ତାପ ଶବ୍ଦରେ ଅନେକ । ୩୨ ।
ଯାତନା ଭୋଗିଣ ଏମନ୍ତେ । ପାପି ଲୋକଙ୍କର ନମନ୍ତେ । ୩୩ ।
ଜଲେ ସେ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପଣ । ପାପିଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କାରଣ । ୩୪ ।

୬୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଏଥି ଅନନ୍ତରେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ।୧।
ବେନ ବଣ୍ଟାଖୀ ଶିଷ୍ୟ ଅସି । ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶି ୨।
ଯୀଶୁଙ୍କ ମୃତ ଦେହ ସେହି । ସେ କୃଶକାଠରୁ ଓହ୍ଲାଇ ।୩।
କବର ଦେଲେ ସେ ଅଶେଷ । ତହିଁର ପଛେ ଶିଷ୍ୟଗଣ। ୪।
ମିଳିତ କର ଚତୁରତା । ରାତ୍ରିରେ ହୋଇ ସେ ଏକତା ।୫।
କବର ଭିତରୁ ଉଠାଇ । ସେ ମୃତ ଦେହ ନେଇ ଯାଇ ।୬।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ହୋଇଛୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।୭ ।
ଲୋକଙ୍କ ନକଟେ ସକଳେ । ସତ୍ୟ ଘୋଷଣା ସେ କଲେ ।୮।
ଚେଣ୍ଟୁ ସେ କବରର କଥା । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ନୃପତି ।୯।
କବର ଜଗିବାର ଅଶେ । ସୈନ୍ୟ ରଖିଲ ଗୃହପାଶେ ।୧୦।
ତହିଁ ଥାଉଁ ସେମାନେ । ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଉତ୍ଥାନେ ।୧୧।
ଆପଣାର ବାକ୍ୟ ପ୍ରମାଣୁ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କର ଚେଣ୍ଟୁ ।୧୨।
ଆପଣାର ଦେହେ ଆପଣ । କଲେ ସେହି ପୁନରୁତ୍ଥାନ ।୧୩।
ବୁଝି ଦେଖ ଭାଇ ସକଳେ । ତାହାଙ୍କ ମରଣ ନୋହିଲେ ।୧୪।
ତେବେହେଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର । ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନାନା ପାପର ।୧୫।
ନୁହନ୍ତା ଆଉ ଦେଖ ପୁଣ । ପୁନରୁତ୍ଥାନର କାରଣ ।୧୬।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ଯଦି ନ ହୁଅନ୍ତା ଅବର ।୧୭।
ତେବେ ଯେ ତାହାଙ୍କର କୃତ । ଆମ୍ଭ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।୧୮।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଗ୍ରାହ୍ୟ ସେ ହୋଇ ଅଛୁ ସତେ ।୧୯
ତାହା ନଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭେମାନେ । କହନ୍ତେ ଜାଗନ୍ତୁଁ କେସନେ ।୨୦।
ଆବର ଦେଖ ତାହାଙ୍କର । କବର ମଧ୍ୟରେ ଦେହର ।୨୧।
କ୍ଷୟ ନୋହିବ ଦୁଇକାଳେ । ଭବିଷ୍ୟବକ୍ତାମ୍ଭେ ବୋଇଲେ ।୨୨।
ପୁଣିହ ଆମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ । ଅଟୁଁ ଯେ ଅଭିଷିକ୍ତ ଲୋକ ।୨୩।

ଏହି ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବଚନ । କରବା ଜନ୍ମନ୍ତେ ପ୍ରମାଣ । ୬୫ ।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ନରନ୍ତର । ଅପେକ୍ଷା କରଇ ତାଙ୍କର । ୬୫ ।
ପୁଣି ବଶେଷେ କଛୁ ଦନ । ଶରଣାଗତ ଲୋକମାନ । ୬୭ ।
ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି ଶେଷରେ । ଶତ୍ରୁର ଛାଡିଲ ଉତ୍ତାରେ । ୬୭ ।
ମୃତ ଦେହରେ ଶେଷ ଦନେ । ଉତ୍ଥାନ ହୁଅନ୍ତେ ସେମାନେ । ୬୮ ।
ପରମେଶ୍ୱର ସହ ବାସେ । ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁଞ୍ଜିବେ ଅଶାଯୁାଣେ । ୬୯ ।
ସେମାନଙ୍କର ଦୃତ ଏହି । ପ୍ରତ୍ୟାଶା ସମ୍ଭ ଯେ ଅଟଇ । ୭୦ ।
ପ୍ରମାଣ ଜନ୍ମନ୍ତେ ଏହାର । ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ୭୧ ।
ସେ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଅନ୍ତେ । ଚଲିଶ ଦବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୭୨ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁନଃ ପୁନଃ । ଦେଲେ ପ୍ରତ୍ଷରେ ଦର୍ଶନ । ୭୩ ।
ଜଗେକ ମନୁଷ୍ୟ ଅଗ୍ରତ । ନୁହଇ ତା କେବଳ ମାତ୍ର । ୭୪ ।
ଅନୁମାରେ ପାଞ୍ଚଶତ । ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଗତ । ୭୫ ।
ଏକା ବେଳକେ ଦରଶନ । ଦେଲେ ସେ ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ । ୭୬
ଅନ୍ତର ବେଳେ ପୁନବାର । ସଙ୍ଗତେ ସେହି ମାନଙ୍କର । ୭୭ ।
ସେ ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବର ମତ । କରଣ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରୀତ । ୭୮ ।
ଏକଠାବରେ ସଜ୍ଜନ । କଲେ ଭୋଜନ ପୁଣି ପାନ । ୭୯ ।
ପ୍ରତଦନ ଏହିପ୍ରକାରେ । ଚଲିଶ ଦନର ଉତ୍ତରେ । ୮୦ ।
ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜତ ବୃକ୍ଷ । ପବତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୮୧ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦରଶନ । ଦେଇ ଆଶୀବାଦ ବଚନ । ୮୨ ।
ଅରେହ୍ନ ମେଘର ଉପରେ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ସେ ସହରେ । ୮୩ ।
ଯୀଶୁ ଯାଅନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର । ଯେତେକ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କର । ୮୪ ।
ସମସ୍ତେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ । ରହିଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅନାଇ । ୮୫ ।
ତତ୍କ୍ଷଣେ ଦୁଇ ଲୋକ ଦୂତ । ସ୍ୱର୍ଗର ହୋଇ ଉପସ୍ଥିତ । ୮୬ ।
କହିଲେ ମଧୁର ବଚନେ । ଅହେ ଗାଲିଲୀଲୋକମାନେ । ୮୭ ।
ଜ ଅର୍ଥେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅନାଇ । ତୁମ୍ଭେ ରହିଛ ଛିଡା ହୋଇ । ୮୮ ।

ଏହି ଯେ ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭ ପାଖୁଁ । ନଆ ଯାଇଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ । ୪୯ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ଗମନ ତାହାଙ୍କର । ତୁମ୍ଭେ ଦେଖିଛ ଯେପ୍ରକାର । ୫୦
ପୁଣି ସେହିପ୍ରକେ ଏଠାକୁ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ଆସିବାକୁ । ୫୧ ।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ସେମାନେ । ବାହୁଡ ଗଲେ ଯେ ଯା ସ୍ଥାନେ । ୫୨

୨ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ପ୍ରଭୁର ଯେମନ୍ତ ବଚନ । ଏଥି ଅନନ୍ତେ କଛ ଦନ । ୧ ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପରେ । ଧର୍ମାତ୍ମ ଆବେଶ ଉତ୍ତରେ । ୨ ।
ସେ ହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର । ହୋଇବ ପରାକ୍ରମ ଘୋର । ୩ ।
ତେଣୁ ଯିହୁଦା ଶମରୋଣ । ଯିରୂଶାଲମ ଦେଶେ ପୁଣ । ୪ ।
ପୃଥିବୀ ସୀମା ଯେତେ ଦୂର । ଇହାଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର । ୫ ।
ସାକ୍ଷୀ ହୋଇବ ଏପ୍ରକାଶ । ଯୀଶୁ ଯେ କର ଥିଲେ ଆଜ୍ଞା । ୬
ତାର ଅପେକ୍ଷା ଦୃଢମନେ । କର ରହି ଥିଲେ ସେମାନେ । ୭
ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ କଛ କାଳେ । ହେଲ ନସ୍ତାର ପଞ୍ଚବେଳେ । ୮ ।
ଏକ ସମୟେ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ଏକତ୍ର ହୋଇ ଏକ ସ୍ଥାନେ । ୯ ।
ଈଶ୍ୱରେ ହୋଇ ଏକମନା । କରୁଣ ଥିଲେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା । ୧୦
ଏହି ସମୟେ ଧର୍ମାତ୍ମକୁ । ପ୍ରଦାନ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ । ୧୧ ।
ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଅଭିଷିକ୍ତ । ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ଶିକ୍ଷିତ । ୧୨ ।
ସେଠାରୁ ଯାଇଣ ସେମାନେ । ଭ୍ରମଣ କର ସବୁ ସ୍ଥାନେ । ୧୩ ।
ଈଶ୍ୱର ମରଣରୁ ପୁଣ । ପ୍ରାପ୍ତ ଯେ ହୋଇ ପରମାଣ । ୧୪
ଏହି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର । ଘୋଷଣା କଲେ ସବୁଠାର । ୧୫ ।
ଆହୁରି ଦେଖ ସେମାନଙ୍କ । ପରମାଗର ବିଷୟକ । ୧୬ ।
ସେହି ଉପଦେଶ ସକଳ । କେବେହେଁ ନୋହିଲ ବଫଳ । ୧୭
ତାହା ଶୁଣି ହଜାରୀ । ମନ ଫେରିବାର ଲୋକର । ୧୮ ।
କୁବାଟ ଛଡ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ଆଜ୍ଞା ସେ କଲେ ପାଇମର୍ମ । ୧୯ ।

ଆଉ କ କହିବା ଅଧିକ । ଲୋକେ ଯେମନ୍ତ ଭୟାନକ ।୩୦।
ଅନ୍ଧାର ଛଡ ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜ । ନକଟେ କରନ୍ତ ବରାଜ ।୩୧।
ମିଥ୍ୟା ଧର୍ମଟି ସେହ୍ନ ମଉ । ଆଶ୍ରୟ ଛଡ ଶୀଘ୍ର ଅଉ ।୩୨।
ସମସ୍ତେ ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର । ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ ସେ ଧର୍ମର ।୩୩।

---

୫୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖନ । ଅଛ ଯା ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।୧।
ଯୀଶୁ ଏଜଗଉକୁ ପୁଣ । ଆସିବେ ଏକଥା ପ୍ରମାଣ ।୨।
ନ ଆସିବେ ସେ ପରଜାଣେ । ଶୁଣ ଆସିବେ ଯେ କାରଣ ।୩।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେ ନ ମାନଇ । ତାଙ୍କ ବଚନ ନ ଘେନଇ ।୪।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକେ ଯା ଲେଖନ । ତାହା ନ ମାନେ ଯେଉଁ ଜନ ।୫।
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ନରକେ ତାହାଙ୍କୁ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଦଣ୍ଡିବାକୁ ।୬।
ସ୍ୱର୍ଗର ହଜାର । ଦୂତଙ୍କୁ ଘେନ ସଙ୍ଗତର ।୭।
ଯୀଶୁ ବଗ୍ଦର କର୍ତ୍ତା ହବେ । ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିବେ ।୮।
ତହିଁସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର । ସବ ଦେଶୀୟ ନାଶ୍ତନର ।୯।
ସମସ୍ତେ ସିଂହାସନ ତଳେ । ଛଡା ହୁଅନ୍ତେ ଏକାବେଳେ ।୧୦
ଯେମନ୍ତେ ପଶୁ ରଖୁଆଳ । ମେଣ୍ଢା ପଲରୁ ଚ୍ଛେଳି ପଲ୍ ।୧୧।
ବାଛ ରଖଇ ଭନ୍ତୀ । ସେ ବଗ୍ଦର କର୍ତ୍ତା ତେସନ୍ତେ ।୧୨।
ମଧ୍ୟରୁ ପାପି ଲୋକଙ୍କର । ବାଛଣ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ନର ।୧୩।
ତାହାଙ୍କୁ କହିବେ ତହୁକ୍ଷଣେ । ଅହେଁ ଆଶୀଷ ପାଇମାନେ ।୧୪।
ସୃଷ୍ଟିହେଲାରୁ ଜଗତର । ଯେ ରାଜ୍ୟ ନମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ।୧୫।
ନମ୍ରୀଶ ହୋଇ ଅଛ ଯେହ୍ନେ । ସେ ରାଜ୍ୟ ଘେନ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୧୬
ପାପି ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ । କରି କହିଲେ ଭଗବାନ ।୧୭।
ହେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତମାନେ ଶୁଣ । ଯେଉଁ ଅନନ୍ତାନଳ ପୁଣ ।୧୮।
ଶଇତ ଶୟତାନ ଅର୍ଥେ । ଆବର ତା ଦୂତ ନମନ୍ତେ ।୧୯।

ଅଛ ଏଠାରୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ । ଗମନ କର ସେହି ସ୍ଥାନେ । ୬୦।
ଏବେ ଅମୃତ କଥାସାର । ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ୬୧।
ଅବତାର ହେବାକାରଣ । ପୁଣି ଚରିତ୍ର ବିବରଣ । ୬୨।
ସଂକ୍ଷେପେ ଲେଖା ଗଲା କିଛି । ବସ୍ତାର ଅନ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଅଛି । ୬୩।
ଏବେହେ ଭାଇମାନେ ଶୁଣ । ଏହି ଯେ ସଂକ୍ଷେପେ ଲେଖନ । ୬୪
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରିତ୍ର ବିବରଣ । ଏହାର ସଙ୍ଗତେ ପୁରାଣ । ୬୫।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ର ମତେ । ଅଛଇ ଅବତାର ଯେତେ । ୬୬।
ଚରିତ୍ର ବିବରଣ ତାର । ସମାନ ଏକଥି ବିଷ୍ଟର । ୬୭।
ଦେଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ୟେ । କାହାର ଆଚରଣ ହୋପ୍ୟେ । ୬୮
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଚରଣ । ସବୁ ଈଶ୍ୱର ମତ ଜାଣ । ୬୯।
ପୁରାଣ ଆଦି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ରେ । ଲେଖିତ ଅବତାର ଯେତେ । ୭୦
ତାଙ୍କ ଆଚରଣ ଯେତେକ । ଅଶୁଚି ଅନ୍ୟାଯ୍ୟ ଅନେକ । ୭୧।
ଦେଖହେ ସମସ୍ତ ପର୍ବତ । ଯୀଶୁ କ୍ରିୟାରେ ନ୍ୟାଯ୍ୟ ମାତ୍ର । ୭୨
ଦୟା ପ୍ରକାଶ ପାଉ ଅଛି । ଅନ୍ୟାଯ୍ୟ ମାତ୍ର ନାହିଁ କିଛି । ୭୩
ସେହି ଅବତାର ସମସ୍ତ । କର ଅଛନ୍ତି ହିଂସା ମାତ୍ର । ୭୪।
ସବୁ ଲୋକଙ୍କର ବଶେଷ । କରଣ ଛନ୍ତି ପ୍ରାଣ ନାଶ । ୭୫।
ଲୋକମାନଙ୍କ ପୁତ୍ରମତ । ସେ ଯୀଶୁ ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ୭୬।
ଅଜ୍ଞାନକୁ ସେ ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ଦୁର୍ବଳ ଲୋକେ ବଳଦାନ । ୭୭।
ସାନ୍ତ୍ୱନା କଲେ ତାପିତକୁ । ଆରୋଗ୍ୟକଲେ ବ୍ୟାପ୍ତଥକୁ । ୭୮
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ହେତୁ । ବାନ୍ଧିଲେ ସେହି ଜ୍ଞାଣ ସେତୁ । ୭୯
ଏଣୁ ସେ ସତ୍ୟ ଅବତାର । ଏକଥା ଘେନ ବାନ୍ଧି ଶୀର । ୮ ।

ଇତି ଜ୍ଞାଣଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ । ୫ ।

No. 5.

THE DIVINE ALPHABET.

THIRTY-FOUR STANZAS.

ଦିବ୍ୟ ବର୍ଣମାଳା ।

ମଧୁପ ଚଉଛଶାବୃତ୍ତେ ଗାଇବ ।

କୃପାସାଗର ଶ୍ରୀଲୋକେଶ୍ୱର । କୃପା କର ହେ ମୋର ଉପର ।
କୁମତି ଘୁଞ୍ଚାଅ ସୁମତିକ ଦୟୁ । କରୁ ଗାଇବ ଗୁଣ ତୁମ୍ଭର ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧ ।

ଖଣ୍ଡ ନୋହେ ଅନନ୍ତ ଅମର । ଖ ଉପରେ ଅଛ ଦୂରେ ଘର ।
ଖଣ୍ଡନ୍ତୁ ସେ ପୁରେ ନଶ୍ୱାପୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ଖେଦ କ୍ରନ୍ଦନ ନାହିଁ କାହାର ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୨ ।

ଗୁଣେ ଗୁଣମୟୁ ଜ୍ଞାନ ଦାତା । ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ଦେଖିବା କର୍ତ୍ତା ।
ଗଜ ମୂର୍ଖକୁ ପଣ୍ଡିତ କର ପାର । ଗୁଣ ପାଇଲ ଲୋକ ମୂର୍ଖଚା ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୩ ।

ଘନେଘନ ଵଜ୍ରୁଳ ଯେମନ୍ତ । ଘୋର ଅନ୍ଧକାରେ ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ।
ଘନ ନୟନ ସମସ୍ତ ଦେଖି ପାରେ । ଘୋର ଛନିଆରେ ଯେ ଯେମନ୍ତ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୪ ।

ଉବେସ୍ଥିତ ଅସ୍ତ କରଅଛ । ଉଆପିବ ନକ୍ତି ଧର ଅଛ ।
ଉଚିତ ଅଗଉଚିତ ଉଉଲଣ । ଉପକାର ଦଣ୍ଡ ଦେଉଅଛ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୫ ।

ଗ୍ହଂ ନ ଗ୍ହଂଲା ପ୍ରାପ୍ୟେ ହୋଇ । ଚକ୍ଷୁ ଉମ୍ମର ସବୁ ଦେଖଇ ।
ଚକ୍ଷ ଘୁରଲା ପ୍ରାପ୍ୟେ ଚକ୍ଷୁ ଉମ୍ମର । ଗ୍ହେଂ ସ୍ୱର୍ଗମଡିଁ ପାଉାଲଇ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୬ ।

ଛଉଭୁଜ ଚଉଭୁଂଜ ନୋହେ । ଛଚ୍ଛଦେଶ ଦୁଇ ଭୁଜ ଶୋହେ ।
ଶ୍ଚର ଦୁଃଖ ନର ପାପିଙ୍କଉପରେ । ଛଡ଼ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଉହାଡ ଥାପ୍ୟେ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୭ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତର ନାଥ । ଜୀବ ଅଜୀବ ଉମ୍ମର କୃତ ।
ଜଗତେ ଯେତେକ ନରନାଗ୍ ଜନ୍ମ । ଜଗହର୍ତ୍ତା ପ୍ରତମୂର୍ତ୍ତି ମତ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୮ ।

ଟ୍ର ପ୍ରାପ୍ୟେ ପ୍ରେମମୟ୍ ବାକ୍ୟ । ଟ୍ହାସି ଯେ ପିପ୍ୟେ ଏମଞ୍ଚ ଲୋକ ।
ଟ୍ଳି ହୋପ୍ୟେ ମନ ଆଉ ଦେହ ଆଦ । ଟ୍ଠିତ ସେ ପାପୁଂ ହୋପ୍ୟେ ମୁକ୍ତ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୯ ।

ନଶ୍ଚେଂନରଙ୍କୁ ହୋପ୍ୟେ ଉଦ୍ଧାର । ନଶ୍ଚେ ଲଭଇ ସ୍ୱର୍ଗାଧିକାର ।
ନଲେପ ନରଞ୍ଜନ ବ୍ରହ୍ମ ଶ୍ଚମ୍ମରେ । ନରନ୍ତରେ ବୋଲେ ଢିଙ୍କା ମୋର ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୦ ।

ଠହ ଠହ ହାସ୍ୟ ମୃଖ ଦେଖି । ଠେକ ମନକୁ ରଖିବ ଠାକ ।
ଠଳ ନୋହେ ଅଠଳ ଆଜ୍ଞା ଉମ୍ମର । ଠେକ ମନ ମଧ୍ୟେ ଥିବ ରଖି ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୧ ।

ଠଣଅଭ୍ୟ ପାଦରେ ଠଣା । ଠକ ଠାପୁଅମାନଙ୍କୁ ବଣା ।
ଠକପାପିଷ୍ଠ ଦୂର୍ଜ୍ଜନ ଦୁରାଗ୍ଭର । ଠାକେ ଭରସା ତୁମ୍ଭ ଚରଣ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୨ ।

ଡର ଡର ହୁଅ ପାପି ନର । ଡାକୁଛନ୍ତି ଜୀବନ ଈଶ୍ୱର ।
ଡାକଜୀବନ ଦାଯୃକ ସୁବାରଛା । ଡେର କଣି ସଙ୍ଗନାହିଁ ନର ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୩ ।

ଢଳଢଳ ପ୍ରେମର ସାଗର । ଢଳଢଳ ପ୍ରେମମଯ୍ ପୁର ।
ଢାଲେ ଢେଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।ଢେଉ ପାପ ଭୋଗ ଅଙ୍ଗୀକାର ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୪ ।

ଣକାକାର ବ୍ରହ୍ମର କୁମର । ଅବରଣେ ଅସି ମଞ୍ଚ ପୁର ।
ଅଣ ଉପ୍ରୋଧି ଯିହୁଦ ଦେଶେ ଜନ୍ମ । ଅଣାଦରକୁ କଲେ ଆଦର ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୫ ।

ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ତେଣୁ ସେହି ସତ୍ୟ ପୁରୋହିତ ।
ତାଙ୍କ ପିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନଜ ଦେହ । ତୃଣବତ୍ ପାପି ପାଇ ଦତ୍ତ ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୬ ।

ଥିରମନରେ କର ବଶ୍ୱର । ଥୁଲବ୍ରହ୍ମ ଯୀଶୁ ଅବତାର ।
ଥୁଣ୍ଣା ଘୁଙ୍ଗା ଅନ୍ଧ ନୁଲା ବଧିରକୁ । ଥିର ଅଙ୍କା ମାଏ ସୁସ୍ଥ ତାର ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୭ ।

ଦୟାମଯ୍ ଦୟା ପ୍ରକାଶିଲେ । ଦୟା କର ମୃତ ଜୀଆଇଲେ ।
ଦୟା କର ନବ ସହସ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ । ଅଳ୍ପ ରୋଟିରେ କ୍ଷୁଧା ହରଲେ ।
ହେ ପାପକାହ୍ନି । ୧୮ ।

ଧୂର୍ତ୍ତ ଭୂଚଗସ୍ତ ସୁସ୍ଥ କେଚେ । ଧୂର୍ତ୍ତଜନ୍ମ ଅନ୍ଧ ଦେଖେ ନେଏ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଗୁଣଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭୁ । ଧନ୍ୟ ବୋଲ ଡାକୁ ଏ ଜଗତେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୯ ।

ଜଣୀ ପାହୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ଯେହ୍ନେ । ଜଜଗୁଣେ ଯୀଶୁ ବ୍ରହ୍ମ ଚେହ୍ନେ ।
ଜଣୀ ପାପ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ କଲେ । ଜଜ ପ୍ରେମ ଦୀପ୍ତିଆଖୁ ଦାନେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୦ ।

ପ୍ରେମ କ କହିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ପ୍ରେମ ଭୁଲଣା ନାହିଁ କାହାର ।
ପ୍ରେମ ମିଷ୍ଟକ ମଧୁର ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷା । ପ୍ରେମେ ଘୋଷଣା ଗ୍ରାମ ନଗର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୧ ।

ଫୁଲ୍ଲ ଫୁଲ୍ଲିପୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ଚର । ଫେର ଗ୍ରହଣ କଲେ ସତ୍ୱର ।
ଫାଙ୍କଗୀର କପଟ ପାପ ତ୍ୟାଗିଣ । ଫେର ଆତ୍ମକୁ କଲେ ଉଦ୍ଧାର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୨ ।

ବୃଦ୍ଧ ବାଳକ ତରୁଣ ଯୁବା । ବଡ ସ୍ନେହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରେମ ଲୋଭ ।
ବଡଅଭିମାଣ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ । ବଡ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କଲେ ପୂଜା ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୩ ।

ଭରକ୍ରାନ୍ତ ପାପି ଦୀନହୀନ । ଭପ୍ ନ କର ଆସ ଏ କ୍ଷଣ ।
ଭବାବ୍ଧି ତରଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣେ । ଆସ ଶରଣ ପଶ ତତ୍କ୍ଷଣେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୪ ।

ମହା ମହିମାମୟ ସେ ପ୍ରଭୁ । ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ତାଙ୍କ ସବୁ ।
ମୃତ୍ୟୁଜୟ କର ପୁଣ ଦେହ ଧର । ମଞ୍ଚ ତେଜ ବଜେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୫ ।

ଯାଇ ଜ୍ୟୋତି ସିଂହାସନେ ବସି । ଯଶ ଧ୍ୱନ କଲେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ।
ଯୁବରାଜ ପଟ୍ଟାଭିଷେକ ଆଣକର୍ତ୍ତା । ଯଥାର୍ଥ ପିତାଙ୍କ ମନ ତୋଷି ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୬୭ ।

ରକ୍ଷା କର ଏ ପାପି ଜଗତ । ରକ୍ତ ଦାନେ ହୁଅ ଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ।
ପ୍ରଜା ପ୍ରଜା ଧନ୍ୟ କଙ୍ଗାଲାଦ ଯେତେ । ଔପନିବାଶ ଶ୍ରୀହସ୍ତ କୃତ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୬୭ ।

ଲଘୁ କର ସବୁ ନାଗୁନର । ଲାଭ ପାଇବ ଅମର ପୁର ।
ଲୀଳା ଖେଳା ହାସ୍ୟ ପରିହାସ୍ୟ ତେଜ । ଲଙ୍କା ପାପ ସବୁ ଦୂର କର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୬୮ ।

ବଡ ଭୟାନକ କଥା ଶୁଣ । ବଡଭୟ ହେବ ଶେଷ ଦିନ ।
ବଡବଲବନ୍ତ ପରାକ୍ରାନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ବ୍ୟଗ୍ର ମେଘରଥେ ଆରୋହଣ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୬୯ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୂତଗଣ ଚାରପାଖେ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୁରୀ ବାଦ୍ୟର ଚମକେ ।
ଶ୍ରୀମୁଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମହା ତେଜସ୍କର । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଗସଭା ଜୟ ଡାକେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୭୦ ।

ଷଡଙ୍ଗ ସମେତ ମୃତ ଯେତେ । ଷୋଳଅଣା ଉଠେ ଔପବନ୍ଧ୍ୟ ।
ଷଟ୍‌କର୍ମ କଲେ କଅବା ନ କଲେ । ଷୋଳଅଣା ପ୍ରତିଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୭୧ ।

ସତ୍ୟ ସେବାକାଣ୍ଡ ଦକ୍ଷିଣରେ । ସତ୍ୟ ପାପଣ୍ଡ ବାମ ଭାଗରେ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଯଥାର୍ଥି ପ୍ରତିଫଳ । ସଦା ରହିବେ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୭୨ ।

ହାଲଲୂୟା ସ୍ତବ ସ୍ତୁତି ଗାର । ହର୍ଷେ କୀର୍ତ୍ତନ ଗା ନାମ କର ।
ହରଷ ସେ ଦେବେ ଶୋକ ନବାରବେ । ଦୁଃଦପଦ୍ଧେ ଭବ ନରନ୍ତର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୫୫ ।

କ୍ଷମେ ସଫଳ ଗରବ କହେ । କ୍ଷମା ମାଗ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପଦ୍ମ ପାଏ ।
କ୍ଷମା ଦାନ୍ତା ପ୍ରଭୁ ପାପ କ୍ଷମା ଦେଇ । ଅଟ୍ଟସ୍ୱର୍ଗରେ ନେଇ ରଖିବେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୫୪ ।

SIXTEEN STANZAS.

ବରଞ୍ଚ ରାଗରେ ଗାଇବ ।

ଅନନ୍ତ ପିତା ସ୍ୱୟଂ ପରଂ ବ୍ରହ୍ମ । ଅରାପନନ୍ଦ ଅଶାକାର ବ୍ରହ୍ମ ।
ଅମୋଘବାକ୍ୟ ଦାପ୍ତିଦେବାପାଁଇ । ଅମର ସ୍ୱର୍ଗୁଁ ପଇଲେ ଓହ୍ଲାଇ ।
ଅପୂବ୍ବ ମୂରଚ୍ଚ ଅବନାଣି ବ୍ରହ୍ମ ମଞ୍ଚେ ଉତ୍ପତ୍ତ । ୧ ।

ଆକାର ନର କଲେବର ଧର । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରେମ ସେ ପ୍ରକାଶ କର ।
ଆଶାରହ୍ଣତ ମନୁଷ୍ୟ ବଦଲେ । ଆପଣା ଦେହ ଆଗ୍ଭଦାନ କଲେ ।
ଆଉ ପାପ ଦଣ୍ଡ । ଆମ୍ଭ ନକନ୍ତେ ଦେହ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ । ୨ ।

ଇଚ୍ଛାରେ ଧରଲେ ଦାସ ଆକାର । ଇଚ୍ଛାରେ କଲେ ନମ୍ଭାପି ଅଗ୍ଭର ।
ଇନ୍ଦ୍ରି ବର୍ଜିତ ଜଡେନ୍ଦ୍ରିୟ ସେହ୍ନ । ଇଚ୍ଛାରେ ଦୁଃଖ ଦରଦ୍ରତା ସହ୍ନ ।
ଇତର ଲୋକରେ । ଇଚ୍ଛାରେ ମଲେ ଅଡ କାଠ ପରେ । ୩ ।

ଈଶ୍ୱର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ତାଁର । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ବଖ୍ୟାତ ସଂସାର ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କା ବୋଲ ମୃତ ଜୀୟାଇ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ଗଣ ବଳ ଦେଖାଇ ।
ଈର୍ଷା ଲୋକ କେତେ । ଈଦୃଶ କର୍ମ ଦେଖି କଲେ ପ୍ରତ୍ୟେ । ୪

ଉତ୍ତର ପୂବ୍ବ ପଶ୍ଚିମ ଦକ୍ଷିଣ । ଉତ୍ତମ ଲୋକ କରଇ ଶ୍ରବଣ ।

ଉପରସ୍ଥ ପିତା କ୍ରୋଧକୁ ଜାଣି । ଉଦ୍ଧାର କଥା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତ ମାନ ।
ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ । ଉପାୟ ନ ଦେଖି ଶରଣ ନେଇ । ୫ ।

ଊର୍ଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟି କର ସକଳନର । ଊର୍ଦ୍ଧ ଗଚ୍ଛେ ଝଙ୍ଗା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶବ୍ଦର ।
ଊର୍ଦ୍ଧଶ୍ୱାସ କର ପ୍ରାଣ ଶୁଉଣ । ଊର୍ଦ୍ଧେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୋଇ ଅରୋହଣ ।
ଊର୍ଦ୍ଧେ ନେବା ପାଁଇ । ଊର୍ଦ୍ଧ ବାହୁରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ସେହି । ୬ ।

ଋକସାମ ଯଜୁ ଅଥର୍ବ ଆଦ । ଋଷିବଚନ ଆଉ ବା ଇତ୍ୟାଦ ।
ଋହାଇ ମନ କ ପାଁଇ ଭୁଲାଅ । ଋଷିବେଦ ବାକ୍ୟେ ମୂର୍ଖ ଭଣ୍ଡାଅ ।
ଋଷି ବାକ୍ୟ ଶୁଭ । ଋହାଇ ମନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଦେ ପଡ । ୭ ।

ୠପ ପ୍ରତିମା ଦେବା ଦେଖି ଶୁଭ । ୠପ ମନୁଷ୍ୟ ଚରଣେ ନ ପଡ ।
ୠପ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣ ତଳେ । ୠପମଜ ସଦା ରଖ ନଶ୍ଚଳେ ।
ୠପ ଅନ୍ଧପୁରେ । ୠପତେଜସ୍କର ପାଅ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।

ଲୂବ୍ଧକ ଗୀତ ଶୁଣି ମୃଗ ମରେ । ଲୂଣରେ ଯୋକମରଇ ସହରେ ।
ଲୂଝଇ ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନେ ଲୂଝିପାରା । ଲୂବ୍ଧକ ବସ୍ତ୍ର ବୈଷ୍ଣବର ପରା ।
ଲୂଝଇ ହିଂସୁକୁ । ଲୂବ୍ଧକ ହିଂସୁ ନ ଚିହ୍ନଇ ଢାକୁ । ୯ ।

ଲୂହବୁହାଇ ପାପେ ଖେଦ କର । ଲୂହରେ ସେଞ୍ଚ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ପଦ୍ମର ।
ଲୂହ ଯେସନେ ପଡଇ ନେତ୍ରର । ଲୂହର ପ୍ରାପ୍ତେ ସମସ୍ତ ଗାତ୍ରର ।
ଲୂହ ସଙ୍ଗଇରେ । ଲୂହ ପାପ ରଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପଦ୍ମରେ । ୧୦ ।

ଏତେବେଳେ ମନ ଫେରଅ ନର । ଏଧିଂଶ ନଗରେ ଆଶା ନ କର ।
ଏକା ଅସିଅଛ ଏକାକୀ ଯିବ । ଏବେ ଯାହା କର ତାହା ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ଏହି କଥା ସତ୍ୟ । ଏହି ଫଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକ ପ୍ରାପ୍ତ । ୧୧ ।

ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଏଠାରେ ଯେତେକ ଅଛି । ଐକ୍ୟ କର ଦେଖ ନୁହଇ କଚ୍ଛି ।
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ହୁଅଇ । ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗେ ଚିରକାଳ ସ୍ଥାଇ ।
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକୁ ଭାବ । ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅନନ୍ତ ଲାଭ । ୧୨ ।

ଓଜର ନ କର ଉଚିତ ଧର । ଓହଃ ପାପ ତେଜରେ ନ ମର ।
ଓହାଡ ବାଡ ପାପ ଅନ୍ଧକାର । ଓଲଟାଇ ମନ କରହେ ସ୍ଥିର ।
ଓଜସ ଅକାର । ଓଉଶାର ପ୍ରାଣି କର ହେ ସାର । ୧୩ ।

ଔଷଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରକ୍ତ ମାଂସ ଖାଅ । ଔଷଧ ଖାଇ ଅଘୁକୁ ବଞ୍ଚାଅ ।
ଔଷଧ ନଣ୍ଟେଁ ଢାଙ୍କ ପ୍ରେମ ନାମ । ଔଷଧ ପାଇଲେ ହୁଅ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ।
ଔଷଧଟୀ ଏହି । ଔଷଧ ଆଉ ଦିଭୁନେ ନାହିଁ । ୧୪ ।

ଅଙ୍ଗରେ ପାପିଙ୍କ ପାପ ଅପଣ । ଅଙ୍ଗୀକାର କର ତେଜଲେ ପ୍ରାଣ ।
ଅଂଶୁରେ ଧ୍ୱଂଶ କର ପାପଭର । ଅଂଶରେ ଧର ସେହି କଲେବର ।
ଅଘ ନାଶିବାରେ ଅଂଶୁ ଅଶ୍ଚଦଚ୍ଛନ୍ତ ଉମ୍ଭ ପରେ । ୧୫ ।

ଆଃକ ଭୁଲାଇ ଅଛୁ ଏସଂସାର । ଆହା କେମନ୍ତେ ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାର
ଆଃକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସେ ନରକ ସ୍ଥାନ । ଆହାହା ଦୁଃଖ ଅନନ୍ତ କ୍ରନ୍ଦନ ।
ଆହେ ନରଗଣ । ଆଶ୍ରୟ କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣ । ୧୬ ।

ଇତି

No. 6.

THE REFUGE ASCERTAINED.

BY PITAMBARA SINGHA.

ଆଶ୍ରୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।

ଶୁଣ ଚଞ୍ଚଳ ମନ ତୁ ହେତୁ କର ।
ବଶ୍ୟ କରିବ ଡୋଡେ ସତ୍ୟ ଆଚର ରେ ।
ସତ୍ୟ ସେ ଏକ ନିରୂପଣ ଈଶ୍ୱର ।
ତା ବନୁ ସବୁ ଶୟତାନ ଅଟଇ ରେ । ୧ ।

ସତ୍ୟର ଉପୁଜଇ ଧର୍ମ ଦୟାରେ ।
ପାଲଣ ହୋଏ ତା ବସତ କ୍ଷମାରେ ହେ ।
ଅଗମ୍ୟ ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏମନ୍ତ ।
ଅସୀମ ଗୁଣରେ ମହିମା ଅନନ୍ତ ହେ । ୨ ।

ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନେ ଧର୍ମେ ଯାହାର ମନ ।
ଏ ସବୁ ବଷୟେ ନିପୁଣ ସେ ଜନ ହେ ।
ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଧାର୍ମିକ ଅମ୍ଳୀୟ ମତେ ।
ସାଧଇ ଆପଣା ପ୍ରୟୋଜନ ଯେତେ ହେ । ୩ ।

ରାଗୀ ଓ ଅହଂକାରୀ ଲୋଭୀ ଏ ଛନ ।
ମିଳିଣ ନଜୀ ଗୁଣ ସେ ଘେନ ହେ ।
ଧରିଲେ ଦେବ ବସ୍ତ୍ର ଗୁରୁ ଶରୀର ।
ରଣ୍ଡିବା ଅର୍ଥେ କର ମନ୍ତ୍ରଣା ସାର ହେ । ୪ ।

ଥୋକାଯେ୍ ଉପ୍ଦ ମନ୍ତ୍ର ବହୁ ପ୍ରକାର ।
ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି ଦେଇଣ ଅଲଙ୍କାର ହେ ।
ପ୍ରକାଶି ଭଣ୍ଡଜ୍ଞାନ ନାନାଦ ମଡେ ।
ପାପକୁ ଘୃଣା ନ କର କଦାଚିଡେ ହେ । ୫ ।

ଏ କରେ ନଷ୍ଟା କେବେହେଁ ନ ରଖନ୍ତି ।
ଯେ କାଲେ ଯାହାର ପ୍ରତାପ ଦେଖନ୍ତି ହେ ।
ସେ କାଲେ ସେହି ଦେବତାକୁ ପୂଜନ୍ତି ।
ନାନାଦ ଚେଷ୍ଟାରେ ନରକେ ମଜନ୍ତି ହେ । ୬ ।

ଯାହାର ଅଭିଶପ୍ତ ଅଟଇ ଲୋଭ ।
ପରର ସେ କଅବା ହିତ କରବ । ହେ ।
ମିଥ୍ୟା ସେ ପରଚଯ୍ ଏହୁ ସଂସାରେ ।
ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲ୍ ବୋଲନ୍ତି ଯାହାରେ ହେ । ୭ ।

ଯେବେ ଜାଣିଲ ଏ ସବୁ କଚ୍ଛ ନୋହେ ।
ସତ୍ୟାଶ୍ରା ବନ୍ଧୁ ସକଳ ମିଥ୍ୟା ମଯେ୍ ହେ ।
ଡେବେଡ ପାପ ଅଙ୍ଗୀକାର ଦେବାକୁ ।
ଅବଶ ଦେଖ ଭାଇ ହୋଯେ୍ ତୁମ୍ଭକୁ ହେ । ୮ ।

ଏ ଜାଣର କର୍ତ୍ତା ଏବେ ଏ ଜଗତର ।
ଜଦଯ୍ ହେଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱର ହେ ।
ଶରଣ କର ମନ ବେଗେ ଫେରାଅ ।
ଶ୍ଚତୁର ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଖଣ୍ଡଣ ଦଅ ହେ । ୯ ।

ଏମନ୍ତ ସତ୍ୟଧର୍ମେ ଯାହାର ଚେଷ୍ଟା ।
ତ୍ୟାଜ୍ୟ ହୁଅଇ ଡାର ବେଦର ନଷ୍ଟା ହେ ।
ଜାଡ କୁଳ ଡାହାର ଲଜ୍ଜାର ମୁଖେ ।
କଳି ଲଗାଇ ଚଳେ ମନର ସୁଖେ ହେ । ୧୦ ।

ଈଶ୍ୱର ନୟନ ବହା ସବୁ କାଳ ।
ପ୍ରମାଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରମ ଦୟାଳ ହେ ।
ସବୁ ହୁଅନ୍ତି ଶୁଚି ସତ୍ୟ ଆଶ୍ରରେ ।
ସବୁକାଳେ ଅଶୁଚି ଅସତ୍ୟାଶ୍ରରେ ହେ । ୧୧ ।

ପାପ ନୟନେ ଅମ୍ଭେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ।
ଚିହ୍ନି ନ ପାର ମ୍ଳେଚ୍ଛ ବୋଲୁଁ କାହାକୁ ହେ ।
ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ସେ କଥା ବଡ ଗୁରୁ ।
ଆପଣା ମନ ବଳେ ଯା ବୁଝି ପାରଂ ହେ । ୩ ।

ଅଜନ୍ମା ସୃଷ୍ଟି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ।
ଦୋଷ ନାଶନ ଆଦ୍ୟ ଗୁଣ ଅସୀମା ହେ ।
ଯୁଜ ବଧାନ ବୁଝି ଏ ଅନୁଭବେ ।
ମନୁଷ୍ୟକ ପ୍ରାପ୍ତେ ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ହେବେ ହେ । ୧୩ ।

ସେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପିଢ଼ି ପୁରୁଷ ଯେତେ ।
ଆଶ୍ରରେ ଶୁଚି ଭୋଜନ ରୁଚି ମତେ ହେ ।
ପ୍ରୀତି ବ୍ୟବହାର ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ।
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତେ ପ୍ରମାଣ ସମସ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେ । ୧୪ ।

ପାପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷିତି ଅତି କାତର ।
ସମୟ ହେଲେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟର ହେ ।
ସେହି ପାପର ପ୍ରତିକାର ନମନ୍ତେ ।
ଅବତରଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତେ ହେ । ୧୫ ।

ସେ ପାପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଁଇ ।
ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ହେ ।
ନେଲେ ପାପି ପାପ ନସ୍ତାପ ଶରୀରେ ।
ବସାଇଲେ ପାପିଙ୍କି ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରେ ହେ । ୧୭ ।

ମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ଭର ତାହାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ।
ପାପିଙ୍କ ୱାଣେ ଅନୁଗ୍ରହ ଅନେକ ହେ ।
ତାଙ୍କ ମରଣ କଥା ଅନ୍ତରେ ରଖ ।
ପାପ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ହେଲେ ଉପେଖ ହେ । ୧୭ ।

ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ଏଥି ସଂଶଯ୍ ନାହିଁ ।
ଅନର୍ଥ ମୂଳ ନାଶ ସୁଖ ଅଟଇ ହେ ।
ରପୁର ବଶ୍ୟ ଭୂତ ସୁଖରେ ନାଶ ।
ମନ ସୁଖେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ ହେ । ୧୮ ।

ଅମୃତ ପାନେ ଦେହ ଶିପୁଚ୍ଛ ହେବ ।
ଧର୍ମାତ୍ମାର ମନ ସ୍ୱଚ୍ଛ ନୋହିବ ହେ ।
ପାପରେ ଘୃଣା କର ସେ ଯିବ ଦୂର ।
ଯୀଶୁ ଧର୍ମାତ୍ମାରେ ବଲମ୍ବ ନ କର ହେ । ୧୯ ।

ଘୃଣା ଭଯ୍ ଦୁହିଙ୍କି ପ୍ରହର କର ।
ଜଗାଇ ମନ ଦେହେ ରଖିବ ଭର ହେ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କରବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ।
ସଦ୍ଦା କର୍ମରେ ଦେହ ବାକ୍ୟ ମନେ ହେ । ୨୦ ।

ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଈଶ୍ୱର ତନଯ୍ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ଦେଲେ ପରିଚଯ୍ ହେ ।
ତେତିଶ ବର୍ଷ ଏହ ପୃଥ୍ୱୀରେ ଥିଲେ ।
ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତି ବହୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ ହେ । ୨୧ ।

ଜଗତେ ଯେତେ ପାପ ମିଥ୍ୟାଚରଣେ ।
ତାଙ୍କୁ କର୍ଷିଲ ପ୍ରଯଶ୍ଚିତ୍ତ କରଣେ ହେ ।
ଥିଲା ବ୍ୟବସ୍ଥା ମତେ ଯେଉଁ ବିଧାନ ।
ଶତ୍ରୁହସ୍ତେ ଭୋଗିଲେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମାନ ହେ ୨୨ ।

ଈଶ୍ୱର କ୍ରୋଧ ଥିଲା ପବଂଢାକାରେ ।
ଟାଳିଲା ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ହେ ।
ପାଷାଣ ବଦାର ଭୂକମ୍ପ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ।
ତେବେହେଁ ଈଶ୍ୱର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରେମ ଶ୍ରସ୍ତ ହେ । ୩୩ ।

ମୃତ୍ୟୁ ଜୟୂ କର ଅକ୍ଷୟୂ ଶରୀର ।
ବଗ୍ଧର କର୍ତ୍ତା ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀର ହେ ।
ଏହା ବଶ୍ୱାସ କର ଦୃଢ ମନରେ ।
ଦର୍ଶନ ଦେଲେ ପୁଣି ଦିବସ ପରେ ହେ । ୬୪ ।

ଚିହ୍ନ ଦେଖିଣ ଶିଷ୍ୟଗଣ ଚିହ୍ନିଲେ ।
ପ୍ରେମେ ଗଲିଣ ଦନ ଏକତ୍ରେ ଥିଲେ ହେ ।
ବହୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ସାଧ୍ୟ ।
ବଶ୍ୱାସେ ପାଇଲେ ସେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ହେ । ୬୫ ।

ଜୀବ ନସ୍ତାର ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କ କରୁଣା ।
ସଂଖ୍ୟା କରନ୍ତେ ଭଇ ନୋହେ ଗଣଣା ହେ ।
ଆପଣା ସଚ୍ଚ୍ୟ ଦେଇ ପରେ ଉଦ୍ଧାର ।
କହ ହେ କାହିଁକେ ଦେଖିଛ କାହାର ହେ । ୩୬ ।

ଅଜ କାଲରେ ନରେ ଦନ ହରନ୍ତ ।
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଝମକ ଦେଉଛନ୍ତ ହେ ।
ଯାଚନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ଅହେ ପଣ୍ଡିତ ।
ଏମନ୍ତ ଧନେ କେବେ ନୁହ ବଞ୍ଚିତ ହେ । ୩୭ ।

ପାପିଙ୍କ ୱାଢାଝୀ ଆଉ କେହ୍ନ ନାହଂ ।
ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକ ଆଉ ଅଝନ୍ତ ସେହ ହେ ।
ଦୋଷ ଅବର ଗୁଣ ପ୍ରକାଶିବାରେ ।
ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକ ଦେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ହେ । ୩୮ ।

ଦୋଷରେ ପୂର୍ଣ ଯେ ସେ କୁହଇ ଶାସ୍ତ୍ର ।
ଯାହା ଶୁଣିଲେ ଜ୍ଞାନ ବାକ୍ୟର ସତ୍ୟ ହେ ।
ହୁଅଇ ପୁଣି ପରୋପକାରେ ମନ ।
ସେ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଏ।ଣୋପାୟ ସୁମାନ୍ୟ ହେ । ୩୯ ।

ଦୟା ସ୍ୱଭାବ ଏ କ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ।
କଥା କେବଳ ନୋହେ ଯୋଗ୍ୟତା ଗୁହ୍ୟ ହେ ।
ଆନନ୍ଦ କ୍ଷମା ଶକ୍ତି ସତ୍ୟତା ଫଳ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ ଏ ଅଟ ନର୍ମଲ ହେ । ୩୦ ।

ଏଥିରେ ତୃଷ୍ଣା ହେଲେ ସଦ୍ୟଦା କାଳ ।
ହେବ ତୁମ୍ଭର ନଷ୍ଟେ ଆତ୍ମା ନର୍ମଲ ହେ ।
ତୁଟିବ ମୃତ୍ୟୁଭୟ ସତ୍ୟ ବଳରେ ।
ଈଶ୍ୱର ଦୟା ହେବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଶ୍ରେ ହେ । ୩୧ ।

। ସମାପ୍ତଃ ।

MENTAL REFLECTIONS.

ମନର ଚେଉନା ।

ଶୁଣ ଭାଇ ମୁହଁ ବୋଲି ମୋର ମନ ଭୁଲନା।
ଲୋକେ କହେ କାଳ କଳି ଉହିଁ ନାହି ଭୁବନା।
ନାନା ମଉ ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଦେଖି ପାଇଲୁଁ ଚେଉନା।
କାହିଁ ଖଣ୍ଡା ଯିବ ଶ୍ରାନ୍ତି ଭବ ଭେଗି ବେଦନା । ୧ ।

ଏବେ ବଡ ଭାବୁ ଅଛୁଁ ନ ଜାଣି କ କରିବ
ବଡ ଚିନ୍ତା କରି ପଛେ ଭ୍ରାନ୍ତି ପାଇ ଭୁଲିବ
ଭବମଧ୍ୟେ ଡୁବୁ ଡୁବୁ କ ପ୍ରକାରେ ଉଠିବ
ଯିବ ମୁହି କାହାଠାକୁ ଆଣ୍ଠା କାହିଁ ଧରିବ । ୨ ।

ଗୁରୁ ସେବା କେତେ କଲି ଉହିଁ କଛୁ ନୋହିଲା
କେତେ ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ଗଲି ଉହିଁ ପାପ ବଢିଲା
ତୀର୍ଥ ଯାଏ। ପରିଶ୍ରମ ଏ କ ଲୋକେ ବୋଲେ ନା ।
ସବୁ ମାଏ ମନ ଭ୍ରମ କେବଳ ବଡମ୍ବନା । ୩ ।

ଦେବ ସେବା ଉତ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଅନେକ ଦେଖିଲି
ପାପେ ନୁହଇ ପ୍ରତନ୍ତ୍ର ସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ବୁଝିଲି
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଷ୍ଣବ ଆଦ ତାଙ୍କ ମର୍ମ ଜାଣିଲି
ବେଦ ପୁରାଣ ନାନାଦ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ମଣିଲି । ୪ ।

ଜାତ କୁଳ ନରୂପଣ ମୋତେ ସେ କ କରବ
ଗୁଣ୍ଟି ଏ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଥାପନ ମୋର କଛୁ ନୋହିବ
କର୍ମ ଜ୍ଞାନୀ ଭକ୍ତିଯୋଜ ଏହା ଧର ପାଇବେ
ପାପେ ଖେଦ ଯୁକ୍ତ ଜନ ଏଥିରେ ନ ମଜିବେ । ୫ ।

ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ଜ୍ଞାତ ଜାତ ତାଙ୍କ ମତ ଗଲଲୁଂ
ସେହ ମାଏ ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ କଛୁ ନାହିଁ ପାଇଲୁଂ
ଜଜ ମନେ ବୁଝି ଭଲ ଯାହା ତାହା ମାନିବ
ଅଗ୍ଭୁଗଲେ ପରକାଳେ ଜାତ ସେଠା ହେବ କ । ୬ ।

କାହିଁ ଆଗୁ ଗତ ହେବ ଏହ ଚିନ୍ତା କରଥାଇ
ମନ ସ୍ଥିର ନ ରହିବ ଖାଲ ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ ଖାଇ
ଦେଖି ନାହିଁ ଏାଣକର୍ତ୍ତା ସବୁଠାରେ ଖୋଜଲୁଂ
ମାଏ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାଣ ହର୍ତ୍ତା ଏହା ଭଲ ବୁଝିଲୁଂ । ୭ ।

ବଡସାନ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ସବୁ ଯାନ୍ତ ଏକାସନ
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଯେ ପାଳିଲେ ସେହ ଯିବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନ
ମୋର କଥା ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଡୁବ୍ଭ ଗଲୁଂ ପାପରେ
କହିବାରେ ମିଥ୍ୟା କର୍ମ ଜ୍ୱଳିଗଲା ତାପରେ । ୮ ।

ପ୍ରାଣ ବଯୋଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲ ଥିଲେ ଏଠାରେ
ଯନ୍ତ୍ରଣା ଘୋର ଅନନ୍ତ ହେବ ମୋର ସେଠାରେ
ଏଣୁ କାହିଁ ହେବ ରକ୍ଷା ଧର କାର ଶରଣେ
ସତ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା ଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ମରଣେ । ୯ ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ଶୁଣି ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ତାଙ୍କୁ ଏାଡା ମୁହଁ ଗଣି ଆନ ଆଶା ନାହିଁ ମୋର
ସେହିଁ ଦେଲେ ଜନୁପ୍ରାଣ ପାପିଷ୍ଠର କାରଣ
ତାଙ୍କ ଛଡା ନାହିଁ ଆନ ସବୁ ମାଏ ଭଣ୍ଡନ । ୧୦ ।

ତାହାଙ୍କ ସ୍ମୃସମାଶ୍ରେ ପ୍ରାଣାଶ୍ୱାସ ପାଉଛୁ
ଆନ କାହିଁ ଏ ସଂସାରେ ଯହିଁ ସାର ହେଉଛୁ
ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ପ୍ରେମ ଉଦ୍ଭ ମୋର ମନେ ଲାଗୁଛୁ
ଉହିଁ କେଉେ ବପଦ୍ଗଉ ଭୋଗି ସ୍ଥିର ହେଉଛୁ । ୧୧ ।

ଛଡଲେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ପାପିଙ୍କର କାରଣେ
ସହିଲେ ଅଗଣ୍ୟ ଦୁଃଖ କରବାରେ ତାରଣେ
ପାଳିବାରେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଥିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନେ
ବୁଝି ଏହା ସବୁ ମର୍ମ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣେ । ୧୨ ।

ପାପିଙ୍କ ଜାମିନ ସେହି ସବୁ ଋଣ ଶୁଧିଲେ
ଆପେ ବଲିଦାନ ହୋଇ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସାଧିଲେ
ଯୀଶୁ ମହା ଦୟାବନ୍ତ ମୋର ଶାସ୍ତି ଭୋଗିଲେ
ଦେଇ ମୋତେ ସୁଖାନନ୍ତ ମଲେ ମୋର ବଦଲେ । ୧୩ ।

ସତ୍ୟ ସେହି ପ୍ରେମ ସିନ୍ଧୁ ମନ ହେ କର ଡୁବନ
ଜୀବନ ଜୀବନସ୍ତାର ବନ୍ଧୁ ଧର ତାଙ୍କ ଶରଣ
ନ ଦେଖି ଆନ ଉପାୟ୍ ଏହି କର ସ୍ଥିର ଜ୍ଞାନ
ଦଅ ପ୍ରଭୁ ହେ ଅଶ୍ରୟ୍ ମୋର ଆଶା ନାହି ଆନ । ୧୪ ।

ଜାତ ଜ୍ଞାତ ସବୁ ଗୁଡ ଏ କକ୍ଷଚ ମାନବ
ମନେ ଯେବେ ପ୍ରେମ ବଢି ତେବେ ତୃପ୍ତ ରହିବ
ଧନ ମାନ ସବୁ ଗଲେ ଯୀଶୁ ପାଦ ଧରିବ
ଉହିଁ ମନବାଞ୍ଛା ହେଲେ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ମରିବ । ୧୫ ।

ଯାହା ହେଉ ଇହ କାର୍ଯ୍ୟ ତହିଁରେ କ ଭାବନା
ପିତା ମାତା ଶିଶୁ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଗଲେ କ୍ଷତ ହେବ ନା
ପୁଣି ମୁହ ଦୃଶା କର କାହାକୁ ନ ଶୁଣିବା
ଆସ ସବୁ ପ୍ରେମି ହୋଇ କପାଁ ମେଲ ନୋହିବା । ୧୬ ।

ପିଢା ସଂଗେ ଯେହ୍ନେ ମିଳେ ଶୁଦ୍ଧ ଦେବ ଭଜନା
ମିଥ୍ୟାରେ ଗରଳ ଗିଳେ ଏ କ ଅବବେଚନା
ଅଳ୍ପ ଦନ ସୁଖ ଭୁଞ୍ଜି ଘୋର ନରକେ ନ ଯାଅ
ଯୀଶୁ ନାମେ ହେବ ଧନ୍ୟ ଉପ୍ ଦଣ୍ଡର୍ ପଲାଅ । ୧୭ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇ ପ୍ରେମେ ସବୁ ନିଲିବା
ପରମାଣ ଆଶା ପାଇ ସଂଗେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଗଲିବା
ପିଢାଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ଯିବାକୁ ନଚ୍ଛ ଇଚ୍ଛା କରବା
ମୃତ୍ୟୁ ଅଇଲେ ନେବାକୁ ପ୍ରେମାନନ୍ଦେ ରହିବା । ୧୮ ।

ସବୁ ଦେବ ଦେବୀ ତ୍ୟାଗ ମାନ୍ ମିଥ୍ୟା ଜାଣିଲେ
ପିଢା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଜ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ମଣିଲେ
କର ହେ ଯୀଶୁର ସ୍ତୁତ ଭଣ କୀର୍ତ୍ତି ଗାୟନ
ହେବେ ଚେବେ ପରଂଶନ୍ତ ଦୁଃଖର୍ ଉଦ୍ଧାରଣ । ୧୯ ।

ଗାଅ ଯୀଶୁ ପ୍ରିୟ୍ ନାମ କେବେ ଶ୍ରାନ୍ତ ନୋହିଲେ
ତୃଷ୍ଣା ହେବ ମନସ୍କାମ ମିଥ୍ୟା ଚିନ୍ତା ଶୁଦ୍ଧଲେ
ମନ ହେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନାମେ ହୁଅ ସଦା ସଚେତନ
ବୁଡ ଥାଉ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମେ ଜଳେ ଯେହ୍ନେ ରହେ ମୀନ । ୨୦

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଦୀପ୍ତି ହେଲେ ମନର ପ୍ରକାଶ
ହୋଇବ ପରମ ତୃପ୍ତି ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଯିବ ନାଶ
ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଏବେ ଶୁଦ୍ଧ ଧର ମନେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ
ଭରସା ହୋଇବ ଦୃଢ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ କଲେ ଧ୍ୟାନ । ୨୧

ବେଦାଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେତେକ ମାନ୍ ବପ୍ର ଅଧିକାର
ମନା କରନ୍ତୁ ବବେକ କଲେ ତାହା ଶୁଦ୍ଧବାର
ବଶ୍ୱରଲେ ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟ ଜଣା ଯିବ ଗୁଣରେ
ବଶ୍ୱରଲେ ମିଥ୍ୟା ତେଜ୍ୟ ହେବ ସେହ୍ନ କ୍ଷଣରେ । ୨୨ ।

ବେଦ ବଗ୍ଧର ଯେ କରେ ଢାକୁ ଜାଗେ ପାଢକ
ବପ୍ର ଏମନ୍ତ ବଗ୍ଧରେ ଢାକୁ ବୋଲେ ନାରକ
କର୍ମ ମର୍ମ ବୋଧ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କ ହେବ କ
ରଜ୍ଜୁ ଭ୍ରମ ଖଣ୍ଡ ହେଲେ, ଢହିଁଥାଉ ଡର କ । ୧୩ ।

ବେଦେ ନାହି ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ମାନ୍ୟ ଉକ୍ତ ଋଷିଗଣ
ଜଣା ଗଲା ଢା ଢାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ କଲ୍ ବଗ୍ଧର ସନ୍ଧାନ
କାହିଁ ହେବ ମୋ ଢାରଣ ସବୁ ଢଉ୍ଦ୍ୱ ସାର ଯେ
ବେଦୋକ୍ତ ହେବ ବାରଣ ସଢ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଯେ । ୧୪ ।

ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ଭନ୍ନ ଏହି ମୁହି ଶୁଣିଲୁ ।
ଢହିଁ କଛୁ ନ ଜଣ୍ଣନ୍ନ ଢାହା ମନେ ବୁଝିଲୁ ।
ବେଦ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ମର୍ମ ବଗ୍ଧର ମୁ ଜାଣିଲୁ ।
ସବୁ ମାନ୍ୟ ଭଣ୍ଡ କର୍ମ ଏଣୁ ଢାହା ଛଡଲୁ । ୧୫ ।

ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପୂଜନାଦ ଯେଡେ ସମସ୍ତ ପ୍ରବଞ୍ଚନା
ଲୋକ ଭୂଲା ଯାଏ କେଡେ ନେଏ କଥାଁ ଦେଖ ନା
ଅନ୍ଧକାର ଘୋରେ ଘୁମି ଲୋକେ ଅବବେଚନା
ନାନା ମଢ ଭୁଲେ ଭ୍ରମି ପାଲ୍ଲଲେ ଅଚେଢନା । ୧୭ ।

ଏବେ ଉଦେ ହେଲ ଦନ ଚେଢ ଯର ଜାଗି ଥାଅ
ଛଡ ହେ ମିଥ୍ୟା କଲ୍ପନ ଦୀପ୍ତି ମାର୍ଗେ ଚଲି ଯାଅ
ଭାବ ଦେଖ କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଛଡ ବ୍ୟର୍ଥ ମନନ
ସଢ୍ୟ ପଥ ଯେ ଗନ୍ତବ୍ୟ ଢ୍ୟାଗ ବଳ୍ଗ ଗମନ । ୧୭ ।

ଢନୁପ୍ରାଣ ସଙ୍କନାଶେ କହେଁ ପକାଇବ
ନାମ ଯୀଶୁର ପ୍ରକାଶେ ଢହିଁ ଏାଣ ପାଇବ
ସ୍ୱର୍ଗ ଢେଜ ସୁଖ ମୁକ୍ତି ହେବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶରଣେ
ସଢ୍ୟ ଦୟା ପ୍ରେମ ଶାନ୍ତି ଢାଙ୍କ ମହା ମରଣେ । ୧୮ ।

ଭାଇ ହେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ କପଁା ଭୁଲ ମରବ
ଏଣ ଦାଉ ନାହିଁ ଆନ କପଁା ତାଙ୍କୁ ଛଉବ
କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ ଏଣ ଉର ବୁଝିବ
ଧର ହେ ତାଙ୍କ ଚରଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମେ ମଜିବ । ୬୯ ।

ଯେ ସେ ହେଉ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ମୋଠେ ନ ପାସୋରିବେ
ଦୀନ ହୀନ ଅନାଥ ବନ୍ଧୁ ସଦା ମୋଠେ ରଖିବେ
ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ ଗୁଣେ ତାର ବହି ପାପି ଜଣ
ପଶିଲେ ତୁମ୍ଭ ଶରଣେ ଶାନ୍ତ ଥିବା ଅନୁକ୍ଷଣ । ୭୦ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନେ
ଗୀତ ଗାଇ ନଉ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ଭକ୍ତି କର ଚରଣେ
ମୁ ଯେହେନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆଶା ଧର ମରଣେ
ତୁମ୍ଭ ତୁଷ୍ଟି ଚିହ୍ନ ପାଇ ମଲେ ଯିବା ଜୀବନେ । ୭୧ ।

ମନର ଚେଉନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

No. 8.

PENITENT'S PRAYER.

ଦେଖଯୁକ୍ତ ଲୋକର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ନମଃ ଶ୍ରୀଈଶ୍ୱର ଚରଣ ଯାଙ୍କ ନାହିଁ ଭୁଲଣା
ସଦାଶ୍ରା ତାଙ୍କ ମରଣ ଆନ ସବୁ ଭୁଲଣା
ଭବ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ଅଛୁଁ କର ନାନା ଭାବନା
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଅଛୁଁ କଉଁ କର ପ୍ରାର୍ଥନା । ୧ ।

କୃପା କର ଯୀଶୁ ମୋତେ ବାରେ ବାରେ ଡାକଲୁଁ
ଅଛି ଖେଦଯୁକ୍ତ ଚିତ୍ତେ ପାପାନଳେ ଜ୍ୱଳିଲୁଁ
ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ନାମ ଗୁଣ ମୁହିଁ ଆଶା ପାଇଲି
ନ ଛଡ଼ ଅନାଥ ଜନ ଭବ ପାଦେ ଧଇଲି ୨ ।

ମୁହିଁ ଅଛୁଁ କାରାଗାରେ ପାପେ ହୋଇ ବନ୍ଧୁଆନ
ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ଉପକାରୀ ମୁକ୍ତ କର ମୋର ପ୍ରାଣ
ହଜା ମେଷ ତୁଲ୍ୟ ଭ୍ରମି ନାନା ମତେ ଭୁଲ ଯାଇ
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ପଲ ସ୍ୱାମୀ ରକ୍ଷା ମାଗଁ ତୁମ୍ଭଠାଇ । ୩ ।

ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ସମାନ ଯାର ନାହିଁ ଗଣନା
ମୋର ପାପ ତା ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ତାର ବର୍ଣନା
ପାପୀ ପଛଡ଼ ଅଧମ ମହା ଦୁଷ୍ଟ ଦୁରାତ୍ମର
କେଡ଼ଠାରେ ମୋର ସମ ନାହିଁ ଦେଖି ନର ଶ୍ରୁତ । ୪ ।

ମୋର ମନ ନାନା ରୂପେ ଘୋର ଦୋଷେ ଜଳିଲି
ମୋର ଅଙ୍ଗ ତୁମ୍ଭ କୋପେ ନଭ୍‌ରସା ରହିଲ । ।
ଯେବେ ହେବ ମୋର ତାରଣ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମେ ତରିବ
ଯେବେ ହେବ ମୋର ମରଣ ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ମରିବ । ୬ ।

ମୋର ଯେ ଅଶୁଚି ମନ ପ୍ରଭୁ କର ପରିସ୍କାର
ଆହେ ଯୀଶୁ ଏହିକ୍ଷଣ କର ମୋର ପ୍ରତିକାର
ଧରମାତ୍ମା ମୋର ମନେ ଯେବେ ସଦା କରେ ବାସ
ତେବେ ମୁହିଁ ଅନୁକ୍ଷଣେ ପ୍ରେମେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଦାସ । ୭ ।

ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ସଦାଶ୍ରୟୀ। ସ୍ଥିର ମୁହିଁ ଧରିବ
ବନା ତୁମ୍ଭ ପଦଚ୍ଛାୟୀ। ପାପ ତାପେ ଜଳିବ
ମୋ ଚିତ୍ତେ ପ୍ରେମ ବଢାଅ ଦୂର କର ମନ ତ୍ରାସ
ପାପ ସମସ୍ତ ଘୁଞ୍ଚାଅ ମନେ ବଢାଅ ବିଶ୍ୱାସ । ୭ ।

ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ମୋର ତୃପ୍ତି ଖଣ୍ଡ ଦେଇ ଘୋର କ୍ଲେଶ
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଠାରୁ ମୂଲ୍ୟ ଅଟ ସେହି ସତ୍ୟ ଉପଦେଶ
ମଧୁଠାରୁ ବଡ ମିଷ୍ଟ ସେହି ବାଣୀ ମିଷ୍ଟତା
ସବୁ ବସ୍ତୁ ଯେ ତୁଚ୍ଛ ତହିଁ ସେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତା । ୮ ।

ଯେତ କାଳେ ଅନ୍ଧକାର ଗତାୟାତ ହୋଇବି
ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଦୀପ୍ତି କରେ ମୋର ଉପୁ ଘୁଞ୍ଚିବ
ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ବଧେ ମଧ୍ୟେ ନଗୁଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ
ମୋର ଅକ୍ଷି ଗଲା ବୁଜ ନାହି ଗମ୍ୟ ତାର ଗୁଣ । ୯

ଫିଟାଅ ମୋ ଜ୍ଞାନ ଅକ୍ଷି ଯେହ୍ନେ ମୁହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ପାଇ
ତହିଁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷି ପଥ ନାହିଁ ଭୁଲି ଯାଇ
ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରିୟ ବାଣୀ ଶାନ୍ତ ପାଇଲ ମୋ ମନ
ତହିଁର ଅମୃତ ପାଣି ପାନ କରିଂ ଅନୁକ୍ଷଣ । ୧୦ ।

ସଚ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ପାଲିବାରେ ମୁଁ ଯେମନ୍ତ କର ପଣ
ଅହର୍ନିଶି ସଦାଶ୍ରରେ ତୃପ୍ତ ହେବ ମୋର ମନ
ସାତ ଥର ଦଗ୍ଧ ହେଲେ ରୂପା ଯେହ୍ନେ ଜଲିବାର
ତେହ୍ନେ ଧର୍ମବାକ୍ୟ ପାଲେ ହେବ ମୋର ପରସ୍କାର । ୮ ।

ତୁମ୍ଭ ମଙ୍ଗଳ ବଚନ ସବ ଦେଶେ ପ୍ରଚାର
ଭବେ ଯେହ୍ନେ ପାପେ ପୂର୍ଣ ହେଉ ଧର୍ମ ବିସ୍ତାର
ମୁଁ ଅତି ଭାବୁକ ହେଲ୍ ଦେଖି ପାପି ନର ଗଣ
ତହିଁ କେତେ ଭୁଲ୍ ଗଲେ ରଖିନାହିଁ ସଚେତନ । ୯ ।

ଧର୍ମ ଶ୍ରଦ୍ଧ ଯାହା ବୋଲେ ନ କରେ ଆଲୋଚନ
ପଡିବେ ନରକାନଳେ ଏହା କରେ ହେୟଜ୍ଞାନ
ଧ୍ୱଂସି ନଗରେ ବସତି ଇହ ସୁଖେ ଭାସିଯାଏ
ହେବ କାହିଁରେ ସୁଗତି କେହିନାହି ଭାବୁ ଥାଏ । ୧୦ ।

କାର ମନ ନାହିଁ ଚାହିଁ ଚେଷ୍ଟା କର ସଙ୍ଗହିତ
ତେବେ ଶୀଘ୍ର କେତେ ଉଠି କରେ ମୋର ବପସ୍ତିତ
ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କୁ କୃପା କର ଘୃଣାଅ କୁ ପରିତ୍ୟଜ
ତହିଁ ମନେ ପ୍ରେମ ଭର ସବେ ହେବେ ତୁମ୍ଭ ଦାସ । ୧୪ ।

ଯୀଶୁ ହେ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଅ ପାପିଙ୍କ ମନ ଅବୋଧ
ସୁମେଷ ପଲ ବଚାଅ କ୍ଷମା କର ଅପରାଧ
ନଷ୍ଟ କର ଦେବ ପୂଜା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଥାପନ
ତୁମ୍ଭେ ସବ୍ୟମୟ ରାଜା ଧ୍ୱଂସ କର ଶୟତାନ । ୧୫ ।

ଶୁଣାଅ ହେ ସବ ଦେଶେ ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ସବ୍ୟଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶେ ଖଣ୍ଡା ଯିବ ଅନ୍ଧକାର
ଧରମାତ୍ମା ଢାଲିଦିଅ ନରଗଣ ମନରେ
ଯେସନ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଲୁଅ ସଦାଜ୍ୱଳେ ସଂସାରେ । ୧୬ ।

ଦୁଃଖର ବାଞ୍ଛା ଯେତେ ସବୁ ହେଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଇହଂ ନାହିଁ ପରଂଗତି ହେବ ତାଙ୍କ ମରଣ
ଧନାଦି ନ ଯିବ ସଙ୍ଗେ ସବୁ ଏଥି ଶୁଭବା
ତାଙ୍କ ହେବ ବଡ ଭଙ୍ଗ ସବୁ ଆଶା ଉଦ୍ଭବ । ୧୭ ।

ଯାଉ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଆଶା ଇହଂ ନାହିଁ ଭୁଲ ଆର
ଯୀଶୁ ଚରଣେ ଭରସା ଆନ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ମୋର
ତୃପ୍ତ କର ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଦୁଃଖି ଅଗ୍ନକୁ ।
ନ ଶୁଭ ଅନାଥ କେବେ କୋଳେ ରଖ ଏହାକୁ । ୧୮ ।

ଯାର ହେଉ ଭବ ନଦୀ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ କର୍ଣଧାର
ଯୀଶୁଗଣ ଅଛ ବାନ୍ଧି କର ମୋର ଉପକାର
କଲୁଷ ସାଗରେ ପଡ଼ ଭଗ୍ନ ସ୍ରୋତେ ଭାସି ଯାଇ
କ୍ଷଣକ୍ଷଣେ ବୁଡ ମର ତୁମ୍ଭ କାହିଁ ନ ଦେଖଇ । ୧୯ ।

ତେଜ ଉଠେ ଅଛ ବଡ ଦୂତ ବହେ ଘନ ଘନ ।
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କର ପାର ଧର ରଖ ଭୀତ ଜନ
ତୁମ୍ଭେ ତେଜ ଦୂତ କର୍ତ୍ତା ସବୁ ତୁମ୍ଭ ବଶୀଭୂତ
ଭସ୍ମ ଶ୍ୱାସ ଦୁଃଖ ହର୍ତ୍ତା ତୁମ୍ଭ କରୁଣା ଅଦ୍ଭୁତ । ୨୦ ।

ତୁମ୍ଭେ ଆଦ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତ ଭୂତ ଭବ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ
ପ୍ରେମ ଦୟା ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତ ସବୁ ଗୁଣେ ଗୁଣବାନ
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭ ତୁଲ୍ୟ କ୍ଷମା ଶାନ୍ତି ଅଛ କାର
ତୁମ୍ଭ ରକ୍ତ ବହୁମୂଲ୍ୟ ତାହା ମୁହଁ କର ସାର । ୨୧ ।

ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭେ ମହା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲ ତାରଣେ
ଦଣ୍ଡ ସହିଲ ଅନେକ ପାପିଙ୍କର କାରଣେ
କ୍ରୁଶପରେ ବାନ୍ଧି ମର ମହା କଷ୍ଟ ମରଣେ
ଅହେ ଯୀଶୁକୃପା କର ରଖ ମୋତେ ଶରଣେ । ୨୨ ।

ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ ଜାମିନ୍ଦାର ସବୁ ଋଣ ଶୋଧିଲ
କ୍ରୋଧ ଖଣ୍ଡନେ ଅପାର ନଜ ପ୍ରାଣ ଢାଲିଲ
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କର ତ୍ରାଣ ଶେଷେ ମୋର ଅଗ୍ନି ନଅ
ନ ଶୁଭ ଅନାଥ ଜଣ ତୁମ୍ଭପାଦେ ସ୍ଥାନ ଦଅ । ୬୩ ।

ଯେତେ ଦନ ମୋ ନଶ୍ୱାସ କର ମୋତେ ସଚେତନ
ନଇ୍ୟ ବତ୍ତାଅ ବଶ୍ୱାସ ଦଅ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ମନ
ଯେ କାଲେ ମୋର ମରଣ ଦୂର କର ମନ ଭୟ
ହେଉ ଯୀଶୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ କର ମୋର ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ । ୬୪ ।

ମୋର ଅଗ୍ନି ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ ରଖ ଅହେ କୃପାବାନ
ତେବେ ମୁହଁ ପରଂଗାନେ ସଦା ଗାଇବା ପରତ୍ରାଣ
ସ୍ୱର୍ଗେପ୍ରିୟ ଲୋକ ସଙ୍ଗେ ହେବ ଅତି ତେଜସ୍କର
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମହା ରଙ୍ଗେ କରେ ଜୟ ଜୟ କାର । ୬୫ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

No. 9.

SEARCH FOR SALVATION.

ଏ।ଣଉଡ଼ି ।

ଅଙ୍ଗ ବଙ୍ଗ କଲିଙ୍ଗ ସୌରାଷ୍ଟ୍ର ନାନା ଦେଶ
ଦ୍ରବଡ ଦ୍ରାବଡ ସିନ୍ଧୁ ଆନ୍ଧ୍ରାଦ୍ୟ ଅଶେଷ ।
କର୍ଣାଟ ବୈଗଟ କୁନ୍ତ ଅବନ୍ତ ପ୍ରଭୃତି
ଆଉ ଆଉ ଦେଶେ ଯେତେ କରନ୍ତ ବସତି । ୧ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଉଦ୍ର ଜନ
ଯବନ ସୁନ୍ନତ ଉଲ୍ଲ କରାଡ କରଣ ।
ସବର ପୁଲନ୍ଦ ମ୍ଲେଚ୍ଛ ପାରଶୀ ଏ ସବ
ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଦେଶେ ଯେତେ ନାନା ଜାତି ଥିବ । ୨ ।

ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କରଇ ଲଙ୍ଘନ
ପାପ ଗଣି ବଶୀଭୂତ ହେଲେ ସବଜନ ।
ପାପଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଯେ ପାଇବ ପରିତାଣ
ଦେଶାଚାର ବ୍ୟବହାର କରେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ୩ ।

ଜପ ଯଜ୍ଞ ହୋମ ଦାନ କରେ ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଅନାହାର ଦେବ ପୂଜା ପ୍ରଥମା ବଧାନ ।
ଯବନ ଯେମନ୍ତ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କରଇ ସେମନ୍ତ
ରୋଜା କ୍ଷତ୍ତା ଉସକା ଜପେ ଅବରତ । ୪ ।

ଅତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜାତ ଜାତ ଅନୁସାରେ
କର୍ମ ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ମର୍ମ ନାନା ବୁଝିବାରେ ।
ଗୁରୁ ଦଣ୍ଡ ଗୁରୁ ଅପରାଧରେ ଯେମନ୍ତ
ଗୁରୁ ପାପ ହେଉ ହୋଇ ନସ୍ତୁଚ ତେମନ୍ତ । ୬ ।

ପାପ ଅନୁରୂପ ଯଦି ନୋହିବ ନସ୍ତୁଚ
ବଫଳ ସମସ୍ତ କର୍ମ ପାପଚୟ ଘଟି ।
ଯଥାର୍ଥ ଭାବାର୍ଥ ନ ବୁଝିର ସବଜନ
ଅନର୍ଥକୁ ସ୍ୱାର୍ଥ ବୁଝି କରି ପର୍ଯ୍ୟବସନ । ୭ ।

ଏହି ରୂପେ ମୋହ କୂପେ ବମଗ୍ନ ପଡାଇ
ଉଠି ନ ପାରଇ ପଥ ଜୀବନ ହରାଇ ।
ପାପଚୟ ଉପଚୟ ନରର ବେଶିଲେ
ନର ରୂପ ଆବତାର ଭୁବନେ ଅଇଲେ । ୭ ।

ଯୀଶୁ ନାମ ଧର କର କୃପା ଦୟାମୟ
ଓହ୍ଲାଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ଈଶ୍ୱର ତନୟ ।
ନସ୍ତାରଣେ ଅବତାରେ ଯେତେ ପାପି ଗଣ
ନଜ ଦେଶେ ଅତ କ୍ଲେଶେ କରଇ ଭ୍ରମଣ । ୮ ।

ମାନ ଅପମାନ ବୁଦ୍ଧି ସମାନ କରଇ ।
ଅଶେଷ ବଶେଷ ଉପଦେଶ ପ୍ରଚାରଇ ।
ନାନା ଗ୍ଲାନ ମାନହାନ ସ୍ୱୀକାର କରଣ ।
ଅବଶ୍ୱାସି ବୁଜିନ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ସେହ ପୁଣ । ୯ ।

ତେବେ ପ୍ରଭୁ ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ଯେ ଭାବନ୍ତ ।
ସବୁ ପାତକର ପାପ କାହ୍ନଂ ବମୋଚନ ।
ମରଣାନ୍ତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନସ୍ତୁଚ ଉଚିତ ।
ଜଗତର ଘର ପାପ ହୁଅଇ ସଞ୍ଚିତ । ୧୦ ।

ଦୟାମୟ ଦୟା ପ୍ରକାଶିଲେ ନରଗଣେ ।
ମହାପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କଲେ ଆପଣ ମରଣେ ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶାର୍ଥେ ଶୁଦ୍ଧ କଲେବର ।
କରୁଣା ସାଗର ଯୀଶୁ ସର୍ବ ଗୁଣାକର । ୧୧ ।

ଏମନ୍ତ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି ।
ନିଜ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପିଲେ ଶତ୍ରୁର ତାରଣି ।
ଅସ ପାପୀ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ ସାଗରେ ଭୁବାଉଁ ।
ତହିଁ ସୁଖ ଭୋଗି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଗୁଣ ଗାଉଁ । ୧୨ ।

ଜ୍ଞାନଚନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

No. 10.

ASPIRATION TO JESUS.

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନବେଦନ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋର । ଧନ୍ୟ ମହିମା ଯେ ତୁମ୍ଭର । ୧
ପାପିଟାନଙ୍କୁ ଦୟା କର । ପୃଥ୍ୱୀରେ ନର ଦେହ ଧର । ୨
ମହା ନରକୁ ଯେ ନରଙ୍କୁ । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଦେବାକୁ । ୩
ଅମର ସ୍ୱର୍ଗ ଯେ ଭୁବନ । ତେଜିଛ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୪
ଯହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତଗଣେ । ସେବନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଚରଣେ । ୫
ଏମନ୍ତ ମହିମା ଯାହାର । ସେ ପ୍ରଭୁ ନର କଲେବର । ୬
ଦାଉଦ ରଜାର ନଗରେ । ମାରିୟା ନାରଙ୍କ ଗର୍ଭରେ । ୭
ଧର୍ମାତ୍ମାର ସେ ଜାତ ହୋଇ । ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଗୁଣ ବହି । ୮
ଧନ୍ୟ ଯୀଶୁ ଗୁଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା । କହିତେ କେହୁ ସାମରଥା । ୯
ମୁହିଁ ଅଧମ ହୀନମତି । ପାପିଷ୍ଠ ଦୁରାତ୍ମର ଜନ । ୧୦
ତୁମ୍ଭ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ ଖେଦ । ହେ ପ୍ରଭୁ କରୁଣା ବାରିଧି । ୧୧
କରୁଣା କଟାକ୍ଷରେ ଚାହିଁ । ଭକ୍ତି ଭାବରେ ମୋତେ ଥୁଅ । ୧୨
ଧନ୍ୟ ଯେ ଯୀଶୁ ଅବତାର । ନରକ ନସ୍ତାରଣ ଦ୍ୱାର । ୧୩
ତୁମ୍ଭର ମହିମା ଏମନ୍ତ । କେ କର ପାରିବ ତଦନ୍ତ । ୧୪
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଅଛୁ ଯେତେ । କହିବ ମୋର ବଳ କେତେ । ୧୫
କେତେକେତେ ଅଜ୍ଞମାନଙ୍କୁ । ଦେଇଛୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖିବାକୁ । ୧୬

ପୁଣି ଏମନ୍ତ କୃପା କଲ । ନୁଲ୍ଲମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତ ଦେଲ । ୧୭
ପଙ୍ଗୁପାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଲେ । ମୃତ୍ୟୁପ୍ରେତ୍ଜୀବନ ପାଇଲେ । ୧୮
ଲଯାର ବୋଲ ଏକ ଜଣ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଦନ୍ତର ମୃତ୍ୟୁ ପୁଣ । ୧୯
ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ । ତାହାକୁ ଜୀବଦାନ ଦେଲେ । ୨୦
ହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରର ପୁତ୍ର । ମୁ ମୂଢ ପାପିଷ୍ଠ ପଡିଡ । ୨୧
ମୁହଁ ପାପରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଁ । କବର ମଧ୍ୟରେ ଅଛୁଇଁ । ୨୨
ହେ ଯୀଶୁ ସଜୀବ କରଣେ । ସାମର୍ଥ ଅଛ ଯେ ଆପଣେ । ୨୩
ଉଠିବା ସକ୍ଷ ନାହିଁ ମୋର । ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋରେ ଦୟା କର । ୨୪
ଏ ଭବ କୂପେ ମୁହଁ ପଡ । ନଜ ନସ୍ତାର ପଥ ହୁଡ । ୨୫
ତୁମ୍ଭ ବସ୍ତନ୍ୟ ବାହୁ ଡୋଳ । ମୋଡେ ସେ ନପ୍ଟ ଯେଉଛର । ୨୬
ତୁମ୍ଭ ବନା କେ ଅଛ ମୋର । କେ ମୋଡେ କରବ ଉଦ୍ଧାର । ୨୭
ଏ ପାପ ଭର ଯେ ମୋହୋର । ଦେଇଁଛ ତୁମ୍ଭର ଉପର । ୨୮
ହେ ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁ ପୁରେହିତ । ମୋହୋର ଅଛ ଏନପ୍ଟତ । ୨୯
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଗତ କାରଣେ । ପରାଣ ଦେଇଛ ଆପଣେ । ୩୦
କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଝଙ୍ଗା ହୋଇଁ । ଗୋରର ତୁଲ୍ୟ ଶାସ୍ତି ପାଁଇ । ୩୧
କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ । ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଶେ ଶୂଳ ମାଇଲେ । ୩୩
ହସ୍ତ ଗୋଡରେ କଣ୍ଟା ବନ୍ଧି । ଧିକ୍କାର କରି ବହୁ ନନ୍ଦି । ୩୩
ତୃଷା ବ୍ୟଥା ନନ୍ଦା ସହ୍ୟ । ମୁଣ୍ଡ ଝାଙ୍କିଣ ଦେଲ ପ୍ରାଣ । ୩୪
ହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗତର କର୍ତ୍ତା । ସହ୍ୟ ପାଇକର ବ୍ୟଥା । ୩୫
ଏମନ୍ତ ଛନ୍ତ କେବା ଜନ । ପର ନମନ୍ତେ ଦପ୍ଟେ ପ୍ରାଣ । ୩୬
ହେ ଯୀଶୁ ମୋର ପ୍ରାଣନାଥ । ଅନାଥ ନାଥ ଜନହୁଡ । ୩୭
କ ଦେଇଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସୁଝିବ । ଏ ପ୍ରେମ କାହିଁ ମୁ ପାଇବ । ୩୮
ଏମନ୍ତ କୃପା ମୋରେ ଆସୁ । ହେ ପ୍ରଭୁ ଈଶ୍ୱରର ଶିଶୁ । ୩୯
ମୋହୋର କର୍ମ ଧର୍ମ ନାହିଁ । ନଇକ ଯୋଗ୍ୟ ମୁ ଅଟଇଁ । ୪୦
ମୋହୋର ମନେ ଏ ଭରସା । ପୂର୍ଣ କର ମୋ ପ୍ରଭଆଶା । ୪୧
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ଅନୁସର । ବଞ୍ଚିବ ଦବସ ଶବଲ୍ପ । ୪୨

ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଗଲଉ ଏ ହେଉ । ବେନ୍ଧ ନଯିନୁ ନର ବହୁ । ୪୩
ତୁମ୍ଭର କଥା କର୍ଣେ ଶୁଣି । ଅମୃତ ପ୍ରାଏ ଚାହା ମଣି । ୪୪
ସଦା ସର୍ବଦା ହାହା କାର । ଏଥସୁ ମୋହୋର ମୁଖର । ୪୫
ତୁମ୍ଭର ଗୁଣ କର୍ମ ଯେତେ । ସ୍ମରଣ ହେଉ ମୋର ନଚ୍ୟେ । ୪୬
ଯେତେ ଦନ ଏଠାରେ ରହି । ତୁମ୍ଭ ଭବର ଭନ୍ନ ନୋହି । ୪୭
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମରେ ନଚ୍ୟେ ବୁଡ । ଆନ ପ୍ରେମକୁ ମୁନ ଲେଉ । ୪୮
ମୋହୋର ଏଣେ ନାହିଁ ଇଚ୍ଛା ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ତୁମ୍ଭ ବାଞ୍ଛା । ୪୯
ହେ ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁ ଜପ୍ୟେ କର । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ ଯେ କର । ୫୦
ଯହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତ ଗଣେ । ସେବନ୍ତି ଇଶ୍ୱର ଚରଣେ । ୫୧
ଦୟାଳୁ ଧାର୍ମିକ ଯେ ସ୍ଥାନେ । ବସନ୍ତି ପୁଣ୍ୟ ଅଗ୍ରୁମାନେ । ୫୨
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁହିଁ ଯହିଁ ନାହିଁ । ରୋଗ ଶୋକଇ ନ ବାଧଇ । ୫୩
ଏମନ୍ତ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ପୁରେ । ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱର ଦକ୍ଷିଣରେ । ୫୪
ମହା ଜ୍ୟୋତିମୟ ଆସନ । ବଜ୍ରପ୍ୟେ କରିଛ ଆପଣ । ୫୫
ନଜ ଶିଷ୍ୟଗଣର ପ୍ରତି । ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଛ ନଉନଉ । ୫୬
ଯେମନ୍ତ କୁକ୍କୁଟୀ ଯେମାନେ । ଡେଣାରେ ଚାମ୍ପେ ଛୁଆ ଯେହ୍ନେ ୫୭
ତେମନ୍ତ ନଜ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ଦେଖିଛ ପ୍ରଭୁ ବଦ୍ୟମାନେ । ୫୮
ହେ ପ୍ରଭୁ ଏହି ନବେଦନ । କରିଛି ତୁମ୍ଭର ଚରଣ । ୫୯
ହେ ଯୀଶୁ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ଦଅ । ପାପ କଲୁଷ ମୋର ଧୁଅ । ୬୦
ମୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦଶୁ । ଏମନ୍ତ କୃପା କର ଯୀଶୁ । ୬୧
ଏ ପ୍ରେମ ଆସୁ ମୋର ମନେ । ଅନ୍ୟରେ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନେ ୬୨
ଏହି ଭବରେ ବୁଡ ନଉ । ରହିବ ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗଉ । ୬୩
ସଂସାର କର୍ମ ମୋର ପ୍ରତି । ମୃତ୍ୟୁ ହେଉ ଯେ ଶୀଘ୍ରଗତି । ୬୪
ଏହି ଅଶିଷ୍ୟ ମୋତେ ଦଅ । ନଜ ସେବକ କର ଥୁଅ । ୬୫
କେବଳ ମନେ ଧ୍ୟାନ କର । ଭକ୍ତି ଭାବରେ ଅନୁସର । ୬୬
ସଦା ସର୍ବଦା ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି । ମୋ ମନ ହେଉ ସ୍ଥିର ମତି । ୬୭
ଦଣ୍ଡେ ନମିସେ କ୍ଷଣେ ଅବା । ନଶ୍ଚଉଁ ତୁମ୍ଭର ଯେ ସେବା । ୬୮

ଅହୁର ଏକ ନିବେଦନ । କରୁଛୁ ତୁମ୍ଭର ଚରଣ । ୬୯
ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କାଳରେ ଆସିବେ । ସେକାଳେ ଭୟ ନ ରହିବେ । ୭୦
ଏମନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ମୋରେ ହେଉ । ରୋଗ ଶୋକ ହିଂଯେ ନ ଥାଉ ୭୧
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ଚେଇଚେବେଳେ । ଯୋର କରବ ମୋ ମନରେ । ୭୨
ଯେମନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେହେଲେ । ଛମିର ନ ରହିଁ ଭଲେ । ୭୩
ଏସବ ଶତ୍ରୁ ପଲାଇବେ । ଅଭୟ ଚରଣେ ପଶିବେ । ୭୪
ମୋତେ ଏମନ୍ତ ଦେଲେ ବର । ଅଧିକ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ମୋର ୭୫
ହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ଭଗବାନ । ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ଶରଣ । ୭୬

ଇତି ।

No. 11.

NAMES AND TITLES

OF OUR

LORD JESUS CHRIST.

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମ ମାଳା ।

ଅଦ୍ଭୁତଯୁକ୍ତଦ୍ୟ ଅନନ୍ତକାଇରପିତା ଅଧାଇଦୁଆର ।
ଅମାନୁଯେଲ ଅଧିକାରୀ ଅମର ପୁଣି ଅମରଈଶ୍ୱର । ୧ ।

ଅଦ୍ଭୁତଯୁରାଜାଧିରାଜ ଅରଣ ଅଭସହ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
ଅନାଦିପୁରୁଷ ଅଭିଷେକୀ ଅଗ୍ରଗାମୀ ଅବ୍ରହାମବଂଶ । ୨ ।

ଅମରବୃକ୍ଷ ଅନନ୍ତ ଅମୃତକୂପ ଆମ୍ଭା ଆମ୍ଭାବେବର୍ତ୍ତ ।
ଆଦ୍ୟନ୍ତ ଆଦମ ଆଶ୍ରୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆମେନ ଆମ୍ଭାରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା । ୩ ।

ଆମ୍ଭେଅଛୁଁ ଇଶ୍ରାଯେଲବଳ ଇଶ୍ରାଯେଲକର୍ତ୍ତା ଢା ସାନ୍ତ୍ୱନା ।
ଇଶ୍ରାଯେଲ ଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱରଦତ୍ତ ଈଶ୍ୱରମହିମା । ୪ ।

ଈଶ୍ୱରଜ୍ୱରପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନମୂର୍ତ୍ତି ଈଶ୍ୱରଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱର ।
ଈଶ୍ୱରତେଜ ଈଶ୍ୱରବାକ୍ୟ ଈଶ୍ୱରାଜ୍ଞା ଈଶ୍ୱରକୁମର । ୫ ।

ଉଜ୍ଜ୍ୱଳପ୍ରଭାତନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ଥାନପକ୍ଷୀ ଉପକାରୀ ପୁଣି ।
ଉପଦେଶକ ଉତ୍ତମସାକ୍ଷ୍ୟଦାତା କୋଣରପଥର ଭଣି ୬

କରୁଣ କୃପାଳୁ କାଲଆଜସଦାକାଳ କ କର୍ତ୍ତା କାକର ।
କଣ୍ଠାଲି ସେ ଖ୍ୟାଉମନ୍ତ୍ରଗ୍ର ଈଶ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜୀବନଆହାର । ୭ ।

ଜ୍ୟୋଉ ଜୀବନ ଢ଼ାଲ ଏାଣରମ୍ଭଙ୍ଗ ଡାକ୍ଷଖଣ୍ଡା ଏାଣକର୍ତ୍ତା ।
ଦୃଢ ଦାଉଦ ଦାଉଦମୂଳଫଳ ଦଯ୍ୟାଲୁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରଲଢା । ୮ ।

ଦୃଢୀଯୂମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମଅଦକର୍ତ୍ତା ଧର୍ମସିଦ୍ଧକର୍ତ୍ତା ଧନ ।
ଧର୍ମରଶାଖା ଧର୍ମରସୂର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୱଜା ଧର୍ମସ୍ଥାପକଯୂମ୍ନ । ୯ ।

ନରହଂସକ ନସ୍ତାରପଦବୋଦା ପୁଣି ସେ ନାଣ୍ଡୀର ବଂଶ ।
ନଯୂମକର୍ତ୍ତା ନଁୟାଃପଡ଼ିହି ନଯୁକ୍ତି ନଟ୍ଟର ନବାସ । ୧୦ ।

ନାଜରୀଯୂ ପିତୃମହ୍ନାରଡେଜ ପାଲକ ପ୍ରଥମଜାତ ।
ପୁନରୁତ୍ଥାନରଆଦଜାଡଫଳ ପିତୃଲସାପ ପ୍ରେରତ । ୧୧ ।

ପାପେମାନଙ୍କରକନ୍ଧୁ ପ୍ରିୟୂତନ୍ନ ପିତୃଦତ୍ତ ପରଏାଣ ।
ପକ୍ଷବାଦୀ ପିତୃଅଦ୍ୱୀଯୂଜାତ ପିଲ୍ଲ ପାଳକ ପତ୍ତନ । ୧୨ ।

ପବଏକର୍ତ୍ତା ପବଏତା ପବଏାଳଯୂ ପ୍ରଧାନଯାଜକ ।
ପ୍ରଭୂପ୍ରାଯୂଶ୍ଚିତ୍ତ ପଡ ପଲା ପଥ ପାହାଡ ପଥଦର୍ଶକ । ୧୩ ।

ପୁନରୁତ୍ଥାନକାଣ୍ଡ ପରଷ୍କାରକ ପବଏଶିଶୁ ବାପକ ।
ଦଲବାନ୍ଧବଶ୍ୱର ବଲି ବାଃ ଦର ସେ ବୈଦ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ । ୧୪ ।

ବଶ୍ୱରକର୍ତ୍ତା ବଶ୍ୱସ୍ତସାକ୍ଷୀ ପୁଣି ବବାହବସ୍ତ୍ର ଭର୍ତ୍ତନ ।
ଭୂତଭବିଷ୍ୟବର୍ତ୍ତମାନ ଭରସା ଭବବକ୍ତା ମହାଜନ । ୧୫ ।

ମହାମହିମପିତୃଦା ମଜୋଦୀତ ମଣିହ ମେଷପାଳକ ।
ମନୁଷ୍ୟରପୁଏ ମନୋଜ୍ଞପଥର ମନୁଷ୍ୟ ମେଲ୍ଖି ସେଦକ । ୧୬ ।

ମଣ୍ଡଳୀଶିର ମୁକ୍ତିମୂଲ୍ୟ ମଦ୍ଧର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୁକୁଟ ମାଂସ ।
ଯୀଶୁ ସେ ଯିହୁଦା ଯାକୁବ ଯିହୁଦା ଯୁଦ୍ଧରଙ୍ଗ ଯୁବାମେଷ । ୧୭ ।

ଯିହୁଦାବଂଶର ସିଂହ ଯା ରାଜାଧିରାଜ ରାଜା ଲଗା ଶିଲ ।
ଶିଶୁ ଶାନ୍ତିରାଜା ଶମ୍ଭରେଣୀ ଆଉ ଶାରେଣଗୁଲ୍ଲବଫୁଲ । ୧୮ ।

ସୃଷ୍ଟିଆଦକର୍ତ୍ତା ସୁନା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସବଶକ୍ତିମାନ୍ଈଶ୍ୱର ।
ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସବଦେଶିମାନଙ୍କଠାରୁ ସେବକ ସୁନ୍ଦର । ୧୯ ।

ସବାଧିକାରୀ ସଲମାନ ସଚ୍ୟତା ସବଉପରସ୍ଥ ସାକ୍ଷ୍ୟ ।
ସୁବର୍ଣବେଦୀ ସାନ୍ତ୍ୱନା ସାର ଆଉ ସମାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେ ଛ । ୨୦

ଇତି ।

THE GREATNESS OF GOD.

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ।

କେହ ନାହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମାନ
କେ ପାରଇ ତାଙ୍କ ସ୍ତବ ଗାନ
ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ ବୋଧ ଗମ୍ୟ
ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୂଳ ଓ ହେତ
ତେଜ ମହିମାରେ ସୁଶୋଭିତ
ତାଙ୍କ ପରିଚ୍ଛଦ ଜ୍ୟୋତିମୟ ।
ତାଙ୍କ ସିଂହାସନ ଯେଉଁଠାରେ
ତଥି କାର ନୋହଇ ଦର୍ଶନ
ତାର ଗ୍ରହାଦ ଅଟେ ଉପରେ
ତାଙ୍କ ଗୌରବ ପ୍ରକାଶମାନ ।୧।

ହେଈଶ୍ୱର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତୋଫାନେ
ଆକାଶ ନୁଆଇଁ ଆଗମନେ
ତୁମ୍ଭ କଲେଣ କ ଉତ୍କଂର
ପବନ ପକ୍ଷରେ ଉଡ଼ ଯାଅ
ଅବା ମେଘ ରଥେ ବସି ଥାଅ
ଛଟ୍ଟାରେ ଗର୍ଜ୍ଜିଇ ଘୋର ଉର ।
ହେ ରାଜନ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗ ଦୂତ
ଘେରନ୍ତ ତେଜସ୍ୱ ସିଂହାସନେ
ଅଗ୍ନି ଶିଖା ତୁଲ୍ୟ ବେଗ ଯୁକ୍ତ
ସେବା କରନ୍ତ ସ୍ୱଚ୍ଛନ ମନେ । ୩ ।

ହେଉବୋଲ୍ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ବଲେ
ଜଗତାଦ ସବ ଉପୁଜଲେ
ବସ୍ତୁ ମାତ୍ର ନ ଥିଲ ବଶେଷ
ଗମ୍ଭୀରରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର
ଜଳସ୍ଥଳ ଅସ୍ଥିର ଆକାର
ତୁମ୍ଭ ମହା ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ।
ଏଣେ ତେଣେ ଜଳ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ଭୂଧରାଦ ସୁନ୍ଦର ଦଶଇ
ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁ ହେଲେ ଜନ୍ମ
ନର ନାରୀ ଦୁହିଙ୍କ ସୃଜଇ । ୪ ।

ତୁମ୍ଭ ବଲେ ଭୂଗୋଳ ଗମନ
ବରସାଦ ଋତୁ ନବୀପଣ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରା ଉଦେ ଅସ୍ତେ
ଦନ ଅନ୍ତ ହେଲେ ଆସେ ରାତ୍ରେ
ବନ ଜନ୍ତୁ ସବୁ ବୁଲେ ଛେନ୍ଦେ

କାକର ସିଞ୍ଚଇ ଫୁଲ ଘାସେ ।
ପ୍ରଭାତେ ଉଠଇ ଜର ନାଶି
ଧନ ଥାଉ ଥାଉ କର ଶ୍ରମ
ସନ୍ଧ୍ୟକେଲେ ଘରେ ଆସେ ଫେର
ସୁନ୍ଦ୍ରାରେ କରଇ ବିଶ୍ରାମ । ୪ ।

କଥେ ମହତ ପ୍ରସାର ସିନ୍ଧୁ
ପରପୂର୍ଣ ବଡ ସାନ ଜନ୍ତୁ,
ହେ ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭ ଜ୍ଞାନ ଅସୀମ
ବହୁବଧ ତୁମ୍ଭ ହସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ
ତୁମ୍ଭ ଗୁଣ ଗୌରବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ହେ ଯିହୁହା ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ନାମ ।
ଜଳେ ସ୍ଥଳେ ଆକାଶର ତଳେ
ଅଛୁ ଯେତେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଥାଏ
ଭକ୍ଷ୍ୟ ପାଣି ଲାଗେ ସବୁ କେଲେ
ଅଶା କର ତୁମ୍ଭ ଅଡେ ଚାହେଁ । ୫ ।

ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତ କର୍ତ୍ତା
କ୍ଲେଶ ପୀଡା ପାପର ସଂହର୍ତ୍ତା
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ କରୁଣା ଅପାର
ନରଗଣ ପ୍ରତି ଦୟା କଲେ
ନଜ କୋଳସ୍ଥିତ ପୁତ୍ର ଦେଲେ
ନରକରୁ କରଣ ଉଦ୍ଧାର ।
ପିତା ପୁତ୍ର ପ୍ରତି ଯେତେ ସ୍ନେହ
ତେସନେ ଈଶ୍ୱର ଦୟାମୟ
ନଜ ଭକ୍ତି ଠାରେ ସଦା ଚାହଁ
ବଅନ୍ତୁ ଅନନ୍ତ ସଦାଶ୍ରୟ । ୬ ।

ଅହେ ଡାଙ୍କ ମୁଞ୍ଚ କର୍ମ ସବୁ
କର ଡାଙ୍କ ନାମ ସ୍ତୁତ ସ୍ତବ
ଧର ନାନା ବଧି ମିଞ୍ଚ ନାଦ
ଛିଡ଼ ଉଲେ ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ନାନା
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଡାର୍ ଯେ ଅଗଣା
କର ଯଥାଶକ୍ତି ଧନ୍ୟବାଦ ।
ଧର୍ମଦୂତ ସାଧୁଗଣ ଯେତେ
ଜୀବନ ନଶ୍ୱାସ ଯେ ଯାହାର
ପୃଥ୍ୱୀରେ କ ସ୍ୱର୍ଗେ ଥାଉ ତେତେ
ବୋଲ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସବୁଶ୍ୱର । ୭୫

MISCELLANEOUS PIECES.

ଚୌବିଶା

କୃପା କର ମହା ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦୀନହୀନ ।
ଖେଦ କର ମହା ପାପ ହେଉ ଦଳ ଦଳ ।
ଗଳୀ ହୋଇ ନାନାରୂପେ ମୋର ଅଛ ଦୋଷ ।
ଘୁଞ୍ଚାଅ ମୋ ଅପରାଧ କର ହେ ସନ୍ତୋଷ ।
ଉଁଚୁଆ ଉଠଇ ମୋର ଅଙ୍ଗ ତୁମ୍ଭ ଆଡେ ।
ଶୁହ ଥାଏ ଡାକ ପ୍ରଭୁ ବାଳ ପ୍ରେମ ଡୋରେ ।
ଶୁଭ ଯିବା ପଛେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଚରଣ ।
ଜଗାଅ ନଉ ମୋ ମନ ଦଅ ସଚେତନ ।
ହେମି ହେମି ମୋର ମନ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଳାଷେ ।

ଯୀଶୁ ସଦା ରଖ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ପାଦ ପାଶେ ।
ଝଲଝଲ ମୁହ୍ନ ଯେହ୍ନେ ନୌକା ତେଉ ମଧ୍ୟେ ।
ଠକ ନ ପାରଇ ପ୍ରେମ ଜଳେ ମୋ ଜାହାଜ ।
ଡକା ଶୁଭଲେ ହେ ପ୍ରଭୁ ଧର କେରଆଲେ ।
ତେଉ ଉଠିଲେ କଲ୍ଲୋଳ ରଖ ଏାଣ ଖାଲେ ।
ଅଶାବଶା ପାପ କେତେ ଧରେ ମୋର ମନ ।
ଛଡ ଦଅ ଅହ୍ନେ ପ୍ରଭୁ ଯେତେ ଶ୍ରୁଗଣ ।
ଥମ୍ଭ କର ଶାନ୍ତଦାତା ମୋର ମନ ଭମ୍ଭ ।
ଦାରୁଣ ନରକୁ ରକ୍ଷା କର ଦମ୍ଭାମମ୍ଭ ।
ଧର ମୋତେ ଭସି ଗଲ ଦୁଃଖର ଢରଙ୍ଗ ।
ନଉ୍ୟ ମୋର ଭୀତ ପ୍ରାଣ ରଖ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗ ।
ପାପ ସ୍ରୋତେ ମହା ବ୍ୟସ୍ତ ଅହ୍ନେ କର୍ଣଧାର ।
ଫେରଅ ମୋ ଦୁଷ୍ଟ ଗତ କର ସଦାଶ୍ରର ।
ବନା ତୁମ୍ଭ ମହା ଦମ୍ଭା ନୋହ୍ନବ ମୋ ଏାଣ ।
ଭସି ଯାଇ ଘୋର ପାପେ ହ୍ନଜ ଯିବ ପ୍ରାଣ ।
ମରଣ କାଲରେ ହେଲେ ମୋର ଦେହ କ୍ଲେଶ ।
ଯିବାକୁ କୁଶଲେ ଦଅ ଆହ୍ନେ ଯୁବା ମେଷ ।
ରୋଧନ ତେବେ ଖଣ୍ଡାଅ ରହ୍ନ ମୋର ସାଥେ ।
ଲୋଡକ ପୋଛୁ ପକାଅ ନଜ କନ୍ତ ହାତେ ।
କଳନ ଫିଟାଇ ଗଲେ ଦଅ ମୁକ୍ତି ଦାନ ।
ଶେଷେ ଯେହ୍ନେ ସ୍ୱର୍ଗେ ମୁହଁ ପାଇବ ସୁସ୍ଥାନ ।
ଷୋଳ ଅଣା କର ଏବେ ପୂରଅ ମୋ ମନ ।
ସତ୍ୱର ଅସ ହେ ଯୀଶୁ କରନ୍ତୁ ଦର୍ଶନ ।
ହରଣ ଯେମନ୍ତ ଧକଧକ ଜଳ ପାଁଇ ।
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ତୁମ୍ଭ ଲଗି ତେହ୍ନେ ମୁଁ ଧକାଇ ॥

ଚଉସାର ।

ଅଟଇନ୍ତ ଚରାଚର କର୍ତ୍ତା । ସୃଷ୍ଟି ପାଲଣାଦ ସଂହର୍ତ୍ତା । ୧ ।
ନଉଧ୍ୟାନନ୍ଦ ନରଞ୍ଜନ । ବଭୁ ବଣ୍ଟର ନକେଉନ । ୨ ।
ବକାର କାମ କ୍ରୋଧହୀନ । ନର୍ବଶେଷନ୍ଥ ସନାଉନ । ୩ ।
ଅନାଦ ପୂର୍ଣ ପରାତ୍ପର । ଅନ୍ତର ଆତ୍ମ ଅଗୋଚର । ୪ ।
ବଧାତା ସବଂ ଶକ୍ତିମାନ । ସବଂଏ ବ୍ୟାପନ୍ତ ସମାନ । ୫ ।
ଅଶୋକ ଅଭୟ ଅବ୍ୟୟ । ଅନନ୍ତ ଏକ ନରାମୟ । ୬ ।
ପରମକ୍ରନ୍ତ ସ୍ୱ ପ୍ରକାଶ । ନଶ୍ଚଳ ନଷ୍କଳ ଅବନାଶ । ୭ ।
ବଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞେୟାଉ ମାନ । ଅସୀମ ଦୟା କ୍ଷମାବାନ । ୮ ।
ସବଜ୍ଞ ସକଲାନ୍ତର୍ଯାମି । ସବାଶ୍ରା ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ । ୯ ।
ଭବଷ୍ୟ ଭୂତ ବର୍ତ୍ତମାନ । ଅଦ୍ୱତୀୟ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୧୦ ।
ଅପାର ମହିମା ମହତ । ଅତୁଲ୍ୟ ସବଜ୍ଞନ ହୁତ । ୧୧ ।
ନାହି କେହି ତାଙ୍କ ସମାନ । ଅଶେଷ ଗୁଣର ଆଧାନ । ୧୨ ।
ଯିହୁହା ଖ୍ୟାତ ଏସଂସାରେ । ତାହାଙ୍କ ଧାମ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରେ । ୧୩ ।
ଉପନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ପବନ । ଯାହାଙ୍କ ନୟନେ ଭ୍ରମଣ । ୧୪ ।
ଦବା ନଶି ଜ୍ୟୋତି ନକ୍ଷତ୍ର । ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ର । ୧୫ ।
ଅଭୁତ ଜଳବନ୍ଦୁ ପର । ଝରେ ଶିଳ୍ପ କାର୍ଯ୍ୟ କର । ୧୬ ।
ପଶୁ କୀଟ ପକ୍ଷ୍ୟାଦି ନାନା । ଯାଙ୍କ ରଚନା ଅଗଣନା । ୧୭ ।
ସମସ୍ତ ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ । ଯଥା ସ୍ଥିତି ଯେହ୍ନେ ନୟନ । ୧୮ ।
ଦୁଗ୍ଧ ରସ ରକତ ସ୍ଥାନେ । ପାନର ହେତୁ ଦେଇ ସ୍ତନେ । ୧୯ ।
ଆହାର ଉଦରେ ବଧାତା । ଅନାଦ ଜୀବନର ଦାତା । ୨୦ ।
ସଂସାର ଜନ୍ମସ୍ଥିତ ଭଙ୍ଗ । ଯାଙ୍କ ନୟନରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ । ୨୧ ।
ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସବେଶ୍ୱର । ଭବ ମନରେ ନରନ୍ତର । ୨୨ ।
ଜାନାଦ ଗୁଣେ ଗୁଣବନ୍ତ । ଅତ୍ୟୁତ୍ତମ ଦେହବନ୍ତ । ୨୩ ।
କୃପା ଦୟାରେ ପରପୂର୍ଣ । ଯୀଶୁ ନାମରେ ଅବତୀର୍ଣ । ୨୪ ।
ଅଗମ୍ୟ ତେଜୋମୟ ସ୍ଥାନ । ସଦା ସ୍ୱର୍ଗେ ବରାଜମାନ । ୨୫ ।

ଆକାର ପୁଣି ନରାକାର । ଜିବସ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମ ଏକେଶ୍ୱର । ୬୭ ।
ସକଳ ଆଶୀବାଦ ଦାତା । ପିତା କୁମାର ଧରମାତ୍ମା । ୬୭ ।
ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ପ୍ରକାଶ । ହଜାର ଆଠଶ ବରଷ । ୬୮ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ବଚନ ଯୀଶୁର । ଅସୀମ ସିନ୍ଧୁ ସୁଧାମାର । ୬୯ ।
ଅଟୁଟ ମହିମା ଅପାର । କେ କହି ପାରବ ଢାଙ୍କର । ୭୦ ।
ପାଉକ ଜନ ଉଦ୍ଧାର । ବହିଲେ ମାନବ ଶରୀର । ୭୧ ।
ସବୁ ଉତ୍ତମ ମହାଜନ । ଜଗତେ ଦେଲେ ସେ ଦର୍ଶନ । ୭୨ ।
କୁମାରୀର ଉଦରେ ଜାତ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅନାଥ ନାଥ । ୭୩ ।
ଦୁଃଖିତ ଜଣ ଦାସାକାର । ଧଇଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଈଶ୍ୱର । ୭୪ ।
ଆପେ ହୋଇଲେ ଶୋକାନ୍ୱିତ । ଅନେକ କଲେ ଦୁଃଖଚିତ୍ତ । ୭୫ ।
ନିଜ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଦେଶ । ଘେନ କହିଲେ ଉପଦେଶ । ୭୬ ।
ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ପ୍ରକାଶିଲେ ସେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନ । ୭୭ ।
ପାପିଙ୍କ ହେତୁ ଜାମିନଦାର । ଆପେ ଭୋଗିଲେ ନଜା ମାର । ୭୮ ।
ଈଶ୍ୱର ଦୁଃଖ ବଳିଦାନ । କଲେଣ ସେହି ନିଜ ପ୍ରାଣ । ୭୯ ।
କବର ସ୍ଥାନେ ପୋତା ଗଲେ । ତିନ ଦିନାନ୍ତରେ ଉଠିଲେ । ୮୦ ।
ଶୂଳିଶ ଦଳର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ଦେହବନ୍ତ । ୮୧ ।
ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତେ । ସେ ଗଲେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ବାଟେ । ୮୨ ।
ନିଜର ଲୋକେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ । କରନ୍ତି ସଦା ନିବେଦନେ । ୮୩ ।
ଗୌରବ ଘେନଣ ଅପାର । ଅସି ଜଗତକୁ ବଶ୍ୱର । ୮୪ ।
ବସିବେ ନିଜ ସିଂହାସନେ । ସେ ଉଚ୍ଚଙ୍କର ଶେଷ ଦନେ । ୮୫ ।
ନରକେ ପାପିଙ୍କି ଦଣ୍ଡିବେ । ସାଧୁଙ୍କୁ ନେବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଠାବେ । ୮୬ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଆକାଶ ନାଶ ଯିବ । ତା ସ୍ଥାନମାନ୍ୟ ଲୋପ ହେବ । ୮୭ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାଣ ହେଲେ । ମଧ୍ୟସ୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ସାରିଲେ । ୮୮ ।
ପୁଣିହିଂ ଅଧୀନ ହୋଇବେ । ଈଶ୍ୱର ସବେ ସବୁ ହେବେ । ୮୯ ।
ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ସାର । ଜାଣ ଏବାକ୍ୟ ସାରସ୍ତାର । ୯୦ ।

ଧର୍ମବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବନ୍ଧୁ । ଆନ ଦେବ ଦେବୀ ନ ମଣୁ । ୧ ।
ପ୍ରତିମା ମୂରତ୍ତି ନ ଗଢୁ । ତାହାର ଭଜନା ନ କରୁ । ୨ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମହା ନାମ । ମିଥ୍ୟା ନ ଘେନ କେଉଁ କର୍ମ । ୩ ।
ବଶ୍ରାମ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ଦିନ । ପାଳଣ କର ସାବଧାନ । ୪ ।
ପିତା ମାତା ଯେ ଦୁହିଙ୍କର । ସଦାବା କର ସମାଦର । ୫ ।
ନର ପ୍ରାଣକୁ ଅକାରଣ । ବଧ ନ କର କଦାଶୁନ । ୬ ।
କେବେ ନ କର ପରଦାର । ପାଳ ଆପଣା ଗୃହାଗାର । ୭ ।
କୌଣସି ରୂପେ ପର ଧନ । ଛଳରେ ନ କର ହରଣ । ୮ ।
କୁହ ସଦାବା ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ । ନ ଦିଅ କେବେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ । ୯ ।
ପରର ସ୍ତ୍ରୀ ଘର ଦ୍ୱାର । ଲୋଭ ନ କରିବ ବାରମ୍ବାର । ୧୦ ।
ଏ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନର ଶାପ । ଅନନ୍ତ ନରକେ ସନ୍ତାପ । ୧୧ ।

ଭଗବତ୍ତାଦ ଲେଖନ ।

ପର ରମଣୀ ଯେହୁ ହର । ପରକୁ ହିଂସା ଯେହୁ କର । ୧ ।
ଯୁଅ ଖେଳନ୍ତୁ ଭୋଳହୋଇ । ଚୋର କରନ୍ତୁ ଲୋଭ ବହି । ୨ ।
ଏକ ଆରକୁ ହିଂସା ବହି । ନରକେ ପଡୁଛନ୍ତୁ ଯାଇ । ୩ ।
ନର ପ୍ରାଣକୁ ଯେହୁ ମାର । ଯେ ଦୟା ଧର୍ମ ନ ବିଚାର । ୪ ।
ଦେହକୁ ବୋଲଇ ମୋ ହୋର । ପାପକୁ ନାହି ଯାର ଡର । ୫ ।
ଅଜ୍ଞାନ ମୋହେ ହୋଇ ହତ । ନରକେ ଥାନ୍ତୁ ଅନୁକ୍ରତ । ୬ ।

ନାନାଦ ଭୂଲନ ।

ଶୁଣ ହେ ଜଗତସ୍ଥ ଜନ । ଏହି ବଚନେ ଦେଇ ମନ । ୧ ।
ଜଗତେ ଛନ୍ତି ଯେତେଲୋକ । ପାପେ ଆଚରନ୍ତି ଅନେକ । ୨ ।

ପାପର ପ୍ରଚଣ୍ଡଫଳ ଏହି । ଅନ୍ତେ ନରକ ଭୋଗ ପାଇ । ୩ ।
ନରକୁ ଉଦ୍ଧାର ନମନ୍ତ । ପୃଥ୍ୱୀରେ ନାହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି ଶ୍ଚିତ୍ । ୪ ।
କି ଗୁରୁ କିବା ଦେବଗଣ । କରନ୍ତ ଆପେ ଦୁଷ୍ଟ ପଣ । ୫ ।
ଆଶ୍ରୟ କେଉଁଠାରେ ନାହି । ପାପିଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ । ୬ ।
କେହି ବୋଲନ୍ତ ଏବଚନ । କେବଲ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣ । ୭ ।
ଆମ୍ଭର ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ସେହି । ଏଥି ସଂଶୟ କଛୁ ନାହିଁ । ୮ ।
କେହି କହନ୍ତ ଦୃଢ ଚିତ୍ତ । ମୁହି ଭଜୁଛି ଜଗନ୍ନାଥ । ୯ ।
ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ପରିତ୍ରାଣ । ନଶ୍ଚୟ ହେବ ଏହା ଜାଣ । ୧୦ ।
ଆନ ବୋଲନ୍ତ କେତେ ଜଣ । କରନ୍ତ ନାମର ଭଜନ । ୧୧ ।
ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରେ ଅନ ଲୋକ । ଭରସା ରଖନ୍ତ ଅନେକ । ୧୨ ।
ନାନାଦ ଜପ ହୋମ ଦାନ । ଆଶା କରନ୍ତ ପରିତ୍ରାଣ । ୧ ।
ଆନ କରନ୍ତେ ଗୁରୁ ସେବା । ବୋଲଇ ଏଥିରେ ଉଦ୍ଧବା । ୧୪ ।
କଅବା ବଶେ ଛଅ କରେ । କହନ୍ତେ ପାପ ପରିହରେ । ୧୫ ।
ଶ୍ରାଦ୍ଧାଦ କ୍ରିୟା ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ । କରନ୍ତ ଆଜ କେଞ୍ଚେ ଜନ । ୧୬ ।
ସବେ କହନ୍ତ ମୋର ମତ । ନଶ୍ଚୟ ପାଇ ପରଂଗତ । ୧୭ ।
ଏହି ପ୍ରକାରେ ସବ ଲୋକ । କରନ୍ତ ଭରସା ଅନେକ । ୧୮ ।
ଭୁଲନ୍ତ ଏଣେ ତେଣେ ଯାଇ । ଯେ ସନେ ବାଟ ନ ଦଶଇ । ୧୯ ।
ମାନ୍ତ ଏଭରସା ସମସ୍ତ । ପର ଲୋକରେ ହେବ ବ୍ୟର୍ଥ । ୨୦ ।
ଏଥି ଈଶ୍ୱର ନାହି ଭୁଷ୍ଟି । କେବଳ ତ୍ରାଣ ମାର୍ଗ ଭ୍ରଷ୍ଟି । ୨୧ ।
ଉଦର ହେଉ ଏ ସଂସାରେ । ସ୍ଥାପିତ ନାନାଦ ପ୍ରକାରେ । ୨୨ ।
ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ହଜାଇ । ଅଶେଷ ଭୁଲନେ ଭ୍ରମଇ । ୨୩ ।
ମନର ମାନ୍ତ ଅନୁମାନ । ରଚନ କଲେ ଋଷିଗଣ । ୨୪ ।

ସଦ୍ଗୁରୁପାଦ୍ୟ ।

କହ କେମନ୍ତେ ହେବପାର । ଭବ ସଂସାର ପାର୍ହବାର । ୧ ।
ହେଲେ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ ତରଣି । ସେ କର୍ଣଧାର ହେଲେ ପୁର୍ଣ । ୨ ।
ତେବେତ ଭବଁ ହେବ ପାର । ନୋହ୍ଲେ ନାହିଁ ପାର୍ପାର । ୩ ।
ଯେ ଭଯ୍ଜାନକ ମାଯ୍ଜାଉମ । ଅଶ ପବନ ତାବ ଷମ । ୪ ।
ପ୍ରବୃତ୍ତି ଗର୍ଜ୍ଜନ ତରଙ୍ଗେ । ବେଳ କୁବେଳ ଉଠେ ରଙ୍ଗେ । ୫ ।
ନାନାଦ ଅଭିମାନ ଧାର୍ । ବହ୍ଇ ଖରତର ତୋର୍ । ୬ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭାଦ ପାପ । ଦେଖି କରଇ ଅନୁତାପ । ୭ ।
ଶୁଣ ହେ ବଚନ ମୋହୋର । ଯେବେ କଲୁଷୁଁ ହେବ ପାର । ୮ ।
ଶ୍ରୀଶ୍ବର ପ୍ରେମ ଗୁଣ ଲୀଲା । ଭଜ କଣ୍ଠରେ କର ମାଲା । ୯ ।
ଅହ ଭଣରେ ଧ୍ୟାନେ ଜାଣ । ହେବ ଅନନ୍ତ ପର ତ୍ରାଣ । ୧୦ ।

ମହା ପ୍ରାଯ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଭଗ ବାନ । ମନୁଷ୍ୟ ରୂପେ ଅବତୀର୍ଣ । ୧ ।
ପଞ୍ଚ ଭୁବନରେ ପ୍ରକାଶ । ହଜାର ଆଠ ଶ ବରସ । ୨ ।
ନାନାଦ ଦବ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ସେ ସ୍ବର୍ଗ ଦାଣ୍ଡ ଫିଟାଇଲେ । ୩ ।
ପାପିଙ୍କ ବଦଲା ହୋଇଲେ । ଅମୁଲ୍ୟ ପ୍ରାଯ୍ଶ୍ଚିତ କଲେ । ୪ ।
ଦେବର ଅଗେ ବଲି ଦାନ । ଯେସନେ କରନ୍ତୁ ପ୍ରଦାନ । ୫ ।
ତେସନେ ଜଗତ କାରଣ । ଯୀଶୁ ତାଲିଲେ ନିଜ ପ୍ରାଣ । ୬ ।
ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ଯେ ପଡ । ଅନ ସମସ୍ତ ଅଶା ଛଡ । ୭ ।
ତାହାକୁ ବୋଦ୍ଧାକୁ ବଶ୍ବର । ହୋଇବ ଜୀବନାଧିକାର୍ । ୮

ସଉପର୍ ମର୍ଶ

ତୁମ୍ଭେ କାହାର କେ ତୁମ୍ଭର । ବୋଲନ୍ତ ଭୁଲଣ ସଂସାର ।୧।
ପ୍ରପଞ୍ଚ ଜଗତେ ଜନମ । ନଦ୍ରାବଶେ ଯେହ୍ନେ ସ୍ୱପନ ।୨।
ଯେସନେ ରଜ୍ଜୁ ପଡ଼ ଥାଏ୍ । ଭ୍ରମେଣ ଦଶେ ଅହି ପ୍ରାଏ୍ । ୩।
ଅନେକ ପକ୍ଷୀ ଏକ ବୃକ୍ଷେ । ନଶାକାଲେ ବହରେ ସୁଖେ । ୪।
ପ୍ରଭାତେ ତେଜ ସେ ବୃକ୍ଷକୁ । ଉଡ଼ ଯାନ୍ତ ଦଶ ଦଗକୁ ।୫।
ସେହ୍ନ ରୂପେ ଜାଣିବ ସଙ୍ଗ । ପିତା ମାତା ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ।୬।
ସମୟ୍ ହେଲେ ପଳାଇବେ । କବାର କେହ୍ନ ନ ପାରବେ ।୭।
ମଳୟ୍ କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ । ବେଶ ବସନ ଅଭରଣ ।୮।
ଯୁବଡ଼ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ୍ ଜନ । ଧନ ଯୌବନ ଜ୍ଞାନ ମାନ ।୯।
ଅଭିମାନାଦ କେଣେ ଯିବ । ନଶ୍ଚୟେଁ ମୃତ୍ୟୁ ଧରନେବ ।୧୦।
ଢେଣୁ ହେ ଶୁଣ ପ୍ରିୟ୍ ଭ୍ରାତ । ଯେ ପର୍ଗମର୍ଶ ତୁମ୍ଭ ହିତ ।୧୧।
ଖଣ୍ଡାଅ ମନର ବଷାଦ । ଆଶ୍ରୟ୍ କର ଯୀଶୁ ପାଦ ।୧୨।
ତହିଁରେ ହେବ ମୃତ୍ୟୁ ଜୟେ୍ । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ବଜୟେ୍ ।୧୩।
ଏ ପରୀକ୍ଷା ସଂସାରେ ଆର । ନୋହିବ ଜନ୍ମ ପୁନବାର ।୧୪।
ଥରେହେଁ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଳ । ରହିବ ତହିଁ ଚିରକାଳ ।୧୫।
ସଙ୍ଗେ ହୋଇବେ ସ୍ୱର୍ଗି ଜନ । ଈଶ୍ୱର ତେଜେ ତେଜମାନ ।୧୬।
ସବଦା ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନେ । ଗାଇବ ଗୌରବ ଗାୟ୍ନେ ।୧୭।

ସଦସତ୍ ଭରସା ।

୧ ଅହେ ପାପୀ ମନ ବୋଲ କ ହେଉ ବଲମ୍ବନ
ଶୁଭ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ ବଅର୍ଥ ବଉମ୍ବନ
ସମ୍ବାଦ ପାଇଲ ମୁହ କେମନ୍ତେ ଜଗତ ନାଥ
ନର ଅବତାର ହୋଇ କଲେ ପାପ ଉତ୍ପାଟ ।

୬ ପୂର୍ବକାଲେ ମୋର ପ୍ରାଣ ଥିଲ୍ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର
ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ନାନା କଲୁଁ ଯେହ୍ନେ ସବୁ ପାପୀ ନର
ପାପର ସାଗରେ ଡୁବ ମୋର ପ୍ରାଣ ମଲ୍ ପ୍ରାୟ୍
ଏଠା ସେଠା ଡାକ ଶୁଣ କାହ୍ନ ଦେଖିଲ୍ ଉପାୟ୍ ।

୭ ବ୍ରହ୍ମ ବଷ୍ଣୁ ଶୀବ ସବୁ ଅସାଧ୍ୟ ମୋ ପରିତ୍ରାଣ
ଅବା ଦେବ ଅବା ଦେବୀ ଅବା ଗୁରୁ ପୁଣ୍ୟବାନ
ଅବା ଯଜ୍ଞ ଯପ ତପ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦାନ ସ୍ନାନ
ଉଦ୍ଧାର କରେ ନ ପାର ମୋର ବନ୍ଦିଗତ ପ୍ରାଣ ।

୮ ଏ ସମସ୍ତ ନରର୍ଥକ ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ଭୁଲନ
କେବଲ ଆଶ୍ରୟ୍ କର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ
ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ପାତାଳ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ନର୍ମାଣ
ସେହ୍ନ ସଦା ରକ୍ଷା କରେ ସମସ୍ତର ଜୀବନ ।

୯ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ମୋର ପାପ ମୋର ଆଶା କର ତ୍ୟାଗ
ମୋର ମାନ ମୋର ନାମ ମୋର ଇଚ୍ଛା ମୋର ରାଗ
ସମସ୍ତ ପକାଇ ଦେଇ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣେ
କର ମୋର ଦୃଢ଼ ଆଶା ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ମରଣେ ।

୧୦ ଶୁଣ ହେ ପାପିଷ୍ଠ ସବୁ ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ଏହ୍ନ ଧର୍ମ୍ମ ଏହ୍ନ ପଥ ଏହ୍ନ ପ୍ରଭୁ କର ସାର
ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଶୁଣ ବେଗେ କର ହେ ବଶ୍ୱାସ
ଜୀବନ ମରଣ ହେଉ ହେବ ତୁମ୍ଭ ପରଂଯଶ ।

ସଦ୍‌ଗୁରୁ ।

ଏକ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମ ଯେବେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରମାଣ ।
ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ କର କାହିଁପରେ ଜାଣ ।
ଏକମତେ ଜନ୍ମ ପାଏ ସବୁ ନରଗଣ ।
ଗୁରୁ ସମ୍ବୋଧନ କର କୋହେ କଦାଚନ ।
ଏ ଜଗତେ ଦେଖ ଭାଇ ବହୁ ବହୁଜନ ।
ଗୁରୁରୂପେ ଖ୍ୟାତଛନ୍ତି ଘେନବାରେ ଧନ ।
କେବଳ ଗୁରୁକୁ ଜାଣି ଯେଉଁ ମହାଜନ ।
ଧର୍ମପଥ ଦେଇ କରେ ମନର ଶୋଧନ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ପାପ ଦଣ୍ଡ ଧରେ କଲେବରେ ।
ଯୀଶୁ ଛଡା ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ନାହିଁ ଏ ସଂସାରେ ।

ନୀତି ଶିକ୍ଷାଦ ।

ସୁନାଟ ଅଙ୍କୁର ଯେବେ ହୃଦୟେ ନୁହଇ ।
କୁନାଟର ବାଜ ସେହ ସ୍ଥାନେ ଉପୁଜଇ ।
ଅବଶେଷେ ବନ ବୃକ୍ଷ ହେବାରେ ପ୍ରବଳ ।
ହୃଦୟର ସାର ଭୂମି କରଇ ବଫଳ ।

ବାଲ୍ୟ କାଳେ ବଦ୍ୟା ଅଭ୍ୟାସ ।

ବାଳ ବାଲ୍ୟ ସମୟେ ଶିକ୍ଷା କଲେ ଶିକ୍ଷା ପାଏ
ଯେସନ ନଖାନ ଲଡା ଗଣ ।
ପ୍ରଥମରେ ଯେ ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରଇ ଚାର ।
ସେହ ଧାର ଥାଏ ସବୁ କ୍ଷଣ ।

ସତ୍ୟାନୃତ ।

ସକଳ କର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ସତ୍ୟର ପାଳଣ ।
ଜାଣ ସୁଜନର ଏହି ଯଶର କାରଣ ।
ଦୋଷ କଲେ ମିଥ୍ୟା ବଲେ କଲେ ଆଚ୍ଛାଦନ ।
ଦ୍ୱିଗୁଣ ପ୍ରମାଦ ହୋଇ ଉଠଇ ବଷମ ।
ମିଥ୍ୟାରେ ଅସକ୍ତ ହୋଇ ଯେ ଅଧମ ଦାସ ।
ଅନନ୍ତ ନରକାନଳେ ତାର ସକଳାଶ ।

ଅହଙ୍କାର ।

ପରନିନ୍ଦା କରେ ଯେଉଁ ଅହଂକାରୀ ଜନ ।
ଅପମାନ ହେୟଜ୍ଞାନ ତାର ପ୍ରତିଦାନ ।
ନଜ ଆତ୍ମକୁ ବଶ୍ୟର ହୁଅ ନମ୍ର ଚିତ୍ତ ।
ଅହଂକାର ମନୁଷ୍ୟର ସଦା ଅନୁଚିତ ।

ସୁସ୍ଥିରତା ।

ଇଷ୍ଟିତ କୋପର ଭରେ କୌଣସି ଜନ ଅନ୍ତରେ
ସନ୍ତାପ ନ ଦଅ କଦାଚିତ ।
ନଃସ୍ୱାର୍ଥେ ହୋଇ ସଦଯ ସଭ୍ୟେ ଦେଇ ଅଭଯ
କ୍ଷମା କର ସେହି ସେ ଉଚିତ ।

ଜ୍ଞାନଲାଭ ।

ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବଦ୍ୟାଲଙ୍କାର ।
ନାନାବିଦ ଭାଷାରେ ହୋଇଲେ ତତ୍ପର ।

ସଙ୍ଗମ ନୋହିଲେ ହୃଦଯୂ ଭୂଷଣ ।
ପଣ୍ଡିତ କହିଛି ଶିଷ୍ୟର ଦୂଷଣ ।
ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ପାଇଲେ ତତ୍ତ୍ୱତ ଗମନ ।
ଜାଣିବ ବଦ୍ୟାର ପରମ ରତନ ।

ଯଥା ଭଗବତରେ ଲେଖା ।

ସେ ସଙ୍ଗ ଶାସ୍ତ୍ରେ ସୁପଣ୍ଡିତ ।
ଜାଣଇ ସଙ୍ଗ ଧର୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ।
ଯେବେ ସେ ଏତେ ଗୁଣ ଘେନ୍ନ ।
ପରମାନନ୍ଦକୁ ନ ଚିହ୍ନି ।
ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ବ୍ୟର୍ଥ ଛାର ।
କେବଳ ଶ୍ରମ ମାତ୍ର ସାର ।
କୁଧେନୁ ବାନ୍ଧି ଗୃହେ ଯେହ୍ନେ ।
ନଗ୍ନ ହୋଇ କ୍ଷୀର ପାନେ ॥

ପ୍ରଯୂାସ ଓ ପରଶ୍ରମ ।

ପିପୀଲିକା ଗଣ ଅତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏହାର କାରଣ
ଆଗେ ହେବାର ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ ।
ଶୀତର ସଞ୍ଚଯୂ କରିବା ଅଶଯୂ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ସମଯୂ
ହୋଯେୂ ଶ୍ରମେ ଅନୁରାଗୀ ॥
ଏମନ୍ତ ମାନବେ ପିପୀଲିକା ସଙ୍ଗେ ମାରବେ ମାରଙ୍କେ
କରେ ଏହି ଉପଦେଶ ।

ଯେ କୌଣସି ଜଣ ଶ୍ରମେ ଅଯଥନ ନୋହେ କଦାଚନ
କ୍ଲେଶ ସୁଖ କରେ ଶେଷ ।

ଦାନ ପାଏ ।

ଦାନର ଉଚିତ ପାଏ ଦରଦ୍ର ଦୁଃଖଲ ।
ଧନବନ୍ତେ ଦେଲେ ଦାନ ନାହିଁ କିଛି ଫଳ ।
ବୁଣା କ୍ଷେତେ ପୁଣି ବୀଜ କରଲେ ରୋପଣ ।
ଦୁହିଙ୍କ ଗୌରବ ନାଶ ବୁଝେ ସୁଜନ ।

ବନ୍ଧୁର ବିବେକ ।

ଯେ ଜନ ଦୁର୍ଜନ ସଙ୍ଗେ ପିରତି କରଇ ।
ତାର କୁକର୍ମର ଦୋଷ ଭାଗୀ ସେ ହୁଅଇ ।
ଏନମନ୍ତେ ଯଶ ଅପଯଶ ଏ ଜୀବନେ ।
ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଏ ଜାଣ ସଙ୍ଗଦୋଷ ଗୁଣେ ।

ବିଯୋଗର ଶୋକ ।

ଅନତ୍ୟ ସଂସାରେ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ।
ଅଶେଷ ପ୍ରବଳ ଫାଶେ ବନ୍ଧା ଅନୁକ୍ଷଣ ।
ପୁଣି ଶୋକରୂପ ଅସ୍ତ୍ର କାଢି ସେହି ଫାଶ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯିବାକୁ ଦଅଇ ଉପଦେଶ ।

ବ୍ୟବସାୟରେ ପରିଶ୍ରମ ।

କର ଯାଇ ଧର ହଲ ଅବା ଖେତେ ବାନ୍ଦ ଜଲ
ଅବା କର ମୃତ୍ତିକା ଖନନ ।
କର କୌଣସି ବ୍ୟାପାର ସାନ ଅବା ବଡ ରାର
ନାହି କର ମନରେ ଗଣନ ।
ଲୋକେ ଯେବେ କହେ ସାନ ତେବେ ନାହି ନନ୍ଦା ଙ୍କାଙ୍କ
କର ପରିମିତପରି ଶ୍ରମ ।
ଏଥିରେ ନଠାଇ କଲେ ଅବଶ୍ୟ ସୁଫଳ ମିଳେ
ଏହି ବ୍ୟବସାୟର ନିୟମ ।

କ୍ରୋଧ ।

କ୍ରୋଧାନଳ ଯେ ସମୟେ ଅନ୍ତରେ ଜ୍ୱଳଣ ହୋଏ
ଶିଖା ପ୍ରବଳ ନଭିଅ ଛାର ।
ସ୍ୱବଶେ ରଖ ଜିହ୍ୱାରେ ଯେସନ କେବେ ନ କରେ
ଅପବାଦ ନିନ୍ଦାର ସଞ୍ଚାର ।

ପୂର୍ବ ଚିନ୍ତା ।

ବ୍ୟସ୍ତ ଆଉ ଅବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ସମସ୍ତ ବିନାଶ ।
ସ୍ଥିରଚାର ସର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହେବ ଅଶ ।
ଯେବେ କର ଅଭି ପ୍ରାପ୍ତି ମନେ କେହୁ ଜନ ।
ଚାର ଉପାୟ ଲକ୍ଷଣ ଭାବ ସମାପନ ।

କାଳ କ୍ଷେପ ।

ସମୟଂ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ କର ଅତିଶୟଂ ଯତ୍ନ
ନାହିଁ କର ହେଲା ଯଥା ସାଧ୍ୟ ।
ଚାର ଦଣ୍ଡ କ୍ଷେପଣରେ ସଦା ରହ ସତର୍କରେ
କୋହ୍ଲିବ ହେ ଅଳସ୍ୟର ବାଧ୍ୟ ।
ଯେ ହେତୁ ଅଶୁଭକ୍ଷଣ ଯାହା ବଅର୍ଥେ କ୍ଷେପଣ
କଲେ ନଶ୍ଚେ ବଧି ବଡମ୍ବିତ ।
ଚାର ଅନୁତାପ ମନେ ଘଟିବ ଯେ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ
ସେହି କାଳ ଅସି ଉପସ୍ଥିତ ।

ସମାପ୍ତଃ ।

NOTE.—Some of the minor pieces in this volume may be thought scarcely worthy of insertion; but as this is the first collection of Oriya poetry that we have made, it was on the whole thought best to give them a place. Should they only excite to more successful attempts at this kind of composition they will not have been printed in vain.

କଟକ ନଗରର ମୁଦ୍ରାଯନ୍ତ୍ରାଳୟରେ ଛପା ଗଲା ।
ସନ ୧୮୪୩ ।

B D-88

THE LIBRARY OF CONGRESS

DOBBS BROS. INC.
MAR 83
ST. AUGUSTINE
FLA.
32084

LC FT. MEADE
0 019 223 831 6